ROSEMARY SIMON

Binecuvântarea zeilor

Traducerea și adaptarea în limba română de:
IOANA BICHIR

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Zidurile surpate erau din pământ, aveau arcade joase la uși și din loc în loc câte o bucată de cărbune mocnind pe prag. Nu erau nici măcar zugrăviți. Pe jos, lespezile pavajului coborau în trepte mici care șerpuiau și se răsuceau de-a lungul aleii, iar deasupra, pereții înalți ai caselor păreau că se sprijină doar în câteva puncte, împiedicând să intre albastrul cerului și creând un întuneric prevestitor de rău.

În întuneric, pietrele erau mai denivelate și mai murdare. Părea că nu-i pasă nimănui de miros sau de muște. O siluetă prăfuită cu turban de lână călărea un măgar încărcat, în susul dealului. În josul dealului, niște întruchipări bărboase se ghemuiau moțăind pe alee sau murmurând ceva doar pentru ei înșiși; alături, amestecându-se cu umbrele, fugeau arabi înalți purtând burnuzuri care ascundeau tot, în afară de privirea întunecată și curioasă.

Nu se vedea nicio femeie.

La capătul unui șir de trepte care coborau, ca într-o temniță, sub casele care parcă atârnau deasupra, Sue se opri și privi în jur. Nu vroia să admită ce o neliniștea, dar faptul devenea din ce în ce mai evident. Se rătăcise.

Într-o notă de muzică tânguitoare ce plutea în aer, examină semnele arabe și franceze care nu însemnau nimic pentru ea. Nu părea posibil. Cum a putut greși când totul mersese atât de bine?

Începând de la hotel, triunghiul alb de clădiri acoperite de minarete

subțiri păreau ca o scară care cobora spre albastrul mării. În aglomerația din Casbah își stabilise țelul – să-l întâlnească pe Abd-el-Hafid.

Totul era aranjat. El Hafid era un negustor de pe strada Farang. El avea un cufăr Kabyle rar, sculptat, iar ea avea dinarii necesari pentru a-l plăti.

Ieșind afară găsise tot ce avea nevoie pentru a-și satisface curiozitatea avidă și simțul aventurii cu tot ce se întâmpla în jurul ei, în mulțimea de turiști îmbrăcați țipător, oameni îmbrăcați în robe ce emanau un aer străvechi, catâri și măgari supraîncărcați și femei acoperite până la ochi. Mai erau și vânzătorii de apă cu salbele lor de potire strălucitoare, cu pielea închisă la culoare, tineri cu fesuri pe cap și alte persoane cu turbane mergând cu pași mari, unii cărând genți de piele.

Urmărind harta, drumul o dusese pe străzi urât mirositoare, trecând pe lângă vechi palate și moschei încântătoare și pe lângă piață, unde vânzătorii localnici ofereau tot felul de lucruri în dughene sărăcăcioase.

Apoi părăsi aleile însorite. Magazinul lui Abd-el-Hafid, marcat cu o cruce pe harta ei, era situat la ceva distanță de drumul principal. Dar nimerise într-un labirint de alei cu șiruri de magazine ale meșteșugarilor locali care semănau cu niște grote. Aici găsi numele care-i fuseseră menționate. Nume colorate ca strada Țesătorului și strada Fierarului.

Se opri și urmări cum bărbații cu piele strălucitoare băteau metalul încins la roșu și suflau în foale acoperite de funingine. De-a lungul unei alte alei înguste, muncitori cu turbane băteau cu ciocanul pentru a face obiecte de cupru. Nu găsise încă magazinul lui Abd-el-Hafid, dar sigur îl va găsi dintr-un moment în altul, își spunse Sue.

Ajunsese în punctul unde era crucea pe hartă, și cu toate că aceste străduțe mici n-aveau nume, era doar o problemă de atenție.

Încrezătoare că este foarte aproape merse mai departe.

Latura pustie pe care o luase ea avea pe margini decât ziduri fără

fațadă. Unghiul lor sugera că există un mic pasaj de trecere către următoarea alee, dar mergea de mai mult timp decât s-ar fi așteptat și, simțind că s-a abătut de la drumul ei, se întoarse la prima cotitură.

Atunci, lucrurile au început să meargă rău. Cu toate că era convinsă că activitatea de pe aceste străzi era doar la câțiva metri distanță, cu cât mergea mai mult, cu atât se făcea mai liniște în jur. Au început să apară case din pământ, cafenele de prost gust, și semne ale unei comunități care nu cunoștea decât aceste străzi confuze.

Cu părul blond pe umeri, cu rochia fără mâneci, grăbi pasul, simțindu-se deplasat printre chipurile întunecate care se mișcau pe acolo. Era destul de clar, își spunea optimistă, că merge în direcția bună. Dar "direcția bună" se dovedise a fi o alee fără sfârșit.

Privind semnele străzilor medita la numele lor dezorientată. Magazinul lui Abd-el-Hafid putea fi chiar de partea cealaltă a clădirilor. Sau putea fi la capătul aleilor, undeva. N-avea cum să știe.

Își îndreptă umerii zvelți, apoi porni prudent pe treptele întunecate.

Nu exista nicio balustradă de care să se țină, și nu-i plăcea sentimentul pe care i-l dădeau zidurile reci și umezi. Chiar în față se afla o piață, dar nu semăna deloc cu piața vesel colorată prin care trecuse mai devreme. Aici, vânzătorii erau zdrențuiți și murdari. Unii stăteau pe mici grămezi de legume. Alții ofereau păsări vii cu înfățișare mizeră sau bucăți de carne acoperite de muște. Cele câteva tarabe erau ferite de soare de fâșii de cârpe murdare iar în jurul lor se târau cerșetori cu mâinile întinse către trecători.

Era o scenă dezgustătoare, dar privirea îi căzu spre centrul pieții și buzele ei schițară un zâmbet încrezător.

Doi oameni stăteau lângă o tarabă. Erau europeni, era sigură. Femeia arăta aproape ca ea și era îmbrăcată într-un frumos costum alb. Bărbatul de lângă ea era lat în umeri, bronzat, cu părul șaten-închis.

Automat Sue își făcu drum spre ei. Dacă ar fi auzit ce limbă vorbeau ar fi putut să le ceară îndrumări. În timp ce se apropia, văzu că bărbatul privea atent în jur. Totuși, dădea impresia că nu se uită decât la brățara

veche pe care ea o studia lângă tarabă. O pipăia în timp ce vorbea zâmbind cu bătrânul vânzător, în franceză, după cât își dădu seama Sue. Observă profilul încântător și linia fină a gâtului, apoi femeia se întoarse către bărbat. După ce vorbiră un moment în franceză, el trecu la engleză, în timp ce strecură o mână în buzunar.

Sue se îndrepta spre ei, dar îl auzi pe vânzător răspunzând zâmbitor englezilor cu un comentariu în timp ce accepta recunoscător dinarii. Se opri. Dacă vânzătorul știa o brumă de engleză, era bine. N-avea de ce să mai deranjeze cuplul, fiind mult mai probabil ca vânzătorul să știe mai bine cartierul.

Așteptă ca perechea să treacă, apoi se grăbi să întâlnească privirea negustorului și-l întrebă:

– Încerc să găsesc strada Farang. Poți să mă ajuți, te rog?

Un potop de cuvinte fu răspunsul. Ar fi trebuit să știe că aștepta prea mult să i se răspundă în altă limbă decât franceză. Încercările ei de a vorbi această limbă erau sortite eșecului, însă înțelese că bătrânul îi spunea să iasă din piață, să urce dealul și să rămână pe partea dreaptă. Îi arătă drumul cu degetul.

– Mulțumesc! înclină ea capul, recunoscătoare.

Abia când se întoarse să plece, Sue văzu că frumoasa femeie în alb nu plecase, aștepta să atragă atenția bătrânului cu ceva ce găsise la capătul tarabei. Bărbatul lat în umeri era pe jumătate întors spre Sue. Văzu că se uita atent la ea. Părea foarte conștient de responsabilitatea față de femeia de lângă el. Îi aruncă o privire și spuse tăios, urmărind-o cu privirea.

– Ăsta nu e un loc unde să te plimbi singură. Din ce grup faci parte?

– Grup? întrebă Sue, neplăcându-i privirea lui insistentă.

– Grup de turiști? În concediu? se răsti el nerăbdător.

– Nu sunt în concediu, răspunse ea evaziv, deranjată de privirea lui cercetătoare.

– Bine, cine e proprietarul tău? se încruntă el. Cineva destul de nebun să te piardă din vedere într-una din cele mai rele zone din Casbah.

– N-am proprietar, îl luă în râs Sue, oferindu-i un zâmbet rece. Am fost lăsată să ies singură de câțiva ani.

O scânteie trecu rapid prin ochii lui albaștri în timp ce se uita la ea. Părea că își schimbă părerea.

– Ce treabă ai într-un loc ca strada Farang?

– Sunt cumpărător pentru firma tatălui meu. Trebuie să mă duc acolo, răspunse ea, displăcându-i acest om din ce în ce mai mult. Dar nu cred că este treaba ta.

– Poate, i-o reteză el, dar sfatul meu este să te întorci pe traseele pentru turiști și să-ți faci cumpărăturile acolo. Cauți probleme plimbându-te singură în această zonă.

– Bine, mulțumesc pentru sfat, răspunse ea nepăsător, apoi se depărtă fără să arunce o privire înapoi.

Cumpărături, nu zău! Ce știa el despre munca unui cumpărător! Era tipul de om care face mare caz de faptul că se plimbă singură. Toate poveștile astea despre șeici care răpesc și lucruri de genul ăsta. Și putea să parieze că nici nu era în Alger de mai mult de cinci minute. Întotdeauna există oameni care cred că știu totul despre o țară.

Era cu gândurile în altă parte în timp ce-și făcea loc prin mulțimea sărăcăcioasă din piață. Alungând gândurile despre supărătoarea întâlnire, se concentră asupra ultimelor îndrumări. Nu trebuia să greșească din nou drumul.

Ieșirea din piață și drumul pe alee era presărat cu tarabe mici și mizerabile și obișnuitele grămezi de fructe și legume. Dar mai mult, pe tot drumul în susul dealului se învârteau persoane în robe întunecate și djellaba, și bărbați care vindeau câte un singur obiect; îmblânzitori de șerpi jerpeliți și bătrâni care se jeleau zgomotos ciupind coardele unor chitare primitive. Era un miros de mâncare, de animale și, curios, miros de flori.

Sue continuă să meargă, ținându-și strâns geanta. Nu vroia să riște, cu banii pe care-i avea la ea. Într-un fel, se simțea mai puțin în siguranță aici decât când umbla singură pe aleile pustii, mai devreme. Deși aici era o mulțime de oameni, femei, cărora li se vedeau doar ochii, fețele

aspre ale bărbaților care treceau pe lângă ea, sau care se uitau lung la ea, iscoditor. Îndreptându-se spre mijlocul mulțimii, își ținea privirea ațintită înainte, dar nu putea ignora că din când în când era agățată de poalele rochiei.

Răsuflă puțin mai ușurată văzând strada Farang exact acolo unde îi spusese bătrânul vânzător. Însă o dezamăgi să vadă că era într-o zonă și mai mizeră decât tot ce întâlnise până atunci. Intrarea pe stradă era marcată de un tunel ca o arcadă, în care atunci când intră nu se mai auzi niciun zgomot, ca și cum ar fi căzut o cortină grea.

Era o liniște în care se auzeau doar zgomotele tocurilor ei pe pavelele neregulate, o a doua arcadă mai dărâmată decât prima o duse pe o alee pe care erau magazine sumbre, dărăpănate. Locul era mizer și parcă părăsit.

După ce aruncă o privire resemnată în jur, Sue avu cu sentimentul vag de îngrijorare pentru prima dată de când era în Casbah. Era adevărat că obiectul pe care-l căuta se afla într-un loc cu totul altfel decât își imaginase, dar acum era aici și avea afaceri de făcut.

Observă că se vedeau umbre mișcându-se în unele magazine și printr-o ușă întredeschisă zărea un interior întunecos, cu o învălmășeală de lucruri ciudate și vechi. N-a fost nevoie să-l caute pe Abd-el-Hafid. Ieși în fața ei de parcă i-ar fi auzit pașii și ar fi așteptat-o. Purta aceeași robă prăfuită și turbanul cu care se prezentase la hotel, zâmbind și lăsând să i se vadă dinții de aur. Lui Sue i se păru că ochii lui negri ascund ceva necinstit când o privi. Nu era nicio îndoială că se gândea cum putea să obțină cea mai bună afacere, zâmbi Sue în sinea ei, și același lucru făcea și ea.

– Bonjour, mademoiselle. Bine ați venit! Făcu o plecăciune adâncă cu o mână pe piept și rămase așa până când Sue trecu pe lângă el și intră înăuntru.

Interiorul era mai mare decât s-ar fi așteptat după spațiul mic de la intrare. O fereastră în tavan în centrul camerei arunca o lumină slabă peste o învălmășeală de mobile, scaune vechi, șezlonguri care păreau de acum un secol, grămezi de cufere vechi sub grămezi de rogojini

rulate.

Sue văzu cufărul pregătit special pe o masă în fața ușii. Era cu adevărat frumos, sculptat extraordinar cu un model de păun, având o strălucire întunecată somptuoasă. Era atentă să nu i se vadă pe față încântarea pe care o simțea.

El Hafid o urmărea atent cum își trecea degetele peste superbul finisaj.

– Este un cufăr bun, spuse precaut, plimbându-se în jurul lui.

– Mademoiselle! El Hafid își ridică mâinile cu groază față de descrierea ei neinspirată. Este un cufăr ilustru! Este soarele și luna și universul! Cuvintele lui se înălțară sunând revoltat. Sue îl privi, neimpresionată.

– Este darul lui Allah! ... Perla avuțiilor ... !

Continuă cu limbajul înflorat tipic celor ca el în timp ce ea se plimba în jur, aruncând câte o privire asupra dezordinii din magazin. În curând vor ajunge la un preț, dar mai întâi trebuia să arate ca și cum cufărul era cel mai îndepărtat lucru din mintea ei.

Ridică o tavă de cupru și o examină încet. Apoi îi captă privirea un suport din fier forjat. El Hafid îi urmărea fiecare mișcare. Continua să preamărească virtuțile comorii de pe masa dintre ei, dar cuvintele lui poetice deveneau neliniștite.

– Cinci sute de dinari?

Cuvintele lui lăsară o liniște apăsătoare. Era un preț imposibil – amândoi o știau. După ce trecu destul timp, se repezi cu o altă ofertă:

– Patru sute?

Sue se uită la el ferm.

– Mă gândisem mai degrabă la două sute de dinari, spuse răspicat.

Abd-el-Hafid părea insultat. Nasul lui mândru și cârn tremura. Totuși, rămase calm pentru a contracara.

– Trei sute?

Sue își luă cea mai severă expresie. Văzând-o, vânzătorul luă și el o înfățișare arogantă. Așteptă și apoi, respirând prelung și greoi, se văzu

învins.

– S-a făcut. Două sute de dinari.

Era un preț cinstit și nu exista îndoială asupra valorii lui de vânzare în magazinul lor din Londra. Totuși, simți un impuls să încerce să obțină un preț și mai bun. Mai ales că, își spunea ea căutând o scuză, n-avea cum să știe dacă este atât de vechi sau de rar după cum spunea El Hafid.

Vânzătorului nu-i plăcea că stătea în cumpănă.

– Ia-l. E al tău. Scutură o mână nerăbdător ca și cum l-ar putea lua sub braț.

– Nu m-am hotărât încă, spuse Sue ținându-și strâns geanta. Se uită sceptic la El Hafid, apoi la cufăr. De unde știu că pentru jumătate din preț nu mă puteam duce în Kabyle chiar eu, să iau unul ca ăsta direct de la sculptor?

Pentru un moment, trăsăturile ascuțite ale lui Abd-el-Hafid păreau că se micșorează sub turban. În ochii lui negri apăru o scânteie ca a pietrelor negre în timp ce izbucni într-un urlet în arabă. Știa că-l enervase, dar nu se aștepta la așa o reacție.

Aștepta să spună ceva în engleza lui înflorată. Dar el, continua s-o fixeze încruntat. Cu coada ochiului, văzu că se mișcă o perdea în spatele magazinului. Cineva intră fără zgomot.

Nu știa de ce, dar în liniștea stranie care se așternuse, nu vroia să zăbovească prea mult lângă această a doua persoană cu privirea la fel de arzătoare, înainte să înțeleagă ce se întâmplă.

El Hafid nu-și luase ochii de la ea. Avea impresia că venise mai aproape în fracțiunea de secundă în care-și luase privirea de la el. Părea că se schimbase în câteva secunde din comerciantul lingușitor într-un dușman neîndurător, cu privirea arzătoare.

Și nu era imaginația ei. Și cealaltă persoană din spatele perdelei se apropia. Rezistă tentației de a se retrage din fața celor doi. Îi veni în minte o imagine a aleilor pustii de afară. În timp ce asculta bătăile inimii care se întețeau și târșâitul confuz al picioarelor care se apropiau, întunericul confuz al magazinului părea că se strânge în jurul

ei.

Își dădu seama că uitase poziția exactă a ușii din spatele ei, și nu îndrăznea să se uite acum, deoarece "asistentul" lui El Hafid era dintr-o dată foarte aproape. Îi venea să râdă isteric când văzu un obiect strălucind printre poalele robei, când răsună brusc un potop de cuvinte în arabă care venea din spatele ei.

Sue nu știa dacă cei doi se opriseră sau nu, dar întoarse capul și văzu o persoană în costum deschis și cu umeri lați în ușă. Dură doar o secundă să-l recunoască pe cel care-i dăduse sfatul în piață.

Intră și veni lângă ea, țipând în continuare în arabă. Se opri o clipă în timp ce-și mută repede privirea de la ea la ușă și mârâi încet:

– Mișcă!

Sue, care își revenise, uitându-se la cufăr spuse calm:

– Dar n-am ...

– Nu-ți forța norocul! Bărbatul o prinse de încheietura mâinii și aproape o aruncă spre ușă. Apoi se întoarse, țipând în continuare, privirea albastră de oțel nepărăsindu-i pe cei doi.

Afară, Sue încerca să se calmeze când el se năpusti asupra ei și o prinse de braț:

– Credeam că ți-am spus să te miști!

Ajunseseră la a doua arcadă când îi acordă puțin timp să se dezmeticească.

– Nu știu ce negocieri făceai acolo, dar am înțeles că nu ți-ai ales prea bine cuvintele.

– Da, sigur că nu, răspunse iritată, chinuindu-se să-și găsească echilibrul. N-au ce căuta în afaceri dacă nu suportă să fie contrazișii.

Tocmai se pregătea să protesteze, când o prinse de umeri și o scutură cu putere:

– Ascultă, prostuțo! Asta nu e strada Portobello! Aici problemele nu se rezolvă la un ceai! Aici se folosesc arme adevărate! Ochii lui albaștri ca de oțel îi sfredeleau pe ai ei.

– Pfu! Îl întrerupse ea cu o privire dușmănoasă.

El o zgâlțâi ținând-o de cot, și o împinse mârâind:

– Ar fi trebuit să știu că nu trebuie să fiu rezonabil cu cineva care se poartă ca un copil răzgâiat!

Sue își simți picioarele că abia ating pământul în timp ce era împinsă înainte.

– Dă-mi drumul ...! Se smuci furioasă, dar degetele lui îi strângeau tare brațul.

O împingea pe strada zgomotoasă cu o privire calmă de gheață, iar Sue încetă să se mai zbată când văzu privirile curioase ațintite asupra ei.

Începu să meargă ca și cum i-ar fi plăcut ce vedea în jur, iar degetele de pe brațul ei începură să se slăbească ușor. Desigur, nu vedea nimic în afară de roșu în fața ochilor. Totuși, își dădu seama că era condusă prin aglomerația de persoane și că nu mai erau priviri arzătoare ațintite asupra ei.

Aruncând o privire în direcția lui, observă că era de înălțime medie, dar avea un mod de a se mișca și un aer impunător.

Părea să cunoască bine drumul. În aproape zece minute, trecuseră de labirintul de alei și se îndreptau din nou spre străzile cu mirosuri aromate unde turiștii se tocmeau veseli cu vânzătorii de apă, și cu minarete care străluceau în soarele amiezii.

Sue credea că însoțitorul ei îi va da drumul, dar el își menținu mersul rapid și strânsoarea de pe brațul ei.

Simți cum se înfurie tot mai mult că nu putea face nimic. Oh, cum și-ar fi dorit să scape de el și să-i spună ce credea despre el. Ce o oprea, era sentimentul că s-ar întâmpla ceva foarte rău dacă ar încerca.

Abia când ajunseră pe strada Benmhidi Larbi slăbi strânsoarea cât să-i arunce o privire piezișă și s-o prevină amenințător,

– Să fie ultima oară când te joci pe lângă strada Farang.

– Nu mă jucam! Ripostă ea, încercând să scape de strânsoarea lui. M-am dus acolo să cumpăr un cufăr. Tatăl meu mi-a dat toate detaliile pe care trebuia să le verific și mă descurcam bine până când ...

Se opri când îi văzu zâmbetul aspru față de încercările ei de a se explica. Din nou iritată, izbucni:

– Și, oricum, de unde ai știut în care magazin eram?

– Am început cu primul și apoi am mers mai departe. Din fericire am intrat la timp în magazinul lui El-Hafid. Ce are tatăl tău în loc de creier, lasându-te să faci astfel de călătorii singură?

– Așa am vrut eu, și aruncându-i o privire dușmănoasă. Algerul nu este deloc diferit față de Toulon sau Marsilia, și am făcut cumpărături în astfel de locuri de când aveam șaptesprezece ani.

– Ceea ce înseamnă de câteva săptămâni, spuse el ironic.

– Ceea ce înseamnă mai mult de doi ani, îl repezi ea furioasă.

Tocmai când încerca să-l ignore, întrebă, din nou ironic, conducând-o prin piața aglomerată ca și cum erau la plimbarea de amiază:

– Și cine are grijă de tine cât ești în Alger?

Sue îi ignoră întrebarea, dar el insistă.

– Care e adresa ta ... ? Unde stai ... ? Trebuie să stai undeva!

– Hotelul Francez, răspunse brusc.

– Îl știu.

Așa era, deoarece coti la următoarea intersecție și se îndreptă spre strada Ramdane. Sue mergea strângând din buzele ei catifelate și roz și cu privirea liliachie fixată înainte alături de cea albastră de oțel. Trecură pe lângă librării și restaurante, unde toată lumea purta haine europene. În această zonă franceză a Algerului, nu se vedea nicio djellaba sau văl.

În fața intrării în Hotelul Francez, Sue simți cum degetele de pe brațul ei se slăbesc.

– Stai departe de Casbah dacă nu ești cu un grup. Și dacă trebuie să agiți populația arabă ia-ți un costum de fier! Aruncându-i o ultimă privire aspră se întoarse și plecă.

Pentru prima dată în cele câteva zile de când stătea în hotel uită să privească grădinile luxuriante cu palmieri și verdeață și suporturile cu modele frumoase care îmbrăcau straturile de flori. Pereții de mozaic marcau drumul prin curte și un șir de ghivece de flori decorau pe fiecare parte scările care duceau către o intrare impresionantă vopsită

în alb.

Dar astăzi, Sue nu vedea nimic de indignare. Trecu repede pe lângă recepție, simțind încă strânsoarea puternică pe brațul ei. Ce tupeu avea omul acela! S-o ducă așa prin tot orașul și s-o lase pe scări ca pe o școlăriță care a fugit de acasă.

Se înfipse în butonul liftului încercând să-și calmeze respirația, spunându-și că va uita tot acest episod enervant, dar în timp ce urca realiză că era încă foarte nervoasă din cauza evenimentelor de dimineață.

Din toți englezii care erau în Alger tocmai pe el trebuia să-l întâlnească în piață. Un om dominant, băgăreț ... ! În loc să-și vadă propria reflecție în oglindă, vedea din nou silueta cu umeri lați când l-a întrebat pe bătrânul vânzător de strada Farang. O urmărise, desigur, tot drumul aproape din momentul când plecase din piață. Realizând acest lucru. împinse cu putere în ușă când liftul abia se oprise. Abia când ieșea din lift începu să se întrebe ce se întâmplase cu însoțitoarea lui fermecătoare – femeia blondă cu zâmbet frumos. Apoi, fiindcă toate aceste gânduri o enervau, se hotărî să uite toată problema plecării ei forțate din Casbah și o anumită privire albastră.

Era, își spunea mergând pe hol, cel mai detestabil bărbat pe care-l întâlnise în viața ei, și slavă Domnului că nu-l va mai vedea!

Capitolul 2

Sue intră în apartamentul tatălui său care era lângă al ei, dar găsi camera goală. Nu era surprinsă. N-o aștepta înapoi la ora asta. Probabil era și el în oraș, adunând informații sau căutând ceva deosebit. Se duse în camera ei, fericită că avea posibilitatea să se liniștească.

După un duș și după ce-și schimbă hainele, se simți mai calmă. Se duse la restaurant și luă prânzul pe îndelete. Mai târziu, îmbrăcată într-un costum de baie alb, se duse să încerce piscina hotelului. Trecu printr-un șir de arcade din spatele grădinilor și ajunse într-o zonă unde erau șezlonguri viu colorate ce înconjurau apa verde strălucitoare.

Aici erau algerieni bruneți cu staturi atletice care înotau ușor și silențios ca peștii, iar francezii, mai apatici, majoritatea cupluri, stăteau la soare. Trecând printre ei, Sue și-ar fi dorit să fie la Hotelul Englez unde ar fi putut să lege o conversație cu cineva, dar legăturile de afaceri Franceze ale tatălui său l-a dus automat la Hotelul Francez din Alger.

Înotă alene, bucurându-se de senzația apei reci pe pielea sa. După ce străbătu o lungime de bazin, se șterse și se așeză pe un șezlong. Era plăcut să se bucure de adierea care mișca frunzele palmierilor din jur, urmărind activitatea indolentă din jurul piscinei și profitând de căldura soarelui. Când veni timpul să urce și să se pregătească pentru cină, era relaxată și bronzată.

Trecând pe lângă camera tatălui ei, văzu că ușa era pe jumătate deschisă. Zâmbi îngăduitor la dezordinea de ziare, pahare pline și

ghiduri aruncate pe primul scaun de la ușă. Merse pe urma lăsată de o haină, o cravată și niște pantofi aruncați pe jos până în dormitor. În toți anii în care a locuit cu tatăl său, n-a putut să-l facă mai ordonat.

Îl găsi în vestă și în pantaloni aplecat peste chiuveta din baie, bărbierindu-se. Când o văzu, îi aruncă o privire și o întrebă:

– Cum a mers tranzacția? L-ai convins pe El-Hafid?

Stând pe marginea patului în halat de baie, Sue se afla încă sub vraja soarelui după-amiazii.

Așteptă să vadă ceva în privirea lui, o lumină întrebătoare sau poate un licăr de dezamăgire, dar el ridică din umeri, continuând să se bărbierească chicotind.

– Cred că El-Hafid cunoaște prea bine jocul pentru ca trucurile tale să aibă succes. Trânti aparatul de ras în apă și continuă să se pregătească pentru cină.

Sue se relaxă, ușurată că nu trebuia să intre în detalii. Privirea ei liliachie urmărea alene mișcările tatălui său. Simți un fior privindu-l. N-avea încă șaizeci și trei de ani, dar părul său era alb-argintiu ca al unui bărbat mai bătrân, iar ei i se păruse întotdeauna că era prea slab.

În timp ce el se pieptăna, încă aștepta să spună ceva despre călătoria ei în Casbah. Își dădu seama că nu prea se mai gândea la cufăr când aruncându-i o privire cu subînțeles, zise:

– Hai, întreabă-mă ce am făcut azi!

Era într-adevăr vesel. Încurajându-i buna dispoziție, Sue râse.

– Bine, consideră că te-am întrebat! Ce ai făcut azi?

– Am vorbit cu bătrânul Bourdet. Așteptă, privind-o pe furiș, o reacție la răspunsul lui. Amândoi îl cunoșteau pe Jules Bourdet, un oficial din Paris pensionat, care stătea la hotel de peste doi ani. Își petrecuse cel mai mult timp bârfind cu oamenii care treceau pe aici.

– L-am întâlnit când mă întorceam din oraș.

Sue văzu zâmbetul obișnuit al tatălui său.

– Avem un ghid pregătit pentru Sahara.

– Nu! se ridică repede Sue. Chiar erau noutăți! Acesta era adevăratul motiv pentru care erau în Alger.

În magazinul tatălui său s-au specializat în vânzarea de lucruri din locuri străine, dar competiția creștea. Acum, puteai cumpăra de pe străzile Londrei bumeranguri din Australia și mănuși din piele de focă făcute manual la Polul Nord. Singurul lucru pe care-l puteau face împotriva scăderii vânzărilor era să meargă să descopere lucruri extraordinare.

Sue și tatăl său merseseră să cumpere de pe continent. Dar era nevoie de ceva mai mult. Mult mai mult. O știau, și veniseră cu ideea să se aventureze într-o nouă regiune – deșertul.

Era adevărat că în prezent existau oaze prin Sahara populare printre turiști, de unde oricine putea lua obiecte specifice zonei, dar în afară de asta, departe de traseele pentru turiști, erau niște sate necunoscute unde se găseau carpete cu modele foarte vechi făcute manual, vase de alamă gravate și vase de apă frumos decorate. Astfel de lucruri căutau, care să le relanseze afacerea.

Emoționați de posibilitatea unei astfel de călătorii, aveau tendința să treacă peste detaliile practice ale călătoriei, cum ar fi găsirea acestor locuri izolate, dar acum părea că problema era rezolvată.

În timp ce Sue aștepta răbdătoare, tatăl ei ieși din baie și-și puse o cămașă curată, apoi continuă, – Un tip pe nume Matt Wells. Conform spuselor lui Jules, cunoaște Sahara mai bine decât pe el însuși. Lucrează aici ca inginer electrician, și din fericire pentru noi va începe un studiu despre unul dintre cele mai vechi trasee de caravane spre oaze îndepărtate, pentru a introduce electricitate și linii de înaltă tensiune.

– Vrei să spui că vor introduce electricitate acolo? zâmbi Sue, surprinsă.

– Poate nu în următorii doi ani, zâmbi și tatăl său încheindu-și cămașa, dar se pare că asta vor.

– Ei, asta e minunat!

Se ridică de pe pat și zise:

– Toate acele locuri îndepărtate pe care le va cerceta inginerul ăsta sunt exact ce avem noi nevoie!

– Nu puteam să plănuim călătoria noastră mai bine. Zise tatăl ei și el emoționat. Jules spune că va fi fericit să ne ia și pe noi, mai ales că în deșert orice ajutor e binevenit. Tot ce trebuie să facem, e să fim gata când va pleca.

– Dar cum îl vom cunoaște ... ? Cum aflăm unde e? întrebă, încurcată.

– A venit la hotel destul de des în ultimul timp, spuse tatăl său, controlându-și buzunarele să verifice dacă și-a luat tot. Ni-l va prezenta Jules.

O conduse afară din cameră. Pe hol, îi zise:

– Te aștept la bar. Vom discuta la cină tot ce trebuie să pregătim pentru călătoria noastră.

Sue era foarte emoționată la gândul aventurii care va începe.

– Poți fi sigur!

Tatăl său se îndreptă zâmbind către lift, apoi zise peste umăr:

– Cred că prietenul nostru inginerul va dori să fim gata să părăsim Algerul într-o săptămână.

Emoția lui Sue crescuse în ultimele zile pe măsură ce făcea ultimele cumpărături pentru călătorie împreună cu tatăl său.

Și-au făcut provizii de mâncare, și-au luat și o trusă de prim-ajutor pe care sperau să n-o folosească niciodată. Într-o altă zi și-au cumpărat încă o pereche de ochelari de soare fiecare și pălării cu boruri largi, să-i apere de soare. Și-au cumpărat haine speciale dintr-un magazin londonez, Sue și-a luat tricouri și fuste de tip safari de culoarea nisipului deschis, și tatăl său cămăși și pantaloni din bumbac asemănători cu ai ei. Au mai adăugat hainele de noapte și obiectele de toaletă pe care le aveau deja și și-au pregătit câte o valiză ușoară fiecare.

Zilele de primavară în Alger erau însorite și călduroase, iar nopțile, datorită aerului înmiresmat, erau ca de catifea. După orele petrecute în mulțimea de pe marile bulevarde și în zarva din centrul comercial, Sue abia aștepta seara, pentru liniștea din hotel.

Interiorul acestuia, un amestec discret de lume veche franceză și bogate decoruri arabe, avea un efect relaxant după culorile

strălucitoare ale zilei. Îi plăcea foarte mult holul enorm. Ca un mic bulevard, avea o fântână în centrul pardoselii cu model maro strălucitor și crem. La intrare, de-a lungul pereților erau aliniate scaune din piele roșie și mese din lemn șlefuit, și două mese din bronz, fiecare cu câte un samovar strălucitor enorm.

Aici, printre clientela elegantă a hotelului, era plăcut să-și piardă timpul seara, cu un pahar în mână, ascultând accentele parizienilor sau admirând decorul pitoresc. Și, desigur, îi dădea un motiv să poarte rochiile pe care nu le va folosi în călătoria în deșert.

Într-o seară, a ales o rochie transparentă din organza, în culori pastelate, plăcut impresionată de efectul culorilor deschise pe pielea ei bronzată, întrebându-se de ce nu se gândise s-o poarte mai demult. Era scurtă, cu volănașe și mâneci mici, iar ea folosise un ruj roz-coral care se potrivea perfect cu cordonul și funda rochiei. Cu părul pieptănat pentru a-i încadra fața căzându-i pe umeri, era mulțumită de eforturile sale.

Ca de obicei, i-a luat mult mai mult decât tatălui ei să fie gata. Sunase mai devreme să-i spună că o va aștepta jos. Aruncă o privire la ceasul mic pe care îl purta, înhăță o geantă de seară și se îndreptă către ușă.

Cu toate că erau câte două lifturi pe fiecare etaj, aproape toată lumea vroia să coboare în acest moment, iar liftul când urca, când cobora la alte etaje. În loc să aștepte încă zece minute, Sue se hotărî să coboare pe scări. Nu era greu să cobori de la etajul patru.

Tocurile pantofilor ei produceau ecouri pe toată scara. Observă în treacăt că decorul de la etajul trei era cam la fel ca cel de la etajul de mai sus, numai că în hol, canapelele aranjate de-a lungul pereților aveau culoarea cafelei în loc de crem, și tablourile enorme cu rame aurite reprezentau scene diferite.

Cu un etaj mai jos, canapelele erau din nou crem, dar în loc de pardoseala din marmură, pe holurile din fața apartamentelor erau covoare. Gândindu-se la asta, se întoarse spre următorul șir de trepte când privirea ei fu atrasă spre o figură care tocmai intra pe hol în fața

ei. Sue era șocată de ceva familiar în trăsăturile și părul ușor cârlionțat. Continuându-și drumul, o recunoscu pe femeia care se tocmea cu bătrânul vânzător în acea dimineață când s-a pierdut în Casbah, arătând extraordinar într-o rochie de seară roz. Femeia era evident franțuzoaică până în vârful unghiilor. Unde în altă parte putea să stea dacă nu la Hotelul Francez?

Când a ajuns la parter, Sue se gândea la altceva. Îl văzu pe tatăl său împreună cu alți oameni la intrarea în restaurant. Ca de obicei, nu era deranjat că o aștepta. Vorbea relaxat cu un cuplu de vârstă medie. Văzând-o pe Sue, își luă la revedere de la cuplu și se îndreptă spre ea. Când ajunse lângă ea, îl luă veselă de braț. Acestea erau momentele care-i plăceau foarte mult, când nu aveau treabă și se puteau relaxa împreună.

În timp ce mergeau spre restaurant, tatăl său îi spuse arătând spre cuplul de vârstă mijlocie:

– Au un băiat care lucrează în domeniul petrolului, aici.

Yousef, șeful de sală, cu un zâmbet care lăsa să se vadă un dinte strălucitor de aur, se înclină în fața lor și-i conduse la masa lor din colț. Sue luă meniul și-l studie vesel.

– Cred că ar trebui să dăm o altă șansă bucătăriei algeriene în seara asta, îl provocă ea.

– Cum spui tu, încuviință tatăl său, indulgent.

După un aperitiv preparat din amestec picant de morcovi s-au hotărît la feluri cu nume exotice. Felurile de mâncare veneau unul după altul, condimentate cu plante locale. Felul principal, Llam lahlou, s-a dovedit a fi o carne suculentă preparată în unt și scorțișoară și înmiresmată cu suc de portocale. La sfârșit, au fost aduse produse de patiserie algeriene umplute cu migdale, curmale și miere, și un vin "sărutat de soare" după cum s-a exprimat ospătarul. A turnat în pahare. De la alte mese veneau clinchete de tacâmuri și pahare. În sală se simțea un aer general de bună dispoziție.

Sue și tatăl său nu se grăbeau să plece. Zăboviră bându-și vinul mult după ce terminaseră masa, comentând felurile de mâncare și

amintindu-și amuzați prima lor încercare a mâncării tradiționale, când au comandat kemia într-o cafenea la sosire și au descoperit că era un amestec de fasole, melci și fructe de mare!

Au plecat din restaurant când nu se mai auzeau decât câteva voci ale unor oameni amețiți. Ținându-l de braț pe tatăl său, Sue înainta pe hol spre un loc în colț unde nu se aduna prea multă lume și unde era aer proaspăt care venea de la o arcadă din apropiere. De-a lungul pereților se găseau trei astfel de arcade pe fiecare parte, care făceau holul să arate una din grădinile din spate.

Încercând să acopere conversația generală și sunetul muzicii moderne, Sue discuta cu tatăl său despre diferențele dintre dinarii algerieni și lirele englezești, când privirea îi fu atrasă spre intrarea centrală din partea opusă.

Poate că rochia de seară roz îi atrăsese atenția, fiindcă uitându-se atent spre intrare o zări pe franțuzoaica pe care o văzuse recent pe scări. Dar de această dată femeia nu era singură. Împreună cu ea era însoțitorul ei din piață.

Sue simți cum se încordează în mod ciudat la vederea bărbatului care o scosese din Casbah. După ce aruncă o privire fugară în direcția lui vru să se întoarcă, dar nu putea să-și ia privirea de la silueta lui cu umeri lați, observând cum costumul gri-deschis îi amplifica bronzul și părul negru.

Sue continuă să vorbească cu tatăl său, găsindu-și cu greu cuvintele. Privind în jur, văzu o figură zâmbitoare care venea spre ei. Profitând de faptul că se afla lângă arcadă, se îndreptă spre toaletă. Tatăl său îl plăcea pe bătrânul Jules Bourdet, dar ea n-avea chef să-i asculte amintirile.

În anticamera toaletei a zăbovit în fața oglinzilor mari, refăcându-și machiajul și pieptănându-se. Apoi, pentru a-i da timp bătrânului Jules să plece, s-a dus în camera ei să-și schimbe pantofii. Apoi după o analiză a garderobei se decise că sandalele deschise erau mai potrivite. Închizând ușa în spatele ei, coborî cu liftul și se reîntoarse în holul hotelului.

Aproape de zece și jumătate, în hotel se făcuse mai liniște. Cei mai mulți dintre oaspeți ori se retrăseseră în apartamentele lor ori plecaseră spre alte locuri de distracție de noapte. Când traversa camera alăturată, observă că holul se golise considerabil. Acum murmurul de voci venea din locuri retrase, iar în aer era numai fum albastru.

Privind spre arcada cea mai îndepărtată, se întreba dacă bătrânul francez plecase, când dintr-o dată îi crescu pulsul iar ochii liliachii i se măriră de surpriză.

Își fixă privirea spre colțul unde erau scaune roșii libere, iar pe mese se aflau pahare folosite. În timp ce se apropia îl văzu pe tatăl său strângându-și mâna cordial cu bărbatul din Casbah.

Văzu cum umerii lați se apleacă alene pentru salut, iar pe fața bronzată apăru un zâmbet strălucitor. Apropiindu-se îl auzi pe tatăl său spunând prietenos:

– Eu sunt Craig Merrill.

Apoi, văzând-o venind o prezentă, zâmbind:

– Ea este fiica mea, Sue. Sue vino să-l cunoști pe Matt Wells, omul de care ne-a vorbit Jules.

Sue tresări la auzul numelui. Se opri brusc și îi aruncă o privire arzătoare.

El zâmbea, iar ochii lui albaștri scânteiau printre gene. Părea la fel de surprins.

Privirile lor se întâlniră aruncând scântei dușmănoase, apoi conștient de prezența tatălui ei între ei, Matt Wells reveni la aerul său relaxat și spuse:

– Ne-am cunoscut, cred.

– Era în magazinul lui El Hafid când am fost eu acolo, spuse Sue repede, evitând detaliile neplăcute ale acelei dimineți de dragul tatălui său. Spera ca Matt Wells să nu comenteze.

Strâmbând puțin din buze, zise:

– Abd-El-Hafid are un caracter violent. Și asta e valabil pentru toți comercianții din Casbah. Nu pot să spun că ți-ai dori să faci prea multe afaceri cu ei.

Tatăl ei cântări bine remarca. Legănându-se ușor, cu mâinile în buzunare, spuse nepăsător:

– Acești negustorii au aflat că suntem în oraș și au tot venit la hotel cu ofertele lor. Câteodată dacă ești atent poți face o afacere bună.

Imediat, Sue îl auzi pe Matt Wells răspunzând cu un ton aspru, dar totuși răbdător:

– Poate așa este în Earl's Court, dar aici nu trimitem o fată singură într-un cartier de localnici.

Ea vru să intervină, dar tatăl său părea mai degrabă amuzat decât jignit. Se așeză lângă celălalt bărbat și privind-o oftă.

– Matt, văd că nu știi ce înseamnă să ai o fiică cu capul pe umeri.

Fața lui Matt Wells se înmuie. Întorcându-se către Sue, îi aruncă o privire care spunea că el ar ști ce să facă dacă ar avea.

Ei bine, și cui îi păsa de ce credea el? își spuse ea. Știa că în orice altceva în afară de afaceri, tatăl ei era complet nepractic, mai mult optimist decât preventiv. Dar ea se bucura că era așa. Nu ar fi făcut nici jumătate din lucrurile pe care le făcuse în viața ei dacă ar fi fost tipul grijuliu. Și nu ar fi nici aici pentru a pleca în Africa de Nord.

Neatentă din cauza enervării, nu-și dădu seama că privirile celor doi bărbați erau ațintite spre ea. După o pauză incomodă pentru ea, tatăl ei încă privind-o simți nevoia să-i explice lui Matt Well:

– Nu m-am însurat până la patruzeci și trei de ani. Soția mea avea treizeci și șase. Am pierdut-o după câțiva ani într-un accident feroviar.

Sue cunoștea tăcerea care urma după aceste cuvinte la fel de bine cum se cunoștea pe ea și viața ei petrecută singură împreună cu tatăl său, care adesea o privea lung și trist. Dar în seara asta, privirea pătrunzătoare a celor doi ochi albaștri, o stânjeneau foarte mult.

Se bucură când Matt Wells vorbi – cu toate că bănuia că nu va spune nimic pentru a o scoate din situația neplăcută.

– De aceea este cu atât mai important ca fiica dumneavoastră să nu se plimbe singură în Casbah.

Sue constată că remarca fu aprobată și cugetată în tăcere de cei doi. Când tatăl său începu să discute despre ea ca și cum n-ar fi fost acolo,

începu să se uite în jur după o posibilitate de scăpare.

– Sue seamănă mult cu mama sa, spuse tatăl său cu afecțiune. Se gândi să iasă prin arcada din spatele ei cu o scuză oarecare, dar nu îndrăzni.

– Este cam încăpățânată când îi intră în cap o idee, continuă tatăl său, chicotind. Știi, când avea cinci ani, se pregătise să plece într-o călătorie la New York, despre care auzise multe. M-am chinuit destul de mult să o conving că e mai bine să mai aștepte zece sau cincisprezece ani.

– Mă duc să iau o gură de aer curat. Apoi, brusc se îndreptă spre ferestrele deschise din capătul camerei. Încercă să aibă un ton calm, din cauza însoțitorului tatălui său, dar când trecu pe lângă el i se păru că vede o umbră de ironie în privirea albastră îndreptată spre ea.

Ieșise doar câțiva pași în întuneric, dar și-ar fi dorit să meargă kilometrii, mai ales că îl auzea pe tatăl său povestindu-i viața ei lui Matt Wells.

Părăsise în viteză terasa din fața holului îndreptându-se spre grădinile hotelului, ascunzându-și astfel roșeața care-i cuprinsese obrajii . Iarba părea fragilă sub picioarele ei, iar palmierii în formă de evantai erau rânduiți în grupuri pentru a atrage atenția. În față erau copaci înalți de eucalipt, mimoze ușoare ca niște fulgi și oleandri pentru a încânta trecătorul. Sue preferă să se oprească, în loc să se plimbe blestemând întâmplarea că omul despre care vorbea tatăl său cu Jules era unul și același cu cel care o împinsese prin Casbah.

Supărată, porni totuși, bâjbâind prin noaptea frumoasă, amintindu-și ironia din acei ochi albaștri. Dar lângă piscina în care se reflecta cerul întunecat, lăsă deoparte enervarea.

Cum ar fi putut să prevadă? Spusese că știa Hotelul Francez, dar atât. Cum ar fi putut să ghicească, că era inginerul electrician menționat de Jules, cu care ea și tatăl său va pleca în Sahara!

Smulse o frunză dintr-un tufiș și o aruncă în piscină simțind nevoia să tulbure apa. Cât și-ar fi dorit să se fi oprit la altă tarabă în piață pentru a cere lămuriri, iar martorul sforțările ei sălbatice, dar ascunse din

Casbah să fi fost altcineva.

Nu că ar fi fost vreo diferență. Sue era convinsă că dacă l-ar fi cunoscut pe Matt Wells în seara asta ar fi fost la fel de tulburată. Respirația ei era încă agitată. Era ceva la omul ăsta care o făcea să își dorească să-și impună personalitatea în fața lui.

Smulse o altă frunză și o sfărâmă în mână privind stelele. Oricum, ce mai conta? Trebuia să călătorească cu el nu să îl și placă.

Începu să se plimbe din nou. Ascultând zgomotul traficului din spatele gardului grădinii și observând cum constrasta cu liniștea profundă din jurul piscinei, își dădu seama că plecase de ceva timp. Știa că trebuie să se întoarcă, și totuși pașii refuzau să o ducă pe aleea care dădea spre ferestrele luminate.

Cu o încăpățânare apărută poate din resentimentul față de prietenia care se legase repede între tatăl ei și Matt Wells porni printre copaci în direcția opusă. Peste câteva minute într-un colț îndepărtat de piscină văzu o mică clădire. Acoperișul ca o cupolă era ca o siluetă întunecată în fața cerului pal. Patru minarete subțiri în fiecare colț se îndreptau spre stele.

Apropiindu-se, Sue reuși să vadă în reflecție, niște forme circulare vagi și deschizăturile înalte în pereți de jur-împrejur ca niște ferestre.

Intrând, fu imediat intrigată. Era o cameră mică circulară, mobilată într-un stil învechit cu scaune capitonate de-a lungul pereților, mici mese de lemn și covorașe țesute pe jos. Pe mese străluceau în întuneric pipe de diferite forme și vase din bronz cu niște suporturi care sugerau că era un fel de cameră de fumat, cu toate că era greu de spus de câți ani nu mai fusese folosită. Poate că stătuse în grădina vreunui bogătaș înainte să fie construit hotelul.

Stând în centrul camerei în întuneric, Sue se uită la deschizăturile ca niște ferestre unde draperiile atârnau ca niște cortine grele. Își putea imagina cum fumători bărboși cu turbane stăteau cu picioarele încrucișate pe jos sau lângă ferestre.

Zâmbi gândurilor sale și se duse să atingă lucrurile din jur. Erau scrumiere imense din bronz și clopoței complicați cu mânere ca niște

perle. Primul pe care îl ridică avea un sunet ușor șoptit ca o picătură de apă pe un pahar de vin. Al doilea suna mai mult ca vibrarea unei tamburine.

Încerca să găsească drumul pentru a vedea ce fel de obiecte decorau pervazul ferestrei când un zgomot brusc în ușă o făcu să sară tăindu-i respirația. Umblând pe aici nu se gândise că mai putea fi cineva în grădină la ora asta, mai ales aici! Privirea ei se îndreptă spre ușă și regretă imediat că se speriase vizibil de apariția bruscă. Chiar și în întuneric silueta în costum deschis încadrată în arcadă era inconfundabilă.

Matt Wells intră și spuse cu un ton sarcastic.

– Ai spus o gură de aer. Nu o plimbare de trei kilometri.

În întuneric, Sue îl ignoră pe el și remarcile lui supărătoare. Nimeni nu îi ceruse să vină să o caute. Îl privea mulțumită cum își dă la o parte niște cârlionți de pe frunte, deranjați în mod sigur de o creangă joasă, și cum își scutura umerii de praful din grădină.

Privind în direcția ei, își băgă o mână în buzunar. În momentul următor îi văzu trăsăturile bronzate luminate de flacăra de la brichetă în timp ce se uita în jur. Zâmbetul răutăcios în timp ce lumina tapițeria înflorată de pe pereți, îi accentua aspectul exotic. Aruncând o privire spre ea și spre ambianța exotică, zise:

– Intri în cele mai rele locuri!

Sue își ridică bărbia în timp ce el se uita la ea. Spuse cu un ton ascuțit mai rece ca gheața:

– Cu o jumătate de oră mai devreme holul hotelului era perfect pentru mine.

Trecând pe lângă el, ieși afară. Se îndrepta în direcția de unde venise, auzindu-i pașii fermi în spatele ei. În ochi îi apăru un licăr răutăcios imaginându-și silueta cu umeri lați înghesuită pe cărarea îngustă dintre copaci, dar se părea că se descurcă mai bine decât ea, și din când în când întindea o mână în fața ei pentru a îndepărta câte o creangă. Pentru a-l ține la distanță,îl privi sfidător

– Acum că aerul e mult mai respirabil înăuntru, mă duc să îl găsesc

pe tatăl meu.

O lăsă să ajungă la terasa din jurul piscinei, apoi se opri să își aprindă o țigară.

– De asta sunt aici. Tatăl tău s-a dus să joace o partidă de bridge în apartamentul lui Jules. M-a rugat să te găsesc și să îți spun să nu îl aștepți.

Sue se opri să-l asculte, și simți un licăr de dezamăgire.

În ciuda resentimentelor pe care încă le avea de când aflase că arogantul caracter din Casbah și Matt Wells sunt una și aceeași persoană, nu îi slăbise exaltarea dată de iminenta călătorie pe care o va face împreună cu tatăl său. Și nici nu uitase că acesta era omul de care depindea călătoria lor în deșert. De-abia aștepta să intre să afle totul despre aranjamentele pe care le făcuseră cei doi bărbați pentru plecare. Acum se părea că va trebui să aștepte până dimineață.

Privi spre locul unde silueta întunecată a lui Matt Wells era semnalată de vârful țigării, realizând că nu ar fi venit să o caute dacă nu l-ar fi rugat tatăl său. Chinuindu-se să fie politicoasă, și totuși neputând rezista să îi arate antipatia, răspunse:

– Ei bine, mulțumesc pentru mesaj.

– Pentru nimic. Vocea lui era la fel de plină de antipatie sarcastică în timp ce trăgea din țigară. – Nu am plăcere mai mare decât să caut femei îmbufnate prin ascunzătorile din grădini.

Sue simți cum îi ard obrajii din cauza sarcasmului lui. Se luptă să-și mențină calmul și se întoarse ușor.

– Cred că am fi supraviețuit toți dacă nu te-ai fi deranjat. Se pregătise pentru următoarea lui remarcă, dar el continuă să tragă din țigară. Expirând fumul spuse:

– Dacă te întorci în hol vin cu tine.

– De ce? Sue vroia să se întoarcă singură. – Sunt vârcolaci cu cuțite în loc de cești de cafea? Ochii săi liliachii erau luminați de o flacără de batjocură.

În reflecția piscinei ochii lui albaștri avură o strălucire trecătoare, apoi se întoarse și zise luat pe nepregătite:

– Dacă stai aici destul de mult, poate vei afla.

În timp ce își băga mâna în buzunar, Sue crezu că aude zgomotul cheilor de la mașină. Îl privi aruncându-și țigara și stingând-o înainte să plece. Ochii erau obișnuiți acum cu întunericul și putea vedea linia fină a profilului lui, buclele negre care ajunseseră din nou pe frunte. Cămașa lui era albă, iar reverul hainei era tras ușor în părți de umerii lui lați.

Nu știa de ce, dar în acel moment simțea că el era potrivit pentru toate astea – nopți africane, zile intense; palmieri verzi și moschei, oameni cu văluri și robe prin alei înguste. Cu asprimea pe care nu o ascundea costumul scump și-l putea imagina în mijlocul deșertului.

Brusc simți nevoia să ia o parte din această aureolă de aventură care îl înconjura. Nu mai avea răbdare să aștepte să afle când va pune și ea piciorul în deșert. Uitând pentru moment dispoziția ei dușmănoasă față de el, se grăbi să redeschidă conversația.

– Dacă plecăm mâine nu ar trebui să îi spun tatălui meu să se culce devreme?

Matt Wells dădu din umeri fiind gata să plece. Își ridică privirea la stele și răspunse.

– Ce îl sfătuiești pe tatăl tău nu e treaba mea.

Sue îl urmărea.

– Vrei să spui că nu vei pleca până poimâine? întrebă.

Figura lui întunecată era nemișcată. Își coborî privirea de la stele și după o pauză răspunse:

– Plecarea mea n-are legătură cu jocul de bridge al tatălui tău.

Sue întrebă surprinsă:

– De ce? Dacă nu suntem gata va trebui să ...

– Nu va trebui să fac nimic, o întrerupse el la jumătatea propoziției. Îl privi întorcându-se spre ea, și-l auzi spunând cu un aer nepăsător:

– Pentru simplul motiv că nu vă iau cu mine.

Ochii lui Sue se îngustară pe măsură ce furia puse stăpânire pe ea.

– Nu ne iei? Nu putea să creadă. Știa că avusese un început rău cu el, dar nu credea că va refuza cererea lor de ajutor.

Controlându-și vocea tremurândă, și regretând că mai devreme îi vorbise oarecum prietenos, întrebă cu un zâmbet acid,

– Presupun că nu are nicio legătură cu faptul că noi ne întâlnisem înainte?

– Parțial.

După un lung moment în care își băgase mâinile în buzunare îndreptându-și umerii spuse:

– Unde merg eu condițiile sunt la fel cum erau cu secole în urmă. Există doar câteva drumuri, și cea mai mare parte din călătorie va trebui făcută cu cămile. Tatăl tău este prea bătrân pentru o astfel de călătorie. Și tu ești prea tânără.

Sue îi aruncă o privire arzătoare.

– Ăsta e un mod de a scăpa de noi, spuse tremurând.

– Vă fac un favor, se răsti el. Deșertul nu este un loc pentru afacerile voastre. Sfatul meu este să vă întoarceți în Anglia și să găsiți un alt loc de unde să vă cumpărați bagatelele.

– Cunoaștem sfatul tău învechit! spuse Sue cu dispreț. După cum gândești tu riscăm doar plimbându-ne prin Alger!

– Pot să mă gândesc la locuri mai bune, se uită la ea aspru.

Sue plecă de lângă el, urându-se pentru că îi dădură lacrimile. În timp ce bâjbâia confuză încercând să-și amintească drumul înapoi, el zise cu un ton mai puțin dur:

– Dacă sunteți pregătiți pentru călătorie, vă pot găsi un ghid care să vă ducă pe traseele turistice.

– Nu te deranja! se repezi ea. Tatăl meu și cu mine ne-am descurcat foarte bine până acum. O putem face și fără ajutorul tău. Îi aruncă un zâmbet otrăvitor. Să te bucuri de plimbarea cu cămila! Apoi se întoarse și dădu peste un gard de tufișuri.

După câteva secunde îl auzi trecând pe lângă ea printr-o deschizătură în gard spunând:

– Acesta este drumul spre hotel.

Trase adânc aer în piept și îl urmă. El nu se grăbea, așa că era obligată de cărarea îngustă să meargă încet pentru a păstra distanța față

de el și enervându-se că nu-l putea depăși.

Ajunsă lângă hotel, Sue ocoli puțin pe aleea de mozaic care ducea în față. Matt Wells continua să meargă. Fără să se uite înapoi se îndreptă spre o mașină elegantă.

Sue îl privi cum se urcă în mașină și pornește motorul. Bine că nu se va duce cu el! își spuse nervoasă, vărsându-și furia pe el. Nu-i putea suporta compania nici cinci minute, dar cine știe câte săptămâni! Urmări mașina îndepărtându-se în întuneric și intră înăuntru.

Capitolul 3

Continuând să fie furioasă pe Matt Wells, făcu un duș și se pregăti să se bage în pat. Dar mai târziu, stând în neglijeul său răcoros pe balconul de unde vedea întreaga grădină și luminile orașului, o cuprinsese deznădejdea.

Nu se gândea atât de mult la ea când regreta decizia inginerului, deși număra zilele până când ar fi plecat. Tatăl ei însă de-abia aștepta călătoria cu un entuziasm copilăros, iar ea nu putea suporta ideea că fusese distrus cu câteva cuvinte stupide.

Amintindu-și dispoziția veselă pe care o avea când îl lăsase vorbind cu Matt Wells, se întreba cum se simțea acum. Își dorea să fi fost în camera lui, ca ea să poată să se ducă la el și să discute. Era un pic ciudat că plecase așa cu Jules. Se întoarse în pat. Poate că trebuia să deducă din comportamentul lui că nu era atât de supărat că nu pleca în călătorie.

Dimineață se trezi devreme, se spălă și se îmbrăcă rapid, încercând să fie bine dispusă pentru ceea ce urma. Era inevitabil ca tatăl său să se simtă dezamăgit după noaptea trecută. Spera să îl poată face să uite.

Proaspătă în rochia cu model și sandale, se duse și bătu ușor la ușa lui. E tocmai vroia să deschidă și ieși din camera dezordonată, pe jumătate îmbrăcat cu o bluză sport și încercând să-și facă nodul la cravată.

– Bună, Sue. Ai dormit bine?

O sărută, chinuindu-se să se îmbrace cu bluza. În timp ce mergeau zâmbi și spuse meditativ:

– Mă întreb ce surpriză ne face Hassan bucătarul? Aș vrea un mic dejun bun în dimineața asta.

Sue îl luă de braț afectuos. Coborând cu liftul el, se comporta ca de obicei fără să dea prea multă atenție la ceea ce se întâmpla în jur.

Era o zi strălucitoare. Mesele alb cu negru pentru mic dejun erau așezate pe terasa din spatele hotelului, sub cerul liber de un albastru-azuriu iar frunzele palmierilor pitici atârnau deaspura scaunelor.

Încercă cât putu de mult să nu se uite în grădina unde avusese loc aseară schimbul dur de cuvinte între ea și Matt Wells.

După ce mâncară primul fel, ouă fierte într-un sos apetisant, cu pâine prăjită și își băură cafeaua, simți că e momentul să deschidă subiectul.

– Apropo, am primit mesajul tău aseară. L-am văzut pe Matt Wells înainte să plece. Mi-a spus că nu ne ia cu el spuse întinzând mâna după ceașca de cafea.

– Da, așa este, din păcate. Tatăl său o privi scurt. Se pare că autoritățile nu permit să aibă mai mult de două mașini în grupul său, iar el de atât are nevoie pentru asistentul său și pentru echipament.

Sue privi în jos repede. Deci asta îi spusese Matt Wells tatălui ei! Ei bine, îi mulțumi pentru asta. Sue luă o gură de cafea și zâmbi.

– Și acum ce facem? Vezi ce putem cumpăra din Alger.

– O, nu știu! Nu cred că are vreo importanță. Tatăl său luă ceașca, bău, se așeză din nou și zise, – Am studiat vechiul drum al caravanelor. Nu pare să fie mare lucru. Cred că ar trebui să rămânem la planurile noastre.

Sue clipi și se îndreptă ușor. Privi ochii căprui din fața sa. Era la fel de entuziasmat ca întotdeauna, și își dădu seama de ce vestea nu îl supărase aseară – deoarece pentru el decizia lui Matt Wells nu schimbase nimic.

– Vrei să spui că plecăm singuri? întrebă.

– De ce nu? răspunse, lăsându-se pe spate. Suntem bine echipați.

Ridică din umeri, neputând să găsească un răspuns. Era adevărat că aveau un Land Rover în perfectă stare, și amândoi învățaseră să-l conducă, dar începuse să simtă că o călătorie în deșert însemna mult mai mult decât credeau ei.

Tatăl său spuse vesel:

– Compania lui Matt era ceva pe care nu ne bazasem, deci nu ne va lipsi.

Sue era perfect de acord cu asta. Ei în mod sigur nu îi va lipsi. Dar era altceva. După ce vorbise cu el, avea îndoieli pe care înainte nu le avusese.

De exemplu, vârsta tatălui său. Știa că nu mai este tânăr, dar când plănuise încântată împreună cu el călătoria în Anglia, nu se gândise că poate nu era la fel de apt să facă călătoria asta cum era ea. Observase acum lucruri pe care înainte le îndrăgea la el – părul alb, tremurul imperceptibil al mâinilor pe care îl avea când vroia să arate ceva.

Revăzând situația într-o altă lumină, spuse, încercând să pară că filozofează.

– Poate că așa trebuia să se întâmple. Poate că ar trebui să uităm ideea de a face cumpărături în deșert.

– Niciodată! spuse din toată inima. Suntem prea aproape. Nu putem schimba planul acum.

Văzu că nu îl poate face să se răzgândească. Așteptă puțin, apoi inspirată de discuția de seara trecută sugeră ca și cum acum îi venise ideea.

– Putem merge confortabil cu un ghid pe traseele turistice.

– Și știi ce vând acolo acum? râse tatăl său. Mi-a spus Jules. Sandale de plastic, radiouri fanteziste și prafuri de curățat englezești.

Sue zâmbi. Nu pentru asta călătoriseră mai mult de o mie de kilometri!

Observă încântarea tatălui său. O privea plin de entuziasm, și pentru eventualitatea în care avea nevoie de încurajare, spuse optimist:

– Vom merge, Sue. Și ne vom întoarce cu cele mai bune lucruri pe

care le-am avut vreodată.

Nu se putu abține să nu se emoționeze. Încercase să-l convingă să nu facă călătoria, dar neputând să facă față entuziasmului lui se trezi cooptată ea însăși. Privind-o peste masă avea acea scânteiere pe care o avea când era nerăbdător să facă ceva. Acum o simțea și ea iar optimismul lui se revărsă și asupra ei, făcând-o să uite îndoielile pe care le avea. Întrebă cu sufletul la gură:

– Când crezi că vom pleca?

– Chiar acum! Tatăl său se ridică și spuse zâmbind în timp ce ea râdea surprinsă. De ce nu? Suntem pregătiți de zile întregi. Vom pleca în jumătate de oră.

Dură puțin mai mult să pregătească totul.

Sus, Sue se schimbă în tricoul ei safari și fusta scurtă. Golindu-și camera, împachetă ceea ce nu era necesar într-o valiză pe care o lăsă la hotel. Tatăl său coborî valizele mici pe care le luau cu ei și le urcă în Land Rover. Achită nota de plată la recepție, lăsă bagajul suplimentar acolo și porniră la drum. Era puțin după nouă și jumătate.

Verificară încă o dată rezervele de apă și toate elementele de pe listă, deși le verificaseră în fiecare zi cât așteptaseră, așa că a fost mai mult o verificare de rutină.

În Land Rover Sue se uită în jurul ei trecând-o un fior. Au călătorit prin Franța și Spania să ia vaporul spre Gibraltar, dar aici, pe cale să plece în deșert părea că merge pe un covor magic.

Ei stăteau pe cele două scaune din față, iar în spatele lor erau bagajele cu alimente, și echipamentul de campare pe care îl luau cu ei peste tot, rezervorul era plin, luând în considerare că poate nu aveau de unde să se alimenteze prea curând, și două paturi pliante cu pături. Nu plănuiau să doarmă prea mult timp în aer liber, presupunând că până și în cel mai mic sat puteau găsi un loc de cazare.

Nu aveau nimic în plus la ei, doar lucrurile împachetate atent și genții personale, care stăteau pe jos pentru a lăsa mai mult spațiu liber. Nu aveau îndoieli asupra a ceea ce trebuiau să cumpere. Vor aranja cu autoritățile locale din fiecare sat să expedieze tot ceea ce vor

comanda, iar plata se va face din banca din Alger.

Vehiculul avea plafonul închis pentru a-i apăra de soare, iar serviceul auto din Anglia montase cauciucuri speciale pentru deșert. Sue privi pe fereastră simțindu-se fericită și în siguranță. Acum se întreba de ce avusese îndoieli. În zilele de azi o mulțime de oameni călătoreau prin deșert. Devenise un lucru obișnuit, ca și cum ai traversa o zonă aridă.

Discuția cu Matt Wells o făcuse să-și facă griji despre călătoria în Nordul Africii, dar acum se amuză. Îl putea uita. Ea și tatăl său își reluaseră viața lor obișnuită plină de aventuri.

Tatăl său se urcase la volan, și pentru un moment, privirile lor se întâlniră într-un licăr de anticipare a ceea ce îi aștepta, apoi întoarse vehiculul prin fața intrării și plecară.

De pe bulevardul din fața hotelului o luară spre mare, trecând pe lângă clădirile moderne impresionante și apoi pe lângă vilele albe stil Moorish cu grădini parfumate. Spre port, bulevardul Zirout Yousef se întindea de-a lungul Pieței Martirilor la poalele Casbahului.

Privind spre cartierele localnicilor, Sue se supără fiindcă își aminti iar de Matt Wells. Își întoarse privirea în altă direcție, dar în minte vedea tot imaginea lui mergând lângă ea pe acele alei înguste aglomerate. Cu un efort, alungă imaginea lui și se concentră la drum.

După arhitectura Moorish a pieței continuară pe bulevard pe lângă bănci și hoteluri elegante apoi pe lângă portul Turcesc spre ieșirea din oraș.

– Aici e locul unde părăsim marea, spuse tatăl său stând confortabil la volan. Apoi ieși din oraș pe drumul principal.

La început nu prea se schimbase peisajul, era o zonă similară centrului orașului. Clădirile, vechi și ciudate, moderne și neschimbate, păreau că stau pe marginea drumului dintotdeauna. Apoi începură să apară case mai sărăcăcioase, mici și înghesuite, apoi vegetație, arbuști de fistic și măslini, apoi câmp liber.

Coasta fertilă îi aminti lui Sue de drumul prin sudul Spaniei. Fu de acord și tatăl său. Priveau portocalii, viile și chiparoșii coborând în vale.

Mai departe de mare, plantațiile continuau să fie frumos aranjate și întreținute. Apoi în locul coastei au apărut munți care creșteau în înălțime și grandoare. Aici drumul coborî, iar stâncile brune parcă erau punctate cu arbuști verzi și copaci parcă chinuiți. Pe pantele abrupte cădeau mici cascade. Cei doi se gândiră că sunt foarte învolburate în sezonul ploios.

La capătul văii era un hotel construit pe versantul muntelui. S-au hotărît să mănânce acolo. Mai departe terenul va deveni mai arid. Era mai bine să ia o pauză acum când aveau ocazia.

După ce au mâncat, întinseră harta pe capota Land Roverului. Sue văzu linia roșie, subțire, șerpuitoare a drumului pe care veniseră din Alger până aici. O urmă cu degetul prin zonele de diferite culori ale hărții; verdele câmpurilor prin care trecuseră, apoi maro șters, apoi portocaliu– deschis în deșert.

– Care este drumul caravanelor? întrebă ea, văzând doar un singur drum care mergea spre sud pe lângă oaze.

– Aici începe, îi arătă tatăl său o urmă vagă care în mod ciudat nu avea culoare și nu arăta ca un drum. Ieșea în deșert din drumul principal și șerpuia singur spre sud.

– Dacă conducem bine ar trebui să ajungem la el după-amiază, adăugă, ținând harta și simțind că e timpul să plece.

– Dacă vrei conduc eu, sugeră Sue în timp ce se apropiau de mașină.

– De ce nu? Tatăl său o învălui într-o privire caldă. Trebuie să-i dau și copilotului o șansă.

Sue îl privi afectuos și se urcă la volan. Se simțea ca în mașina ei din Londra. Peste câteva minute erau din nou pe drum.

Ca și pe hartă, peisajul deveni maroniu-gălbui. Nu după mult timp Sue privea fascinată taberele de pe marginea drumului – nomazi veniți din deșert căutând muncă temporară pe plantațiile din împrejurimi, după părerea tatălui său.

Drumul trecu din nou printr-o vale largă, apoi trecu printr-o zonă pustie de pământ dur. Contrastul era vizibil, de la regiunea fertilă prin

care tocmai trecuseră, la zona asta pustie uscată. Chiar și ierburile rezistente care cresc pe orice loc sterp, aici se găseau destul de greu. Pământul și pietrele arse de soare erau colorate într-o varietate de maro, roșu și gri. Pietrele erau erodate în forme ciudate.

Sue conducea cu viteză prin pustietatea asta. Nu putea să o oprească nimic. Din când în când mai trecea câte un camion sau câte o mașină mare, dar în cea mai mare parte a timpului nu erau decât ei pe drum. Tatăl său stătea cu harta pe genunchi, uitându-se pe ea din când în când și anunțând, când putea, denivelările sau umbra unui oraș sau sat îndepărtat.

În față, drumul șerpuia la nesfârșit. Căldura era năucitoare. Au simțit-o când s-au oprit pentru a-și întinde picioarele, și pentru a răci motorul. Își puseseră ochelarii, pălăriile de paie, iar apa nu avusese niciodată un gust atât de bun. Și Land Roverul era de acord. Părea terminat când Sue umplu radiatorul.

Se stropiră cu apă pentru a se răcori, se uscară și se pregătiră de plecare. Sue văzu că tatăl său era nerăbdător să conducă mașina. Cu un gest tolerant îi făcu semn să se urce la volan.

Căldura nu îi afecta prea tare când mergeau. Curentul care se făcea din cauza vitezei și a geamurilor deschise, adia pe lângă ei într-un mod plăcut.

Sue se gândi la perspectiva memorabilă și simți cum o cuprinde emoția. Ajunseseră pe marginea deșertului. Auzea din când în când scrâșnitul nisipului lovind în parbriz și simțea cum o înțeapă pe obraz.

După o nouă oprire și o gură de apă, Sue îl văzu pe tatăl său uitându-se pe hartă înainte să pornească din nou. Nota semnele pe care le întâlniseră din loc în loc și după câteva minute îi zise,

– Suntem la 30-40 kilometri de drumul caravanelo, îi spuse după câteva minute. Nu are rost să mergem pe drumul ăsta până la el, putem să o luăm drept pe aici și să intrăm pe el acolo. Sue privi întinderea pustie.

– Tocmai acolo? repetă cu un aer întrebător. Putem s-o facem?

– Un Land Rover poate face orice, glumi el. Privi în față pe drum,

spre dealurile stâncoase care se întindeau în toate direcțiile și spuse. Dacă nu profităm de șansa asta nu vom avea alta. Trase de volan și ieși de pe drum în peisajul parcă selenar.

Sue se ținu bine până când ajunseră pe un teren plan, apoi observă surprinsă că drumul nu era așa de rău. Era câte o denivelare ici și colo, și câteodată roțile cădeau în câte o groapă, iar stratul de nisip se subția tot mai mult pe măsură ce înaintau. Continuară să meargă cu viteză.

După o jumătate de oră tatăl său arătă mândru înainte,

– Acolo e! Am crezut că vom ieși direct pe el.

În față, Sue văzu drumul ca o potecă printre stânci, șerpuind prin nisip în depărtare. Pe drumul celălalt un semn dărâmat care atârna în nisip le semnala că își atinseseră obiectivul. Mergând în diagonală pentru a întâlni drumul, Sue văzu un alt semn nu departe de primul. Observă că era scris în arabă și franceză, dar nu înțelese nimic și deja trecuseră de el.

Ajunseră pe drumul plin de urme de roți ale altor autovehicule. Amândoi erau încântați. Sue râse poznaș.

– Nu pare diferit de alte drumuri.

– Poate nu, zâmbi tatăl său, dar secole întregi caravanele de cămile mergeau pe acest drum spre Sudan și Timbuktu.

Ochii liliachii ai lui Sue se încețoșară. Mă întreb cum era să călătorești în zilele acelea? spuse visătoare.

– Încet! răspunse tatăl său succint, învârtind volanul.

– Noi mai avem peste două ore de lumină și ar trebui să ajungem la prima oază în mai puțin de o oră. Cred că ar trebui să bem puțin ceai, nu?

– Ce idee bună, răspunse Sue în timp ce parcau la umbra rocilor.

Mulțumiți și cu dispoziție de picnic, preparară o gustare ușoară. Sue întinse o față de masă înflorată pe o stâncă plană, iar tatăl său umbla la micul aragaz portabil. Imediat ceainicul fu plin și scotea abur, așezară farfuriile cu biscuiți, bucățele de carne și măsline umplute.

De la locul său, ascuns în Land Rover, jucându-se cu ceașca și farfuria chicoti.

– Nimeni în afară de englezi nu ar bea ceai fierbinte în mijlocul deșertului.

– Oh, nu sunt așa de sigură! Sue ridică din umeri ușor. Și pe aici trebuie să se bea ceai de mentă sau de ceva, nu-i așa?

Tatăl său se gândi puțin și adăugă vag:

– Nu știu dacă se bea rece sau cald.

– Vom afla curând, sper, spuse Sue vesel.

Mâncarea era bună. Mâncară în liniște. Era plăcut să stai la umbra stâncilor, într-o căldură care îmbie la somn, lăsând gândurile să zboare.

Sue privi zona pentru un timp apoi se uită spre tatăl său. Arăta slab acolo pe scaunul Land Roverului. Sue simți un val de fericire. Întinsă pe nisipul cald rezemată pe o piatră, se uita la el afectuos în timp ce el privea în depărtare.

Sprâncenele erau albe ca și părul. Erau netede și îngrijite dar ei i se păreau gingașe. Nasul era drept dar bine proporționat cu trăsăturile, iar dinții erau buni. Știa și era mândră că fusese un bărbat frumos când fusese tânăr. Așa îl vedea și acum.

El își întoarse privirea și surpinzând-o că îl privea o întrebă.

– Acum la ce mai visezi?

– Oh, mă gândeam că e timpul să mergem, minți Sue.

– Atunci, să mergem! Urcați, tânără domnișoară! Sări în mașină grăbit, ca și cum ideea de plecare fusese a lui. Trebuia să fi plecat de zece minute.

Împachetă aragazul, iar Sue strânse rămășițele picnicului. Spălă vasele și ceainicul, le șterse și le puse în cutie. Tacâmurile le puse într-o parte și fața de masă deasupra.

Era ciudat, dar chiar și acest mic efort o făcuse să transpire chiar și la umbră. Se duse după o stâncă, își dădu jos tricoul și se spălă cu apă rece. Era mult mai bine. Tatăl său luă și el bidonul cu apă și se răcori în același mod. După câteva minute se urcară iar în mașină, sătui, reîmprospătați și nerăbdători să plece la drum.

La început, soarele orbitor îi luă pe nepregătite. Lovi Land Roverul puternic lăsându-i pe cei doi fără suflare până când începu să se facă

curent de la viteza mașinii. Se părea că nu scade deloc căldura chiar dacă soarele cobora.

Mașina înainta cu greu. Părea că merg printr-o lume moartă. Nisipul, pământul pârjolit și stâncile păreau că sunt acolo dintotdeauna. Doar în depărtare pe dreapta se vedea un lanț de dealuri suspendat. Erau plante, dar noduroase și țepoase, și așa gri-albe păreau mai mult uscate.

Sue și tatăl său priveau înainte așteptând sclipirile verzi ale unei oaze. După locul unde se opriseră, drumul fusese bun, iar ei măriseră viteza pe urmele altor mașini. Dar acestea începuseră să se piardă în nisipul tot mai adânc. Erau praguri de nisip și pietre care loveau Land Roverul până învățară să treacă printre ele.

Mai departe erau valuri de pietre care îi zguduiră puternic. Sue se împinse în bord pentru a sta mai bine. Tatăl său se ținea de volan. După un timp de mers așa când niciunul nu putea vorbi, el privind în depărtare încetini și îi zise,

– O voi lua pe lângă drum pentru un timp. Va fi mai bun mai încolo.

Lui Sue nisipul pal de pe marginea drumului i se părea ca un covor. Nici nu-i trecea prin cap cât de înșelător poate fi. Auzi cum roțile trecură pe un teren mai drept, apoi amândoi râseră, încântați de drumul neted. Ei, așa mai merge! Cu nisipul care se întindea înainte ca o fâșie de mătase cine avea nevoie de drumul caravanelor?

Tocmai atunci se întâmplă – cum, Sue nu și-a amintit niciodată exact. Într-un moment se relaxau și măreau viteza, apoi în următorul Land Roverul se răsucea de parcă ceva imens îl lovise într-o parte. Îl privi pe tatăl său care surprins prinse ferm volanul, apoi simți mașina oprindu-se de parcă intrase într-un zid invizibil.

Azvârlită pe spate în scaun, Sue încercă să respire normal și întrebă confuză:

– Ce-a fost asta?

– Am prins o bucată de nisip moale, cred, răspunse tatăl său. Ține-te, o voi scoate.

Porni motorul și încercă să meargă ușor înainte. Mașina se balansă și încercă să urce parcă hotărîtă să înfrunte zidul invizibil. Pentru câteva secunde părea că vor reuși, apoi Land Roverul căzu înapoi ca și cum ar fi fost legat de ceva.

Sue părea descumpănită. Tatăl său încercă din nou cu același rezultat. Mașina se chinui, își luă avânt să iasă, apoi căzu înapoi.

– Acum, spunea optimist, străduindu-se să o controloze. Dar, cu toate că încercă de mai multe ori, nu reușiră să iasă.

Sue avea impresia că se afundau din ce în ce mai adânc. Motorul scotea zgomote ciudate, iar tatăl său îl opri în cele din urmă.

– Se pare că trebuie să sap, spuse coborând din mașină.

– Vin să te ajut, zâmbi Sue.

Când coborî cel mai mare șoc fu forța orbitoare a soarelui. Căldura crescuse în Land Rover de când se opriseră, dar ei fuseseră prea ocupați să observe. Acum nu o mai puteau ignora. Ocoliră mașina examinând fiecare roată. Cele din spate erau afundate în ceva fin ca o pudră.

Sue nu știa de unde să înceapă, dar tatăl său părea încrezător.

– Vom pune nisip în fața roților din spate. Astfel, o putem scoate.

Era o muncă istovitoare să stai ghemuit și să umpli gropile făcute de roți, cu nisip. La fiecare câteva secunde trebuiau să se oprească și să se odihnească. Când terminară, se urcară repede în mașină și băură puțină apă rece. Erau încântați că erau din nou la locurile lor.

– Acum, vom porni din nou. Sue îl privea pe tatăl său pornind motorul. Era la fel de sigură ca și el că vor reuși acum, după tot efortul lor. Motorul și roțile mergeau vitejește, dar nu progresau deloc.

– O doamne! Se uită la el întrebătoare și deschise ușa. Începe din nou!

Tatăl său se întoarse cu un nou elan.

– Păturile mașinii ne vor ajuta, spuse, urcându-se în spate să le caute. Puse sub roți, vor fi ca o rampă.

– E o idee genială! spuse ea veselă, urcându-se și ea în spate pentru a le căuta.

Le strânseră și le puseră în fața roților din spate. Părea că nu pot eșua. Sue se urcă la volan, iar tatăl său merse să împingă din spate.

– Când spun pleacă, pornești cât de repede poți!

Porni când auzi cuvântul, și făcu exact ce i se spusese. Land Roverul vibra, gemea, hurducăia, motorul urla, roțile se învârteau, dar mașina nu se mișcă.

Aplecându-se prin ușa deschisă și văzându-l pe tatăl său transpirat, cu cămașa murdară, strigă redepe:

– Vino și încearcă tu și voi împinge eu.

Fără niciun cuvânt el se îndreptă spre volan. Sue se duse în spate. Când porni motorul, ea împinse cu toată forța – dar putea să încerce la fel de bine să mute un munte. Mașina se mișca la fel ca o stâncă. Curând se grăbi să intre înapoi în mașină.

Când erau amândoi în mașină, tatăl său, care își revenise după ce se șterse pe față cu o batistă, spuse:

– Nu putem face mare lucru pe căldura asta. Cred că cel mai bine ar fi să așteptăm apusul. Putem să o scoatem mai repede pe răcoare.

Sue nici nu se gândea să îl contrazică. Capul său se învârtea de căldură. Părul era ud sub pălărie, iar tricoul atârna pe ea. Se întinse după apă și încuviință. Stând cu ușile și geamurile deschise, corpul său tânjea după cea mai mică adiere, întrebându-se cât va rezista exteriorul mașinii în căldura toridă.

Ieșiră amândoi să caute umbra unei stânci, dar în ambele direcții drumul caravanelor era la fel de plat ca un lac. Părea incredibil că stâncile la umbra cărora stătuseră la picnic dispăruseră, dar mașina înaintase mult la început și se depărtaseră destul de mult.

Erau mulțumiți că nu trebuia să aștepte mult până să apună soarele. Peste jumătate de oră soarele deveni un glob slab portocaliu care cobora spre linia orizontului. Adierea vântului începuse să agite nisipul.

Sue era mulțumită să se apuce iar de treabă. Fusese o zi lungă și începuse să simtă nevoia unui duș și unei mese bune.

Puseră din nou păturile și împinseră, accelerară, dar se vedea că

metoda asta nu va da rezultate. Păturile doar dădură nisipul la o parte, iar roțile rămaseră la fel de afundate.

O idee mai bună părea să fie să pună capacele valizelor. Erau solide, tari și păreau că vor susține roțile câteva momente pentru a urca. Cel puțin părea o idee bună până când o puseră în aplicare. Oricât de mult se rugau, roțile nu vroiau să meargă pe capace. Aruncau nisipul în lături, se răsuceau în toate direcțiile, dar să urce pe o bază solidă, ceea ce ar fi fost salvarea lor – nu!

După a cincisprezecea încercare renunțară, iar Sue se așeză jos. Tatăl său coborî de la volan. Era aproape întuneric. Abia îi vedea umbra în timp ce se apropia.

– Se pare că suntem blocați aici peste noapte.

– Vom opri primul camion care va trece dimineață. Au experiență în astfel de lucruri. Sunt sigur că ne vor scoate într-o clipă.

– Ei bine, avem provizii, spuse Sue pe un ton optimist. Pot să pun masa.

– Cel puțin învățăm să supraviețuim în condiții grele, pentru cazul în care vom avea nevoie vreodată, zâmbi el.

Erau bucuroși că aveau lumină în interior. Astfel reușiră să pregătească o gustare rece. Totul era frumos aranjat pe portbagajul rabatat pe care puseseră fața de masă. Sue își dorea să fi luat și scaune.

Când luă recipientul cu apă pentru a face ceai rămase surprinsă de cât de ușor era. Plecaseră cu două recipiente pline și mari. De dimineață părea că le va ajunge pentru totdeauna. Desigur, dacă ar fi ajuns la destinație atunci când calculaseră ei, le-ar mai fi rămas. Dar cum a trebuit să se răcorească mereu și cum mureau de sete în timp ce munceau din greu încercând să scoată mașina, le rămăseseră doar câteva căni.

Dar oricum, ceai trebuia să facă, se gândi Sue și umplu ceainicul.

Gustarea era delicioasă la răcoare și în aer liber. Nu se vedea nimic în jur, doar luminița lor și, deasupra, o mulțime de stele argintii care păreau că sunt atât de aproape că le poți atinge.

După ce terminară, Sue nu prea voia să bage vasele murdare înapoi

în cutie, dar nu se știa când vor găsi apă curentă.

Niciodată nu fusese mai fericită ca acum constatând că se gândiseră să ia paturile pliante. Le desfăcură și le puseră de o parte și de alta a mașinii și se înveliră cu păturile pe care le folosiseră mai devreme, scuturate bine de nisip.

Obosită din cauza eforturilor de mai devreme și încă prea încălzită de la soare, se duse să spună noapte bună tatălui său și să vadă dacă se simte bine.

Încheindu-se la bluza de pijama, părea reîmprospătat după masă. Îl sărută veselă pe obraz și îl lăsă cu pipa pe care o fuma întotdeauna înainte de culcare.

În patul său, Sue privea stelele. Calea Lactee era un ochi în mijlocul cerului exact deasupra ei.

Se gândea la infinitatea argintie de deasupra, și se întreba dacă cineva de pe vreuna din planetele îndepărtate stătea pe un pat pliant în mijlocul deșertului ca ea.

Următorul lucru pe care și-l amintea era că se trezise și îi era frig. Se înfășură strâns în pătură, se cuibări mai bine în pernă adormind din nou.

În zori, aerul era foarte rece. Se dădu jos din pat, se îmbrăcă repede și își mai luă un pulover din geantă ca să nu mai tremure. Tatăl său se trezise deja, era îmbrăcat și făcea câteva mișcări pentru a-și pune sângele în circulație și studia în același timp împrejurimile. Îl văzu cum își pipăia barba gânditor. Apoi se întoarse și văzu trusa de ras și zâmbi.

– Cred că va trebui să aștepți până mai târziu. Nu prea mai avem apă.

Tatăl său se uită la recipientul pe care i-l arătă și mișcându-și din nou brațele spuse ironic,

– Ceaiul fierbinte e mai important decât bărbieritul. Pune ceainicul, Lucy!

Sue zâmbi la auzul numelui pe care i-l dădea întotdeauna când vroia să-i prepare băutura preferată. Era chiar plăcut în dimineața asta, când ceai fierbinte înainte să înceapă canicula.

Niciunul nu vroia să mănânce. Stăteau lângă mașină și priveau cerul cum își schimbă culorile – mai întâi galben-deschis, apoi albastru, violet și roșu-coral, apoi când se ridică soarele deveni stacojiu strălucitor. Era copleșitor sentimentul că sunt singurii doi oameni în tot acel spațiu care privesc primele semne ale unei noi zile.

Când se lumină de tot, privirile lor se îndreptară spre direcția de unde veniseră.

– Va veni cineva așa devreme? întrebă Sue privind drumul până unde dispărea în depărtare.

– Sigur, răspunse privind și el în aceeași direcție. Aceste ore reci ale dimineții sunt foarte importante pentru camioanele care transportă bunuri prin țară.

La aceste cuvinte, Sue aproape că auzea zgomotul unui motor în depărtare, dar era doar vântul lovind în Land Rover. După un timp se întoarse la mașină pentru a face ordine. Îl privi pe tatăl său cum se îndrepta spre drum nerăbdător să zărească ceva.

Până se întoarse, soarele urcase deja pe cer. Sue își dădu jos puloverul dar tot nu se simțea confortabil.

Tatăl său era aproape în aceeași stare. Cu toate că nu fusese departe, fiindcă îi auzise pașii tot timpul, cămașa era deja udă. Fugea de soare de parcă arunca săgeți în el. Grăbindu-se spre umbra Land Roverului îi zise:

– Ce sete îți provoacă plimbarea asta!

Sue nu vroia să recunoască, dar și ei îi era foarte sete. Văzându-l pe tatăl său că așteaptă, luă recipientul cu puțina apă care mai era. Lichidul clar curgând în pahare îi hipnotiză pe amândoi. Se uită din nou la recipient și spuse:

– Cred că ar trebui să mai păstrăm puțin, nu?

Rămăsese foarte puțină și lor nu li se potolise deloc setea.

Tatăl său arătând spre mașină, zise:

– Du-te și stai înăuntru. Eu voi sta aici pregătit să fac semn primului vehicul care se va apropia.

Sue credea că e imposibil să treacă ceva pe lângă ei și să nu îi vadă,

ei fiind chiar lângă drum, dar știa că tatăl său are nevoie să facă ceva, așa că îl lăsă în pace.

În mașină, luă o revistă dar își dădu seama că nu poate să citească. Hainele și părul erau ude și lipite de ea. Folosi revista pe post de evantai, și se relaxă puțin, dar își dădu seama repede că mașina se încălzește foarte repede, interiorul devenind ca un cuptor. Trebuia să iasă afară.

Când vru să coboare, se împletici ametită, dar se bucură că n-o văzuse tatăl său.

Se șterse cu un prosop și se pieptănă, dar era un efort inutil, fiindcă imediat transpiră din nou. Se duse lângă tatăl său. Încercând să ignore uscăciunea oribilă din gât, întrebă,

– Crezi că va veni ceva curând?

– În orice minut, cred, spuse privind în continuare, drumul.

Se uita și ea, dar tot ce putea vedea era drumul îngust dispărând în depărtare și niciun semn de viață.

În timp ce așteptau, soarele începuse să ardă și mai tare. Curând deveni foarte greu să găsească umbră. Stătură lângă roțile mașinii până când soarele ajunse și acolo. Pe măsură ce urca spre mijlocul cerului, nisipul din jur parcă luase foc.

Sue se duse după bidon și pahare. Chiar și atunci ezită să scurgă ultima picătură. Tatăl său văzând-o spuse:

– Pune-o pe toată, curând vom ieși din asta.

Așa făcu, dar nu erau decât câțiva centimetri pe fundul paharului. Văzând privirea dezamăgită a tatălui său, încercă să pretindă că nu avea rost să o împartă și că putea să o bea el pe toată. Dar el îi puse hotărît paharul în mână și luându-l pe al său se întoarse să privească din nou drumul.

Sue se lăsă jos lângă mașină numărând secundele după bătăile inimii pe care le auzea în urechi. Nu mai privea drumul. Speranțele ei ținute vii de optimismul tatălui său, se năruiseră. Știa acum că nu vor vedea pe nimeni aici, în mijlocul deșertului. Era adevărat că erau urme de roți pe drum, dar după modul în care totul rămânea intact aici,

puteau să fie vechi de câțiva ani. Era sigură că nimeni nu mai folosea drumul ăsta acum. Oamenii din oaze călătoresc puțin, iar camioanele care călătoresc pe distanțe mari, mergeau pe drumul principal spre est.

Știa toate astea, dar nu se gândea la ce vor face ei. Singurul ei gând era să se adăpostească de soare. Metalul mașinii de lângă ea era foarte încins. Nisipul din jur era și mai rău. Se târa căutând un loc, când tatăl său târându-se și el, îi luă mâna și zise:

– Sub mașină.

La umbră era ca și cum intrai într-o cameră întunecată, dar o cameră încinsă, iar nisipul se lipea de hainele și de pielea ude, iar de la mașină venea un miros înțepător de ulei. Sue simți că nu mai poate respira și tuși. După câteva minute, se ridică într-un cot și privi în jur. Tatăl său făcu la fel.

Văzu că și tatălui ei îi dispăruse strălucirea din ochi. Barba albă era nerasă, iar obrajii erau scofâlciți. Aplecându-se din cauza țevilor uleioase spuse, încercând să glumească:

– Parcă suntem într-un cazan.

Sue aprobă. Iar el adăugă scuzându-se:

– E vina mea că am părăsit drumul.

Sue dezaprobă din cap.

– E vina mea că nu am avut grijă de apă. Aș fi putut să fac să ne ajungă mult mai mult.

Se priviră în tăcere. Apoi nemaiputându-se abține Sue spuse pe jumătate suspinând:

– Mi-e groaznic de sete.

– Știu.

Tatăl său îi luă mâna și pentru un moment îi fu rușine că se văita, știind că și el suferea și totuși mai putea zâmbi. Ar fi vrut să fi spus ceva frumos, dar era un efort prea mare și să vorbească. Tatăl său se lăsă pe spate pe nisip. Știa că și el simte la fel.

Văzându-i capul alb lângă al ei și-ar fi dorit să se ducă să aducă ajutor pentru el. Dar cum putea să îl lase? Și unde s-ar fi dus? Probabil că s-ar fi pierdut mai rău decât era acum. Chiar și așa s-ar fi dus, dar

greutatea picioarelor o ținea pe loc.

Apoi, nimic nu mai avu sens. Visă că aude căldura șuierând cu limbi de foc în jurul ei în timp ce ea zăcea neajutorată, și că se ridicase deasupra nisipului scoțând țipete ascuțite. Se întoarse. Într-un moment de luciditate privi bucata de nisip în flăcări de la câțiva metri de ea și ascultă liniștea din jur.

Căldura creștea în continuare. Presupunea că e după-amiază, și se întreba dacă ceasul ei mai merge. Când se întoarse să se uite la el, fețe ciudate se iviră în soare rânjind la ea. Apoi își pierdu cunoștința.

Părea că au trecut secole până s-a trezit. Zbătându-se să iasă din starea de inconștiență îl simți pe tatăl său lângă ea și îi auzi vocea fermă:

– Sue, ascultă! Sue! Nu auzea nimic, numai mișcările lui grăbite de a se îndepărta de ea. Apoi cum stătea așa singură, sunetul ajunse la ea – zgomotul ritmic al unui motor.

Nu-și amintea să fi ieșit de sub mașină, dar presupunea că a făcut-o. Forța soarelui care o ameți̧se și o lovise în cap nu era un vis. Printr-o umbră roșie, îl văzu pe tatăl său puțin mai în față, împiedicându-se și căzând în genunchi lângă două forme pătrate, apoi își simți trupul căzând pe nisip ...

Era o voce cunoscută. Mult timp căută în mintea ei să recunoască timbrul aspru. Niște mâini puternice se strecurară sub ea. Ca și cum atingerea lor era cheia, începu să le recunoască vag

Da, cunoștea vocea. Dar asocierea ei nu era plăcută pentru ea. Își amintea – arogant prin aglomerația de siluete cu robe de pe aleile înguste, un refuz rece într-o grădină de hotel.

Umerii ei erau sprijiniți de un genunchi îmbrăcat cu ceva moale. O sticlă cu apă rece îi atinse buzele. Deschise ochii și se uită în sus spre o față aspră bronzată, în niște ochi albaștri și ironici.

Apa se scurse de la buzele ei în jos pe bărbie. O simți cum curge pe bluza ei murdară. Îi venea să plângă că tocmai Matt Wells trebuia să o găsească așa, dar nu avea putere.

Apa curse forțat pe gâtul ei uscat. Apoi un întuneric binecuvântat se lăsă asupra ei.

Capitolul 4

Apoi, Sue nu-și mai aminti nimic, nici măcar visele ciudate de mai devreme. Era complet întuneric și părea că va fi așa toată viața. În sfârșit, făcu o mișcare abia conștientizată, și simți un tremur vag.

Stătu ceva timp așa, savurând senzația. Apoi deschise ochii și văzu deasupra ei un cort închis la culoare. O fâșie de pe marginea lui flutura în vânt, dându-i senzația de tremur. În depărtare cerul era de un albastru-deschis strălucitor.

Stătea întinsă pe un pat gonflabil, moale. Pipăind, simți răcoarea mătăsoasă, iar sub cap o pernă moale.

Își coborî ușor privirea de la cer la acoperișul fâlfâind. Apoi privi câteva secunde spre silueta cu umeri lați purtând ceva kaki-deschis, un cap brunet și o gura familiară care o făcură să tresară. Întâlnind ochii albaștri care o priveau, întrebă scurt:

– Unde este tatăl meu?

Matt Wells, cu un prosop în mână, și un cârlionț căzut pe fruntea transpirată, răspunse pe un ton sec:

– Și-a revenit mai repede decât tine. Doarme în alt cort.

Sue privi spre un alt cort fluturând lângă o mașină puțin mai departe. Zări interiorul umbros și silueta tatălui său odihnindu-se pe o saltea ca a ei. Un băiat tânăr făcea ceva în cort. Se lăsă pe spate mulțumită că tatăl ei se odihnea și închise ochii ușurată.

Aproape imediat ce dispăru îngrijorarea pentru tatăl său, realiză că

are gâtul uscat. Când deschise din nou ochii, Matt Wells ținea o cană emailată. Simțea că o ceartă cu privirea, dar nu spuse nimic în afară de:

– Îți va fi sete mult timp.

Sue luă cana și bău sănătos. Apa nu mai curse acum pe bărbie și pe bluză. Nu mai avea nici nisip pe față sau pe gât. De fapt pielea ei era moale și curată. Observă puțin șocată că purta o bluză safari curată. Apoi văzu bluza ei murdară atârnând pe spătarul unui scaun. Se enervă, apoi îl văzu pe Matt Wells luând un săpun și un prosop de lângă ea, și când ochii ei întrebători îi întâlniră pe ai lui din nou, obrajii ei se înroșiră puternic. El își mută privirea de la ea la bluza pătată și spuse din nou pe un ton sec,

– Când cineva e pe cale să se deshidrateze în deșert, nu ne gândim la finețuri.

Sue înghiți greu, dar nu din cauza gâtului uscat. Parcă ghicindu-i gândurile el se întoarse să ia una din fustele ei nepurtate. Uitându-se în ochii ei, spuse:

– Când vei simți că poți sta în picioare, ai aici cu ce să te îmbraci.

Înghițind ușurată, se ridică să ia fusta, observând că o avea pe ea tot pe cea mototolită. Matt Wells o privi un moment. Apoi, prefăcându-se nepăsător:

– Te las.

Îl văzu întorcându-se și ieșind pe nisip. Era cam nesigură, dar după ce se ridică, fu fericită să constate că se simțea bine, în afară de o durere slabă în spatele ochilor.

Ascunzându-se după o cortină, își schimbă repede fusta. Având hainele curate își trecu mâinile prin păr. Văzu că e moale și fără nisip. Mulțumită de cum arăta, începu să privească în jur cu interes.

Cortul era un fel de umbrar care se desfăcea de pe acoperișul unui Land Rover, la fel ca al tatălui său, iar în cele două colțuri era susținut de bare subțiri de metal înfipte în nisip. Era destul de mare pentru a forma o cameră, care era acoperită pe jos, având înăuntru o masă cu scaune pliante. Lângă patul gonflabil se aflau diverse obiecte care puteau fi descărcate dintr-o mașină și montate unde erau necesare, în

câteva minute.

Merse să examineze o găleată de apă din pânză care se strângea într-un disc subțire când nu mai era folosită; o chiuvetă care devenea foarte mică când se strângea. În spatele cortului era o sârmă subțire care urca și se termina într-un orificiu în centrul acoperișului umbros. Matt Wells e foarte ordonat, își spuse Sue strâmbându-se.

Plimbându-se, nu își dăduse seama cât se apropiase de marginea cortului până nu o lovi căldura soarelui. Dintr-o dată, din cauza luminii, reveni amețeala de care crezuse că scăpase.

Clătinându-se și căutând sprijin, simți un braț care o prinse de mijloc. Aproape că o duse pe sus sub cort, apoi Matt Wells spuse,

– Stai departe de soare că o să te adun din nou din nisip.

Sue, supărată de starea ei fragilă, mai ales în comparație cu indiferența lui față de căldură, se întoarse spre el și spuse iritată:

– Niciodată nu încetezi să dai ordine?

– În ceea ce te privește, nu. Deschise portbagajul Land Roverului, luă ceva și îl închise iar, adăugând cu o privire aspră:

– Nu că ar aduce ceva bun.

Răspunzându-i cu o întoarcere a capului, Sue se afundă într-un scaun de pânză imediat după ce el se întoarse cu spatele. Sue îl privi cum se îndrepta spre mașina lor care zăcea ca un animal rănit în nisip, ceva mai departe. Observă că el fusese atent să nu își bage mașina în locul unde rămăseseră ei înțepeniți. O lăsase pe pământ sigur pe marginea drumului. Celălalt Land Rover cu cort fusese parcat pe o altă bucată de pământ tare, mai jos.

Uitându-se acolo, văzu silueta tatălui său mișcându-se prin cort. În următoarea secundă se grăbi spre ea. Se gândi că Matt Wells îl informase de recuperarea ei. Fiindcă avea pălărie și ochelari de soare, nu își putea da seama de la distanță cum se simțea, dar silueta lui înaltă în cămașă curată și pantaloni, se apropia destul de ferm.

La marginea cortului, îl îmbrățișă cu un zâmbet slab, vrând să fie sigură că era într-adevăr bine.

Îi mângâie părul un moment și o opri spunându-i cu o privire

scrutătoare:

– M-ai speriat tare, leșinând așa.

Ridică din umeri.

– Doar ațipisem, ca și tine, răspunse senin.

Tatăl său o privi cu un zâmbet serios.

– Matt a spus că erai epuizată din cauza căldurii. Am vrut să stau cu tine, dar m-a trimis să mă întind.

– Ei, acum sunt bine, râse ea puțin nesigură.

Se îndepărtă de lângă el, puțin rușinată că își pierduse cunoștința pentru ceva timp. Se rușină și mai tare când se uită afară la nisip și văzu un băiat slab cu ochi negri inteligenți privind-o de la distanță.

Matt Wells, care, ea știa că nu își luase ochii de la cort în acest timp, strigă de lângă Land Roverul scufundat în nisip:

– Hadj! Vino și ... se opri brusc. Se întrerupse și uită ce vrusese să spună privind ceva în depărtare. Sue se uită și ea.

Departe, văzu o pată întunecată îndreptându-se spre drumul cămilelor. Părea că merge cu o viteză foarte mare, ridicându-se și coborând fără să ia în seamă stâncile și apoi izbindu-se de drum. În timp ce se apropia părea un fel de mașină – una puternică, din moment ce arunca nisipul în lături ca o barcă pe valuri.

Privind-o fix, Matt Wells abandonă ceea ce făcea și se apropie ușor de cort. Ca și cum ar fi simțit că este tensionat, tatăl său întrebă:

– Ce este?

Ca răspuns inginerul se încruntă în timp ce continua să privească.

– Nu-mi dau seama cum ai trecut de autoritățile deșertului, spuse, mai mult pentru el. Acesta este teritoriu interzis. Aruncă țigara urmărind apropierea rapidă a vehiculului. Și aici nu prea îi interesează cât de mult țin infractorii închiși în închisorile din sat.

– Cum pot ști de noi? întrebă Sue sceptic.

– Au dat de urmele voastre făcând o verificare de rutină, spuse Matt Wells.

Simți că și tatăl său este tensionat.

– Voi lua toată vina asupra mea, spuse ferm. Sue nu trebuie

implicată în asta.

Matt Wells se îndrepta deja spre ceea ce se apropia vijelios.

Mașina, care era asemănătoare cu Land Roverul lor, dar mai solidă, cu un strat mai gros de metal la caroserie și la roți se apropie și se opri la câțiva metri de cortul principal. Cei doi oameni din mașină, evident nerăbdători să coboare, se ridicaseră în picioare de la distanță. Coborâră privind nervoși în jur.

Din spatele celorlalți, Sue văzu că sunt solizi și amenințători, cu ochi negri înspăimântători și cârlionți negri atârnându-le pe lângă bârbii sub nasurile mândre, încovoiate. Purtau turbane tradiționale și pelerine, dar sub robele albe aveau uniforme cenușii și încălțăminte greoaie.

Păreau grăbiți, îndreptându-se mai întâi spre Land Roverul cufundat în nisip, apoi spre cort, apoi înapoi de unde veniseră. În timp ce mergeau, scoteau niște strigăte violente în arabă unul către altul și către ceilalți.

Matt Wells vorbind tot în arabă reuși să îi țină aproape de mașina lor. Era ciudat să îi privești silueta inflexibilă înfruntându-i pe cei doi urmăritori care gesticulau tot timpul.

Își ridicau mâinile spre cer, apoi le coborau spre pământ. Dând din cap în spate și în față, fluturând robele albe deveneau din ce în ce mai nervoși. Vocea inginerului nu era mai puțin dură, dar avea un calm care îi făcea pe cei doi să se apropie de el.

În cort, Sue privea împreună cu tatăl său și aștepta. Simți că îi tremură picioarele de câteva ori când părea că cei doi se întorc spre ei, dar de fiecare dată erau distrași de la scopul lor de ce spunea Matt Wells.

Confruntarea a continuat până când țipetele în arabă au început să se mai diminueze. Gesturile deveniră mai puțin violente. Silueta cu umeri lați rămase în poziție lângă mașină și se părea că revolta se mai liniștise, transformându-se mai mult în nemulțumire. Când doar mai bombăneau, Matt Wells se îndreptă spre cort.

Se uită în jur și își ridică privirea albastră de oțel.

– De acum încolo sunteți cu mine, spuse categoric Ceea ce înseamnă că unde merg eu, mergeți și voi. A fost singurul mod prin care am reușit să îi fac să nu vă închidă.

Sue observă cum tatăl său răsuflă ușurat.

– Îți suntem pe veci recunoscători, Matt, spuse încet.

– Nu-mi mulțumi, Craig. Eu nu merg la picnic. Nici acum nu sunt sigur că nu ați fi mai în siguranță închiși.

Sue simți că tatăl său îi privește atent pe cei doi, cu siluetele lor puternice, privirile care pândeau și cu mâinile mari atârnând pe lângă armele de la brâu.

– Nici nu pot să mă gândesc la Sue în condițiile acelea.

Matt Wells aruncă o privire albastră spre ea, strâmbându-și gura. Apoi privi din nou spre patrulă și le făcu un semn. Ei se îndreptară spre Land Roverul înțepenit, privind dur spre cort, și lipiră ceva, un fel de ștampilă, chiar deasupra numărului de înmatriculare din spate.

Sue nu știa ce înseamnă, dar putea ghici. Chiar și de aici Sue își putea da seama din culorile ștampilei, că însemna același lucru ca și cea pe care o observase la Land Roverul lui Matt Wells și pe care probabil o avea și celălalt Land Rover. Evident cele trei mașini erau acum în grup și numai așa puteau merge prin deșert de acum înainte.

În timp ce toți îi priveau, bărbații se urcară în micul lor tanc, vorbind din nou în arabă între ei. Aruncând o ultimă privire spre cort plecară. Mașina sărea pe drum, apoi viră prin nisip dispărând în depărtare.

Se făcuse liniște. Cele trei Land Roveruri deveniră din nou singurele pete negre în universul de nisip, pământ ars și pietriș. Soarele care cobora stăpânea totul, iar în jur nu se vedea nicio pasăre sau insectă. Sue se simțea apăsară de tăcerea grea din cortul lui Matt Wells.

Tatăl său rupse tăcerea cu o răsuflare adâncă de ușurare, și cu un comentariu hazliu privind nisipul din jur.

– Nu pot spune că îmi pare rău să văd spatele celor doi, spuse privind spre Land Rover. Ce au pus pe mașină?

– E o ștampilă pe care nu ai fi avut-o dacă ai fi urmat formalitățile

normale la intrare, spuse Matt Wells. Nu lasă niciodată o mașină închiriată pe un drum C. Aceste drumuri sunt periculoase iar traficul este strict interzis.

"Ai mai spus!" ar fi vrut să spună Sue, dacă ar fi avut îndrăzneala. Le spusese o dată, nu? Trebuia să repete?

Dar spre deosebire de ea, care simțea că i se accelerează respirația din cauza resentimentelor, tatăl său asculta cu un interes sincer.

– Chiar și pe un drum de clasă B, spuse Matt Wells, trebuie să declari la punctul de plecare informații ca: tipul și fabricantul mașinii, numărul pasagerilor, momentul estimat al ajungerii la destinație și motivele călătoriei.

Sue îl văzu pe tatăl său că se luminează, și spuse zâmbind:

– Dar toate astea nu ne vor afecta acum, nu?

– Nu. Gura inginerului se relaxă părând chiar că zâmbește. Dacă îmi dați documentele de călătorie și cele ale mașinii să le trec în licența mea.

– Cu mare plăcere! Mă duc să le iau.

Sue era iritată de conformarea tatălui său. Când se îndepărtă destul cât să nu mai poată auzi, spuse indiferentă doar ca să se știe că ea nu era așa ușor de impresionat:

– Toate regulile astea! Chiar trebuie să fie așa de exagerate?

– Asta e treaba lor, răspunse Matt Wells, plimbându-și privirea prin cort. Să țină la distanță oameni care cred că plimbatul prin deșert e o joacă și apoi ajung să regrete.

Cuvintele lui o prinseră nepregătită. Încercând să zâmbească disprețuitor, bâigui,

– Și ar trebui să știm că te mândrești cu asta?

– Nu aș face-o dacă ai fi ascultat un sfat bun.

O intimidă puțin îndreptându-se cu pași mari spre ea, apoi o ocoli și se duse în spatele cortului unde erau diverse documente. Căută printre ele și adăugă aspru:

– Și nu aș căra o mașină în plus.

– Ei, să nu crezi că îmi face plăcere! Sue se repezi spre el cu toate

că era la câțiva centimetri distanță. – Eu aș fi ales să merg cu patrula.

Ochii lui albaștri o priviră surprinși că ea ar fi preferat compania celor două gărzi arabe barbare, decât pe a lui. Apoi, cu o lumină sălbatică în ochi aruncă o privire documentelor și se îndepărtă.

Sue îl auzi pe tatăl său întorcându-se și înmânându-i documentele. Adună ce era al ei din cort, pretinzând că nu o interesează discuția bărbaților, dar îl auzi pe tatăl său aprobând sugestia lui Matt Wells să rămână pe loc peste noapte și să scoată Land Roverul de dimineață.

Nu era greu să observi încântarea tatălui său pentru felul cum se rezolvaseră lucrurile. Împărtășindu-i din priviri starea și frecându-și barba, zâmbi.

– Cred că e timpul să mă bărbieresc.

– Găsești apă caldă în celălalt cort, spuse Matt Wells prietenos. Avem un echipament de încălzire care ... se îndreptă într-acolo să arate la fața locului.

Sue îl privi pe tatăl său cum se îndepărtează legănându-se, cu o privire afectuoasă, în ciuda dispoziției ei. Știa că episodul primei lor întâlniri cu deșertul dispăruse din mintea lui. Așteptase pe deplin încrezător ajutor să revină pe drum, și îl primise. Că venise cam târziu, uitase repede datorită optimismului ce-l caracteriza.

Privi capul alb mergând alături de cel brunet, și mai târziu îl văzu pe tatăl său trecând cu spuma de ras în timp ce se ducea spre Land Roverul lor. Își aruncase hainele murdare și își găsise sandalele, dar ochelarii de soare și pălăria le lăsase în altă parte. Simțea încă amețeala când se uita în lumină. Tocmai se gândea că era bine că soarele apusese aproape de tot, când privirea ei coborând dinspre cer se întâlni cu niște ochi căprui lucitori.

Nu se gândise deloc la băiatul pe nume Hadj care trebuie să fi fost undeva pe aproape tot timpul ăsta. Acum că era singură, îndrăzni să se apropie de cort.

Văzu că nu era atât de tânăr pe cât și-l imaginase de la distanță. Era adevărat, conformația sa în pantaloni largi și cămașă kaki arăta subțire și plăpândă și părând un puștan. Stătea acum în fața ei emanând

virilitate. Pielea măslinie, dar atrăgătoare, sugera sălbăticie, iar buzele complet curbate aveau ceva senzual. Sue, observă părul foarte negru tipic algerienilor, și presupuse că avea în jur de douăzeci și cinci de ani.

Descoperi toate astea în câteva secunde și aștepta să o salute, dar se simți puțin tulburată văzând că ochii căprui nu încetau s-o examineze. O măsură încet, analizând-o obraznic, privind părul care îi încadra perfect fața, apoi gura încât o făcu să se simtă stânjenită. Se gândi să se ducă spre cortul tatălui său, când Hadj fu strigat tăios din celălalt cort.

Ceva în vocea lui Matt Wells acționă ca un val de apă rece asupra tânărului. După ce se întoarse cu un salt, zâmbi ca un școlar sfios și își băgă mâinile în buzunare. Puteai să crezi că era obișnuit să fie distras așa.

De unde stătea ea nu putea să vadă în cort, dar auzi mersul viguros al lui Matt Wells și îl auzi cum îl certa sever în arabă. Nu înțelegea ce spune, dar când termină, Hadj își pierduse zâmbetul și privirea mândră. Se îndepărtă să facă ceva, având o lumină inteligentă, dar puțin răutăcioasă în ochi.

Sue nu așteptă să întâlnească privirea albastră de oțel. Apucă repede lucrurile și ieși, pășind pe pământul care căpătase o lumină roșiatică în lumina apusului. Îl văzu pe tatăl său terminându-și toaleta în oglinda Land Roverului. Aprecie că sunt cam treizeci de metri până la cortul principal.

Nu era o distanță mare însă urmărită de pașii hotărîți ai lui Matt Wells, se părea că nu mai ajunge la el. Se simțea rușinată de cum arăta, cu fusta scurtă, bluza safari și părul fluturându-i pe umeri.

La fel de clar își putea imagina și silueta musculoasă din spatele ei, slab, îmbrăcat în pantalonii largi deschiși la culoare și prinși cu o curea neagră din piele, cu umeri lați, cu cămașă stil milităresc și cu mersul lui hotărît, caracteristic.

Fu ușurată când ajunse în sfârșit la mașină, și fără să aștepte să vadă ce vrea vizitatorul, își aruncă lucrurile înăuntru pe locul ei și se duse să pregătească masa. Se gândi că amețeala ei se datora faptului că nu mâncase din seara precedentă – iar tatăl său trebuie să fie lihnit.

Din nou elegant și dichisit, era încântat să vadă ceva activitate în "bucătărie" – cum numiseră ei zona din jurul portbagajului rabatabil – și o văzu că pregătește aragazul portabil. Matt Wells, care se dusese să studieze poziția roților mașinii veni și spuse leneș,

– Voi umple un bidon de-al vostru cu apă de la mine. Aruncă o privire micului aragaz și adăugă: – Dacă vrei, Hadj poate pune fericit niște scaune în plus la masa noastră.

Ca răspuns, Sue deschise cutia de provizii, arătându-i abundența de conserve și biscuiți. Apoi, aparent într-o dispoziție veselă, dar cu un ton acru pe care Matt Wells nu-l putea ignora spuse:

– Nici nu ne-am gândit să venim în deșert fără mâncare!

Își ținea capul în jos, dar aproape simțea cum scânteile albastre îi străpung umerii.

– Mulțumesc mult, Matt, îl auzi pe tatăl său spunând vesel nevrând să-i umbrească eforturile. Ne descurcăm.

Inginerul plecă cu bidonul, revenind peste câteva minute, apoi dispărând în întunericul care se lăsase rapid ca o cortină. Lumina puternică din cortul lui făcea lumina dată de mașina lor să pară de prisos, se gândi Sue. Continuă hotărîtă, punând fața de masă pe o porțiune a portbagajului rabatabil, și vasele pe care le spălase fiind murdare din seara precedentă.

Munca ei era și mai grea din cauza aromei care venea de la corturile ce păreau confortabile. Îi amintea de miresmele apetisante din restaurantul hotelului din Alger. Judecând după aceste mirosuri părea că nu gătise Hadj.

Tatăl său aranjă locul unde să stea. Când totul fu pregătit se așezară fiecare pe câte o cutie lângă portbagaj și băură ceai fierbinte. Sue nu se simțea prea bine la temperatura care scăzuse, iar somonul rece și roșiile nu prea o mulțumeau când simțea mirosurile apetisante care venau de alături.

Tatăl său însă se bucure pe deplin de mâncarea sa și mai ceru o conservă de fructe, și după ce mai savură o ceașcă de ceai, se duse să-și fumeze pipa. Mai târziu, împachetându-și tutunul în timp ce Sue

strângea masa, privea spre corturile luminate, ca un bărbat nerăbdător să fie într-o companie masculină. Sue îi cunoștea firea prietenoasă și dispoziția comunicativă pe care o avea întotdeauna când fuma o pipă.

Apoi spuse ca și cum atunci îi venise ideea:

– Uite au un foc acolo. Cred că mă duc să văd dacă au un loc liber. Sue dădu din cap și îi zâmbi în timp ce el se pierdea în întuneric.

Oricum vroia să se culce imediat ce termina. Nu avea rost să pretindă că nu este epuizată după tot ce se întâmplase de dimineață până acum. În acest moment simțea că poate să doarmă câteva zile fără să-și dea seama.

I-a luat ceva timp să strângă masa după care s-a spălat cu apă rece în ciuda nopții reci. Pijamaua de lână înflorată era o binecuvântare în frigul care se lăsase, și își puse și un halat gros ca să îi țină de cald, apoi se pieptănă.

Paturile pliante erau ușoare și și-l montă ușor pe al său. Își revenise puțin după dușul rece. Se simțea relaxată. Când își întinse pătura auzi niște pași apropiindu-se, și fu surprinsă că tatăl său se întorcea așa repede. Se așteptase să stea până târziu la taclale cu bărbații lângă foc, dar poate că și el vroia să se culce devreme.

Se așeză să își scoată sandalele. Tatăl său va veni să-i spună noapte bună. Asculta pașii apropiindu-se; auzi cum ocolesc mașina. Se pregătea să se întindă și să își lase gândurile să zboare. Patul arăta îmbietor, perna moale părea perfectă pentru capul ei. Privi în sus pregătită să-și îmbrățișeze tatăl și îl văzu în schimb, apărând în lumină, pe Matt Wells.

Nu știa dacă venise să verifice încă o dată poziția mașinii sau ceva de genul ăsta, dar apariția lui o făcu să sară, strângându-și halatul în jurul ei. Părul îi flutura în vânt, iar ochii albaștri se uitară la ea, apoi în jur, întrebând cu un ton enervat:

– Ce vrei să faci?

– Mă culc. Zâmbi tăios. Te superi?

Ca răspuns își coborî privirea asupra patului pliant. Aplecându-se ridică pătura să nu mai atârne pe jos și venind spre ea îi spuse:

– Ai auzit de scorpioni?

Sue păli. Ar fi vrut să pară indiferentă la afirmația lui, dar spaima ei era prea mare pentru a o ascunde. Scorpioni! Apropiindu-se de el se uită în jur alarmată, convinsă că orice piatră sau bolovan era o formă neagră care se repezea la ea, cu cleștii pregătiți, cu coada ridicată gata să o înțepe.

Se gândea că poate nu sunt atât de mulți, când uitându-se în ochii lui văzu că are o privire de o ironie crudă.

Se încălță repede. În timpul ăsta, Matt Wells se dusese în spatele Land Roverului. Îl auzi intrând înăuntru. După câteva secunde veni, luă patul și-l puse în mașină, capul spre scaunul ei, iar partea de jos spre portbagaj.

Sue se duse să se uite și spuse rece,

– Dacă nu sunt în siguranță să dorm afară, cum pot să îl las pe tatăl meu să ...?

– Hadj are destul loc în mașina lui pentru un pat, o întrerupse Matt. O să îi explic situația când mă întorc.

Sue se sperie.

– Tatăl meu, tocmai acolo cu Hadj!

Matt zâmbi ușor și cu o privire răutăcioasă, întrebă,

– Speriată?

Sue își reveni repede. Scutură din cap și-l înfruntă cu indiferența pe care o pierduse pentru un moment.

– De ce aș fi?

– Nu ai de ce. În lumină, trăsăturile cizelate păreau mai puțin dure. Voi fi alături. Voi ține o luminiță aprinsă.

Amintindu-și patul gonflabil pe care se trezise mai devreme, Sue sublinie cârcotaș:

– Și tu dormi afară. Dar presupun că niciun scorpion nu are tupeul să te atace!

De parcă ar fi vrut să o lase să se distreze puțin, privi nepăsător și îndepărtându-se zise:

– Ne luăm măsurile de precauție de care avem nevoie.

Aruncă o ultimă privire în jur și dispăru în întuneric. Sue îl privi depărtându-se, cu o mână încă strângându-și halatul la gât, apoi se pregăti din nou să se culce. De pe locul ei din Land Rover era ușor să se așeze pe pat, unde își mută perna la capătul dinspre portbagaj. După ce se înveli urmări umbra lui Matt Wells mișcându-se pe lângă foc, supărată pe el că o tratase așa.

Pe la unsprezece, tatăl său veni să își ia lucrurile și să îi spună noapte bună. O sărută pe obraz vesel că face ce i-a zis inginerul și nu prea îngrijorat că o lasă singură în pustietatea întunecată a Saharei.

Cu un oftat de resemnare, ascultă sunetul pașilor lui și mai târziu îi văzu silueta și patul pe lângă cortul principal și trecând pe lângă el. Încă putea să vadă o anume siluetă cu umeri lați mișcându-se pe lângă ultimele scântei ale focului. Își ținu privirea fixată pe ea, până când adormi.

Își amintea că se trezise agitată la un moment dat, dar nu văzuse decât un mic felinar portocaliu arzând în locul focului, și aproape imediat adormi la loc.

Era dimineață și ceva o trezi. Cu mâinile sub cap simți vântul cum îi flutură printre degete și pe lângă umeri dându-i o dispoziție plăcută după somn. Nu vroia să își deschică ochii sau să se miște. Era bine să se prefacă că este miezul nopții și că mai avea multe ore să se bucure de somn.

Aproape că se convisese de asta și începuse din nou să viseze când pașii – realiza acum că sunetul pătrunsese încet în subconștientul ei – se apropiaseră de portbagaj.

Fără chef deschise ochii. Tresări când îl văzu pe Matt Wells la un pas de ea, cu scule în mână, măsurând din priviri poziția volanului de lângă ea. Aruncă o privire albastră spre ea și spuse,

– Nu poți să dormi toată ziua. Avem treabă.

Toată ziua! Se uită la ceas. Abia putea să vada cât e ceasul. Se ridică și își strânse halatul chinuindu-se să coboare pe lângă pat și jos din mașină. Afară vântul o făcu să tremure în hainele ei subțiri de noapte. Deasupra, cerul era strălucitor de culoarea laptelui cu fâșii galbene

aruncând o lumină pală peste pustietatea din jur.

Sue, ciufulită și amețită, încă moțăia, iar Matt Wells se tot învârtea în jurul ei. Enervându-se mai tare observă cât de bine arăta în pantalonii și cămașa în stil milităresc. Trăsăturile lui, proaspăt spălat și bărbierit, aveau o strălucire roșiatică debordând sănătate. Părul său cârlionțat, proaspăt pieptănat era încă ud. Îl văzu de aproape când se aplecă lângă roata din față.

Se ridică, se uită prin mașină și se întoarse brusc spre ea.

– Unde sunt scările voastre de nisip?

– Scări de nisip? îl privi Sue lung, apoi se încruntă. Chiar trebuia să o întrebe tâmpenii în toiul nopții?

Strânse dinții și privind în sus spre cer mormăi ironic:

– Știu! Nu-mi spune! Ați venit fără ele.

– Am venit fără ele, mormăi Sue, oferindu-i un zâmbet prefăcut.

El se uită din nou la roțile înțepenite în nisip și se îndepărtă, evident să le aducă pe ale lui de pe unde le avea.

Sue țipă după el.

– Te superi dacă mă lași să mă îmbrac?

– Cinci minute! îi răspunse peste umăr.

Cam atâta îi trebui să fie gata. După un duș rece, fugi să se îmbrace. În câteva secunde, îmbrăcă hainele de deșert. Tocmai se încheia la bluză când auzi pașii fermi întorcându-se.

Se pieptănă, ignorând prezența cu umeri lați din oglinda mașinii. Dar în timp ce își netezea părul, pieptănul îi fu smuls din mână și aruncat în valiză. Fu întoarsă brutal și văzu două aranjamente metalice cu trepte, fiecare cam de un metru lungime.

– Scări de nisip! se răsti Matt Wells cu o privire aspră. Nu mergi în deșert fără ele. O apucă de braț, o duse lângă roțile din spate și aruncă câte o scară în fața fiecăreia. Cu două de astea ieri, vă puteați continua drumul și scuteați o grămadă de probleme. Strângându-și buzele o privi. – Încă o oră fără apă și ați fi...

– Dar ai venit tu! îl întrerupse suav, deranjată de tonul lui serios.

– Puteam să nu vin. O forță să-l privească în ochi. A fost o

întâmplare să plecăm atunci, puteam la fel de bine să plecăm a doua zi.

– Venea cineva. Ridică din umeri indiferentă, respingând deliberat dispoziția lui dură. Chiar și aici trebuie să te găsească cineva.

Strânsoarea de pe mâna ei se mai slăbi în timp ce o trase spre el.

– Oameni mai puternici ca tine au murit pentru că gândeau ca tine, țipă el. Ochii lui albaștri priviră într-ai ei lung, apoi dându-i drumul la mână, își luă țigările. Cât timp ești cu mine îți vei lua toate măsurile de precauție.

– Să trăiți! îl privi Sue, cu supunere falsă. Acum pot să pun ceainicul la fiert?

– Vei găsi tot ce ai nevoie în cortul ăla. I-l arătă și trase din țigară.

Sue nu refuză oferta de data asta. Îi era frig, și nu avea chef să se chinuie cu aragazul portabil. În plus, era o plăcere să scape de companie. Dar când se pregătea să plece, inginerul privi spre mașină, și se hotărî să abandoneze deocamdată treaba pentru micul dejun, și plecă împreună cu ea.

Soarele era violet cu fâșii roșii acum. Lumina făcea pământul să arate de parcă era presărat cu o pulbere de bronz. Avea un sentiment ciudat mergând alături de el. Părea că sunt doar ei doi, singuri, în tot deșertul.

Lângă cortul lui Hadj, tatăl său tocmai arunca prosopul și luă o cană care scotea aburi. Fugi spre el și-l sărută pe obraz, bucuroasă de compania lui veselă după ce o suportase pe cea a bărbatului de lângă ea.

– Ai dormit bine? O îmbrățișă. Eu am dormit ca un prunc. Întinzându-se își luă cana.

Sue se uită la Hadj care întorcea ceva într-o tigaie, și avu senzația că fusese abandonată repede în favoarea mâncării.

Cu Matt Wells la un pas în spatele ei, se îndreptă și ea spre bucătăria amenajată într-o parte a cortului, cu diverse ustensile pentru gătit.

Bărbatul duse platouri cu șuncă și ouă pe masa pusă sub cort, dar Sue se mulțumi cu o cană de cafea fierbinte cu lapte condensat. Plecă să se plimbe, vrând să vadă zorii în deșert. Avea o stare euforică, avea

un sentiment de libertate în această pustietate, pe care nu-l mai avusese niciodată.

Stând lângă cortul în care se lua masa, urmări cu privirea drumul cămilelor până când dispăru într-o mare de nisip și își imagină o caravană de cămile cu oameni mergând pe lângă ele, formând astfel o imagine pitorească în apusul soarelui.

Zâmbind, era pierdută complet în gândurile ei până când se auziră niște pași în spatele ei, iar Matt Wells apăru cu o farfurie cu ouă omletă și o furculiță.

– Doar cafeaua nu îți va fi de-ajuns aici, îi zise, oferindu-i mâncarea.

Simțindu-se prost că fusese surprinsă visând cu ochii deschiși, Sue răspunse cu un ton înțepat:

– Nu sunt obișnuită să mănânc în toiul nopții, mâncare gătită, mulțumesc.

– E momentul cel mai bun, răspunse el cu un zâmbet slab. Pe căldură o să mănânci mult mai greu. Încearcă. Vocea lui era destul de plăcută, dar privirea lui de oțel făcea să pară o comandă care nu putea fi ignorată.

Ascultătoare Sue luă farfuria și furculița, tachinându-l:

– Presupun că face parte din precauțiile pe care trebuie să le luăm.

– Poți să-i spui și așa. Dacă ești hrănită și nu ești însetată nu vei mai leșina, iar eu voi putea face și altceva în afară de a te învia.

– Deci rămânem tot la asta. Nu mă lași să-mi uit prima greșeală, nu?

Pentru un moment privirea albastră zbură peste bluza ei deschisă la gât, la părul ei fluturând în vânt și cu un zâmbet răutăcios zise:

– Nu ai ce face dacă ești o femeie ignorantă.

– Nu-mi doresc să le știu pe toate, ca alții, răspunse Sue.

Zâmbind mai tolerant, își băgă mâinile în buzunare și arătă spre farfurie.

– Mănâncă.

Sue se hotărî să-i urmeze sfatul și constată că-i era foame. Omleta, deși se răcise repede, era delicioasă și își linse buzele recunoscătoare.

Matt Wells se îndepărtă de Sue și se apropie de tatăl ei care

urmărise scena amuzat și îi zise, privindu-l și pe Hadj,

– Ar fi bine să scoatem mașina ta până se ridică soarele.

Cei trei bărbați plecară, iar Sue, își puse farfuria repede pe masă și îi urmări. Tatăl ei fu intrigat la vederea scărilor de nisip, fiind prima oară când vedea așa ceva. Inginerul îi explică rolul lor.

– Secretul este să sapi în fața roților înțepenite, să pui scările, și să mergi pe ele.

Cu lopețile în mână, el și Hadj se apucară de treabă. Era o muncă înceată deoarece nisipul continua să alunece în găuri, dar după aproape douăzeci de minute, scările erau puse la locul lor și Land Roverul era pregătit să plece.

Tatăl ei și Hadj împingeau uitându-se mereu în spate. Sue, stând într-o parte îl privea cu interes pe Matt Wells care se urcase pe locul șoferului. Porni motorul și îl tură treptat. Nu se întâmplă nimic.

Îl tură din nou, apăsând pedala la maximum dând motorului putere maximă. Roțile tremurau și hurducăiau, dar nu dădeau niciun semn că s-ar mișca.

Sue își încrucișă mâinile în liniște, satisfăcută, privindu-l pe Matt Wells cu un zâmbet ironic.

Văzând că îi urmărește eforturile zadarnice se întoarse și o privi la fel de ironic Apoi coborî, trânti ușa și se duse în spate, spunând calm:

– Chiar ați înțepenit-o. Se pare că va trebui să o ridicăm.

Sue privi această operațiune prin care roțile erau cumva ridicate din nisip. Din nou scările erau puse pe poziții, dar după ce găurile fuseseră umplute. Cu cei doi bărbați în spate, Matt Wells se urcă din nou la volan. Porni și încercă să facă Land Roverul să înainteze, dar cu toate că roțile se învârteau, mașina nu prea mai avea putere. Chiar dacă tură și acceleră la maximum motorul, tot nu putu să o miște.

Distrându-se, Sue întoarse capul într-o parte cu o compasiune ironică. Așa merită! Simțea puțin că se răzbună pentru sperietura pe care i-o dăduse aseară cu discuția despre scorpioni.

Coborî din nou, și privi gânditor mașina. În timp ce bărbații se apropiau, îl auzi zicându-i tatălui ei.

– Poate că te împotmolișești, dar acum nu asta e problema ta.

– O defecțiune mecanică? spuse tatăl său îngrijorat. Ceva o ține pe loc?

Inginerul îi făcu semn.

– Probabil o scurgere undeva. Se uită spre cerul care devenise fierbinte. Va trebui să o tractăm.

Sue văzu cum fața tatălui său se înseninează. Ca și ea, probabil că nici el nu se gândise la asta. Era nerăbdător să ajute. Matt Wells, dându-și cămașa jos, îi dădu instrucțiuni lui Hadj ce mașină să aducă, iar tatăl ei strigă după el.

– Vin să te ajut!

Sue simți canicula punând stăpânire pe nisip în timp ce îl privea pe Matt Wells care intra sub mașină. Era acolo de câteva minute, dar când ieși și se ridică, văzu că nu are nicio picătură de ulei pe el.

Se duse spre el, ignorând faptul că era adânc căzut pe gânduri și murmură ușor:

– Ai găsit ce nu merge?

Făcu semn cu capul,

– Este o scurgere lângă carburator.

Îl întrebă nepăsătoare:

– Nu ar trebui ca inginerii să știe să repare astfel de lucruri?

– Aș putea, răspunse rece, dar trebuie să ne grăbim.

Tatăl ei și Hadj reveniră cu Land Roverul principal, oprind puțin mai în față de mașina înțepenită, apoi coborîră o funie care părea foarte grea și un cârlig de remorcare. Imediat funia fu legată de cele două mașini. Înainte să se urce la volanul mașinii lui din față, Matt Wells spuse:

– Trebuie tractată până la Djaba, așa că pregătiți-vă. Forțeaz-o la maximum până când ieși apoi mergi ușor. Lasă-mă pe mine să o trag spre drum.

Dând din cap, tatăl său porni, iar Sue se urcă lângă el pentru a-i oferi sprijin moral. Privi funia întinzându-se pe măsură ce mașina din față înainta și simți o smucitură bruscă când îi trase înainte. Era un efort

extraordinar, dar treptat, centimetru cu centimetru înaintă spre drum, huruind și tremurând.

Aproape din nou pe pământ sigur, Sue răsuflă ușurată de dragul tatălui său. Era pe cale să izbucnească în râs datorită succesului lor când ceva se întâmplă în față dincolo de parbriz. Se auzi o trosnitură și aproape simultan un țipăt ascuțit.

Stând la locul ei concetrată asupra înaintării mașinii, Sue nu fusese atentă la Hadj care încerca să facă același lucru afară chiar în fața lor. Acum îl văzu învârtindu-se și agitându-se la distanță de parcă fusese aruncat de o rafală violentă.

Speriați, ea și tatăl său se dădură jos imediat, dar nu înaintea lui Matt Wells care trânti ușa și începu să țipe.

– Hadj! De câte ori ți-am spus să stai departe de cablul de tractare?

Asistentul nenorocit, cu fața contorsionată de durere, se încovoia și țopăia în jur, ținându-și strâns o mână la subsoară. Din cablul de tractare flutura un mănunchi de sârme lângă cârligul de prindere.

Toți se adunară mirați, apoi după ceva timp Hadj le arătă mâna. Inginerul examină degetele și încheietura ușor, făcându-i morală.

– Ești norocos, spuse cercetând rana umflată. Nu e nimic rupt, dar pentru o vreme o să te chinuie rău mâna asta. Îi desfăcu ușor un nasture de la manșetă, prinse mâna și îi încheie din nou nasturele. Ține-o în sus până când se desumflă.

Hadj, pe care abia îl mai recunoșteai, zâmbi slab și aprobă din cap. Din cauza ghinionului lui revenirea Land Roverului pe drum deveni ceva greu de realizat. Canicula creștea mai tare, dar inginerul întări și fixă din nou funia și ultimii metri se parcuseră aproape fără efort.

Cu cele două mașini pe drum, tot ce mai aveau de făcut era să strângă cortul lui Hadj, iar mașina să fie adusă lângă celelalte. Chiar dacă era încă palid, ajută fără să se plângă unde putu cu un singur braț până când inginerul îl trimise să stea în primul Land Rover.

Sue curăță cana și farfuria folosind cât mai puțină apă. Tatăl său strânse mesele și scaunele pliante și tot ce mai putu găsi, în timp ce Matt Wells strânse cortul și suporturile.

Când totul fu strâns își băgă picioarele în nisip și strânse din dinți gândindu-se la ce va face cu Hadj.

– Nu se va descurca pentru mult timp cu un braț. Și nu vom ajunge departe dacă vom sta tot timpul să vedem dacă a leșinat sau nu.

De unde stătea, aproape de cei doi, Sue se băgă în discuție.

– Și eu conduc, să știi!

Cuvintele sale se pierdură în aer. Putea la fel de bine să nu deschidă gura la cât de multă atenție îi dădu Matt Wells. Dar susținând-o, tatăl său o luă de după umeri și spuse despre ea cu mândrie parentală.

– Chiar foarte bine, pot spune.

Încă ignorând-o, Matt Wells spuse:

– Este o treabă de bărbat, Craig. Ne așteaptă un drum groaznic de trei ore. Ultimei mașini îi va fi dificil să ne urmărească pe canicula asta.

Sue voia neapărat să demonstreze că e în stare.

– Pot s-o fac. Își ridică bărbia spre Matt Wells și îl privi sfidător.

El dădu din cap, gânditor.

– Vom încerca, și dacă nu va merge ... Ceea ce însemna, desigur, că nu o credea în stare. Vom lăsa o mașină aici și ne vom întoarce după ea mai târziu.

Sue se întoarse și plecă alături de tatăl său în timp ce inginerul se urcă îl al treilea Land Rover și îl duse pe drum lângă celelalte. Urcându-se după ce coborî el, umbra din mașină i se păru lui Sue mai mult decât binevenită, acum când soarele începuse să ardă foarte tare. Cu ochelarii de soare la ochi, puse pălăria pe scaunul de lângă ea, și așteptă un semn de la celelalte mașini să pornească.

În ultimul moment, Matt Wells veni din față cu un bidon în mână aproape gol, îl aruncă prin geamul deschis și spuse:

– E mai bine dacă nu ne oprim până ajungem la Djaba. Dar dacă ți se face sete sau ai vreo problemă claxonează de trei ori.

Sue privi rece prin el, ignorându-i privirea neîncrezătoare. Era atât de sigur că va trebui să vină fuga după primul kilometru. Porni făcând zgomot puternic pentru a-l face să se abțină de la alte instrucțiuni și privi înainte în timp ce el se întoarse pe lângă mașina tatălui ei.

În câteva minute văzu că pleacă ușor trasă de cablu, și o urmă.

Începură să se simtă denivelările drumului. Mergând încet nicio groapă nu trecea neobservată, dar ținându-se de volan, Sue reușea să meargă destul de bine. După un timp, care părea o eternitate, denivelările dispărură, drumul devenind mai drept. Observă că mașina din față mări puțin viteza. Astfel scăpă de praful pe care îl făcea inevitabil pe drumul dinainte, și putea să respire aerul curat care adia prin geamurile deschise.

Acum erau pe un drum mai drept. Putea vedea stâncile de pe margine, și întinderea albastră-aurie a deșertului. Mașinile din față mențineau o viteză bună. Se obișnui cu sarcina de a le urmări din spate, o pată mică din trei făcându-și drum printr-o lume fără vegetație, o pustietate arzătoare.

Deja simțea nisipul pe pleoape, și chiar în gură. Dar dacă asta i se părea supărător, ceea ce urma fu mult mai rău. Fiind dimineață, soarele încingea acoperișul mașinii, emanând o căldură sufocantă înăuntru. Devenise aproape imposibil să țină bine volanul. Degetele îi alunecau în funcție de denivelările drumului. Trebuia să ignore șiroaiele de transpirație de pe frunte și de pe gât care o chinuiau. Reuși să ignore și uscăciunea îngrozitoare din gât, dar cât timp va putea rezista era o întrebare dureroasă.

După două ore, se întreba istovită dacă vor ajunge vreodată la capătul drumlui, al stâncilor, al nisipului, al aridității, al luminii arzătoare. Capul ei pulsa. Asculta sunetul răcoritor al apei din bidonul de lângă ea, și își trecu limba uscată peste buze. Claxonul era doar la câțiva centimetri de degetele ei, dar se abținu să îl atingă. Era ceea ce aștepta Matt Wells. Și mai bine murea decât să-l vadă venind dinspre mașina lui, cu privirea lui de "atotștiutor".

Începuse să creadă că va muri de sete, când o văzu apărând pe un deal. În depărtarte, în stânga, ca o umbră a unui nor pe o mare strălucitoare, se vedea forma, verde-închis, a palmierilor. Oaza din Djaba! Triumfătoare, se uita fix spre ea cu puțina putere pe care o mai avea. Acum avea ceva de care să se agațe. Și chiar dacă nu putea,

simțindu-și corpul că cedează; erau destul de aproape de civilizație pentru a nu-i păsa.

Dură puțin până ce palmierii fură destul de aproape pentru a le vedea frunzele fluturând spre cer, apoi, cu ochii spre bidonul cu apă, încetini puțin și puse frână.

Celelalte două mașini mergeau în continuare, dar nu îi mai păsa. Luă cana care era prinsă de bidon. Privi apa cum curge în ea, un fir de argint pur. Îi căzură în poală picături transparente ca niște perle și începu să bea tremurând de sete.

Oh, ce bine e! Divin! Lichidul rece calmându-i și mângâindu-i gâtul zgâriat de nisip. Vroia să bea fără oprire, cană după cană, dar bunul-simț îi spuse să bea încet.

După a doua porție, era minunat, mai ales după tortura ultimii părți din drum. După a treia porție era gata să pună înapoi capacul.

Întinse mâinile spre volan, și avu un șoc văzând cât de departe ajunseseră celelalte două mașini. Dar nu trebuia să intre în panică. Coborau un mic deal aproape de oază. Când vor ajunge acolo vor vedea că vine și ea în urmă.

Reîmprospătată, deși epuizată fizic, când porni din nou începu să privească interesată în jur. Drumul părea că urmează o vale stâncoasă. Pe margine erau copaci cum nu mai văzuse niciodată, foarte răsuciți și deformați, de parcă nisipul și vântul le dăduse forma. Lângă stânci erau grămezi de tufișuri țepoase. Erau și flori! Se desfăta privind florile galbene ale ierbii-untului, petalele lor larg deschise aveau nervuri maro.

Apropiindu-se de oază, palmierii păreau cam urâți. Văzu Land Roverele parcate la umbră. I-a luat ceva timp să treacă de drumul cu pietriș, și când în sfârșit ajunse, oamenii se mișcau de parcă fuseseră acolo de câteva ore.

Tatăl ei făcea plinul dintr-un bidon înalt de fier de pe marginea drumului. Cămașa lui era udă, dar arăta mai mult înveselit de drum decât obosit. Îi făcu cu mâna când se întoarse. Matt Wells, părea într-o formă perfectă – cum altfel? Se apucase să repare mașina și îi aruncă o

privire cercetătoare când trecu pe lângă el și vorbi pe jumătate zâmbind:

– Bravo!

Sue merse în parcare. Coborând, spuse repede, încercând să-și ascundă oboseala dar fără succes:

– Ce e o mică plimbare în mijlocul zilei?

Părul ei atârna în șuvițe umede, pielea și hainele erau pline de praf, simțea că nu arată deloc bine, iar privind în jur, văzu o priveliște mizerabilă.

Fața sa părea îngrozită în timp ce privea scena din jur, case pe jumătate dărâmate, adăposturi pline de nisip. Printre ruine erau capre, cu picioare ca fusele, care pășteau lenește, și în spate, o figură ciudată cu robă care mergea pe un drum prăfuit târșâindu-și picioarele.

– Bine ai venit în Djaba! spuse tatăl său, care trecuse peste dezamăgire, dar o înțelegea pe a ei. Este o oază abandonată.

– Abandonată? întrebă.

– Avea rol de refugiu pentru vechii locuitori ai Saharei, explică Matt Wells, ca și cum el ar fi știut asta tot timpul.

– Dar apare pe hartă! îi spuse Sue.

– Nu e nicio diferență, spuse ștergând o piesă de ulei Toate sunt trecute. Aceasta chiar are câțiva locuitori rămași, în principal familii. Într-un an sau doi va fi probabil din nou un sat prosper.

– Oh, mulțumesc! spuse Sue aruncându-i o privire rece. Era bine să fi fost acum!

Era un singur lucru bun în toată scena deprimantă, și acesta era un ochi de apă în spatele palmierilor, o baltă, sau un șir de bălți pline cu un lichid sclipitor și adâncimi albastre ca de safir, ca ale mării. Sue se uita fix la ele.

În acest timp, tatăl său era preocupat cu propriile lui gânduri. Întorcându-se spre el, îi urmări privirea spre o alee plină de agitație, îndepărtată, care părea să fie principala sursă de viață în sat. Când ajunse din nou lângă el, spuse meditativ:

– Nu cred că trebuie să subevaluăm prea mult Djaba, Sue. Trebuie

să fie niște meșteșugari pe aici. De obicei femeile au unele îndeletniciri. Nu-i așa, Matt?

– De obicei cele mai bune într-un loc ca ăsta, spuse Matt Wells, cunoscător.

Evident încurajat de cuvintele lui și de înfățișarea cu văl care stătea în fața unei uși, cu nerăbdarea lui de adolescent, tatăl său se îndepărtă, spunând:

– Cred că mă duc să cercetez. Nu se știe niciodată!

Matt Wells se întoarse spre asistentul său care căuta printre niște scule cu mâna bună.

– Du-te cu el, Hadj, și ajută-l cum poți.

Sue privi silueta subțire în kaki care îl urmă pe tatăl său, apoi își îndreptă din nou atenția spre baltă. Era nerăbdătoare să exploreze posibilitățile de comerț chiar ea, dar deocamdată era preocupată de starea ei jalnică. Priveliștea apei nu păruse niciodată atât de îmbietoare ca acum. Văzu câteva haine uscându-se pe stânci în spatele primei bălți așa că puteai să faci baie. Dar ca să fie sigură, se întoarse spre Matt Wells și îl întrebă:

– Pot să mă duc să fac o baie?

Inginerul îi aruncă privirea lui ironică.

– Ți-ai câștigat dreptul, spuse.

Sue își ridică bărbia, conștientă de înfățișarea ei murdară. Apoi se îndepărtă iute printre copaci.

Era încântată de baltă. Palmierii aplecați se reflectau în suprafața strălucitoare. Pe insulițele verzi din jurul apei pâlcuri de flori galbene marcau drumul. Stâncile urcau și coborau lăsând să se vadă un alt ochi albastru înconjurat de flori de dafin roz înmuguriți și între palmieri erau pâlcuri de lavandă înflorită.

În umbra răcoroasă, Sue simți că oboseala de dimineață dispare. Inhală aerul înmiresmat de parcă ar fi băut vin, și se aplecă spre flori de parcă erau pietre prețioase presărate prin iarbă. Vârându-și un picior în apă simți răcoarea ei binefăcătoare.

Nerăbdătoare își dădu jos cămașa și fusta safari. Probabil că ar fi fost

bun un costum de baie, dar chiloții și sutienul cu flori erau la fel de bune își spuse veselă, simțind apa rece pe pielea ei încinsă.

Înotând, privind frumusețea palmierilor de deasupra ei, ascultând liniștea micului paradis tulburată doar de freamătul muzical al pârâului, și de bălăceala ei, simțea că visează.

Părul ei curățat de praf, strălucea în șuvițe aurii, iar pielea ei arăta din nou ușor bronzată. Ieși pe margine pentru a simți din nou soarele pe brațe. Se plimba să vadă și celelalte locuri când dintr-o dată apăru o siluetă în spatele stâncilor. Ea era uimită, dar bărbatul cu robă care arătând ca o sperietoare de ciori, care venise să adune hainele, se sperie pur și simplu. Cu ochii ieșindu-i din orbite, își ridică mâinile și dispăru urlând.

Sue se amuză. Probabil că el crezuse că este o sirenă sau ceva de genul ăsta?

Uită repede de el descoperind împrejurimile, dar peste câteva minute o altă siluetă apăru printre palmieri. De unde privea ea apa curgând printre stânci, îl auzi pe Matt Wells spunând poruncitor,

– Susan! Vino aici!

Sue se îndreptă spre el cu grația fără jenă specifică tinerilor moderni. El îi privi silueta subțire, apoi privind cerul spuse,

– Când am spus să faci o baie nu m-am referit să faci striptease.

– Ei bine, cum altfel credeai că fac baie? Îmbrăcată? îl întrebă retoric. Și ce am făcut rău? Se uită în jos la ea uimită. – În comparație cu unele fete de la piscina Hotelului Francez sunt foarte îmbrăcată.

– Aici nu ești, spuse Matt Wells, trăgând repede un prosop în jurul ei. Arătând ce arăți tu e o insultă la modul lor viață. Îi puse sandalele să se încalțe, și aruncându-i hainele în brațe, o împinse înaintea lui cu un ordin ascuțit. Îmbracă-te!

Sue mergea târșâindu-și picioarele înaintea lui, privind ea acum cerul, cu un aer ofensat. Ce dulce ar fi viața fără Matt Wells care impunea reguli la fiecare cinci minute!

El îi ținea prosopul în jurul umerilor, în timp ce se îndreptau spre mașini, stătu lângă ea până se urcă în Land Rover, și trânti ușa în urma

ei. Nu erau geamuri în lateral, dar prin parbriz îl vedea stând cu spatele la mașină, fumând o țigară și păzind-o în timp ce se schimba.

Se îmbrăcă fără grabă, profitând la maximum de sentimentul minunat de prospețime pe care îl avea, dându-și cu pudră de talc parfumată. Cu îmbrăcămintea curată, cu părul uscat și pieptănat și din nou moale, se simțea foarte bine. Nici chiar Matt Wells nu-i putea strica buna dispoziție de a fi din nou complet feminină.

Veni să îi deschidă ușa și dându-i mâna să coboare, o privi încet și spuse:

– Așa mai merge.

Sue îl privi și ea, încântată că îi putea atrage atenția. Stând apropiați, ea îl privea în ochii albaștri care o analizau. Avea un mic zâmbet răutăcios, probabil din cauza parfumului ei seducător.

Ar fi vrut să se ducă lângă el unde lucra din nou la mașină, dar vederea tatălui ei și a lui Hadj întorcându-se din sat îi distrase atenția. Se duse în grabă spre ei nerăbdătoare, cu părul fluturând.

Hadj îi zâmbi. Tatăl său, mulțumit de el însuși, și neobservându-i înfățișarea strălucitoare, arătă spre drumul de unde tocmai se întorcea.

– E chiar o metropolă prosperă acolo. Uită-te la asta!

Îi arătă un pachet și desfăcându-l Sue exclamă încântată:

– Un caftan!

Era chiar frumos, dintr-un amestec de materiale, verzi, aurii, brodate cu fire argintii și colorate. În timp ce ea îl admira, tatăl său explică:

– Nu aveau decât vreo două în mână, dar cu ajutorul lui Hadj le-am spus că vreau să cumpăr tot ce au. Au zis că s-ar putea să strângă vreo șase până diseară.

– Minunat! zâmbi Sue, înfășurând obiectul cu atenție. Lucruri de astea puteau căra ușor în mașină, și era îmbucurător că prima oază nu era o ocazie irosită până la urmă.

Acum gândindu-se la masă, se întrebă dacă nu ar trebui să ajute și ea dar Hadj, apărându-și atent locul lângă inginer, nu vroia să intervină nimeni în prepararea mesei. Văzând că mâna lovită a algerianului se

reface repede, plecă și se duse să pregătească masa pentru ea și tatăl său la mașina lor. Celelalte două mașini erau la umbră și aveau corturile ridicate.

Matt Wells le trimise câte un scaun. Întinzându-se pe ele după aceea, trândăviră în căldura după-amiezii. Privind de sub umbra palmierilor, Sue asculta sunetele satului adormit; un țipăt în depărtare, zgomotele copiilor care se jucau în curțile umbrite, lătratul unui câine.

Tatăl său, mulțumit de treaba făcută dimineață, se gândea să își întindă patul sub copaci pentru odihna de după-amiază. Înainte de asta Sue îl convinsese să-și schimbe hainele. Când termină de îmbrăcat și se așeză pe pat, Sue adună hainele murdare și se îndreptă spre apă.

Să spele cu apă rece era ceva nou pentru ea, dar era eficient, hainele erau stălucitor de curate cu un efort minim. După ce le stoarse, le întinse la soare și le netezi. Trecuse ceva timp de când venise aici. Când se întoarse la mașini, tatăl său dormea de mult. Scaunele de lângă corturi erau libere. Știa că Matt Wells terminase de reparat mașina înainte de masă, dar totuși se aștepta să îl găsească prin preajmă.

O vreme privi curmalele aurii din palmieri, frunzele lor verzi-galbene și trunchiurile solzoase. Tatăl său încă dormea. În jur era liniște, nu se auzea decât zumzăitul insectelor și ea se hotărî să facă o plimbare.

O luă pe drumul care înconjura satul, privind ruinele unor case ciudate. Unele aveau acoperișuri cu pietre țepoase în vârf, altele erau înconjurate de coloane cu găuri până sus. Se uită la priveliștea din jur prin deschiderile în formă de arcade, în cea mai mare parte plină de verdeața specifică oazelor. În timp ce privea un peisaj cu smocuri de iarbă și copaci care se întindeau în depărtare, văzu două siluete – inginerul și Hadj.

Curioasă, își schimbă drumul și se îndreptă către ei. Când ajunse, Hadj ținea o bară în poziție verticală. Matt Wells stătea nu prea departe de ea și se apleca să se uite printr-un instrument pe un trepied.

Sue se gândi puțin și întrebă:

– Ce faci?

Inginerul întoarse capul apoi, ridicându-se, îi răspunse în termeni tehnici:

– Aliniem pilonii canalelor de alimentare la sat.

– Ce înseamnă asta? zâmbi Sue.

Cu un mic zâmbet ridică din umeri și deveni și mai tehnic:

– Când vom face rețeaua principală să meargă va trebui să o conectăm aici.

– Totul e foarte clar, zise Sue. Electricitatea va face din Djaba o oază prosperă din nou?

– Probabil, apoi se aplecă să privească din nou împrejurimile.

Sue își plimbă privirea peste gâtul lui bronzat și spre părul negru cârlionțat deasupra cămășii kaki-deschis. Niciodată nu se gândise la vârsta lui, dar bănuia că are în jur de trezeci și doi-treizeci și trei. După o vreme întrebă:

– Pot să mă uit și eu?

Se ridică din nou și spuse:

– Te rog.

În timp ce se apleca, veni și el și explică:

– Vezi crucea de pe nivelă? Trebuie să o centrăm pe mira lui Hadj.

Sue învârti un timp, apoi apuse triumfătoare:

– Așa?

Văzu cum zâmbește spunându-i, privind și el:

– Nu e rău!

– Dar nici bine. Îl privi neîncrezătoare, în timp ce se ridica.

Apoi îi zise:

– Cu o citire ca a ta pilonii vor fi la fel de drepți ca turnul din Pisa.

Sue bufni în râs. Îi plăcea conversația ironică. Dar nu dură prea mult. Matt Wells se așeză din nou deasupra trepiedului și spuse amabil:

– Lasă omul să își facă treaba, vrei? Trebuie să profităm cât putem de după-amiază, până se întunecă.

Cu toate că își dăduse seama că nu era dorită, Sue plecă destul de bine dispusă. Măcar nu țipase la ea de data asta. Și știa ce vrea să spună cu întunericul. Aici se lăsa repede și era doar un asfințit rapid care lega

ziua de noapte.

Aranja din nou cutiile și lucrurile din Land Roverul lor, când cei doi se întoarseră în tabără. Pe cerul roșu începură să apară stelele. Îl văzu pe Matt Wells ducându-se la masa din cortul lui să lucreze, iar Hadj începu pregătirile pentru masa de seară.

Se gândi dacă nu cumva Hadj refuza orice ajutor pentru a-și păstra secretele culinare. Gătea foarte bine, și, cu ochii lui negri puțin răutăcioși, servea masa cu siguranța celui care e conștient de calitățile sale.

Înțelegând că ea și tatăl său vor cina în cortul principal unde fuseseră așezate împreună două mese, asculta conversația bărbaților. Matt Wells descria niște metode de testare pentru a măsura stabilitatea terenului înainte de a construi pilonii. Zâmbi afectuos în sinea ei de atenția avidă a tatălui său. Întotdeauna era interesat de tot ce auzea. Câteodată credea că are un creier ca un burete care vroia să absoarbă tot. Nu își amintea întotdeauna tot ce i se spusese, și de multe ori răstălmăcea tot când vorbea despre asta mai târziu, dar pe moment era întotdeauna deplin captivat.

Când terminară masa observă că bărbații, inclusiv Hadj, îndreptându-se fiecare în altă direcție, lasară masa plină de vase murdare. Le strânse repede, nefiind derajantă de asta. Aici nu trebuia să economisească apa, și îi făcea plăcere să vadă toate vasele că strălucesc din nou, așezate la locul lor din cutii în mașină; și că ibricul este curat și lustruit.

Când termină treaba, se duse la Land Rover găsindu-l pe tatăl său încântat. O figură învăluită cu ochi negri îi adusese restul de caftane. Ținuse mâna pictată întinsă, până i se dădu suma corectă de dinari apoi cu un semn de mulțumire dispăru rapid, și îți puteai da seama că zâmbea în întuneric.

Încântat, tatăl său o privea în timp ce Sue lua fiecare obiect să admire, la lumina mașinii, amestecul perfect al culorilor și lucrătura superbă. Când se duse în față să facă socoteli, ea le luă pe rând să le probeze oglindindu-se într-o fereastră întunecată. Cum se întâmplă de

obicei când trebuie să alegi, ea prefera culorile și modelul primului caftan pe care îl văzuse.

Se duse în spatele mașinii unde îl pusese cu atenție pe un raft, îl desfăcu și și-l puse. Zâmbi nesigură la reflecția din geam. Deși părul ei blond părea că este insignifiant lângă strălucirea caftanului, culorile vii și lucrătura argintată îi confereau un aer exotic.

Se învârti sub copaci, bucurându-se de sentimentul pe care i-l dădea caftanul, apoi simțind nevoia să fie admirată, începu să valseze veselă spre cortul lui Matt Wells.

Îl găsi dezbrăcat până la brâu bărbierindu-se în oglinda mașinii. Se întorse în timp ce ea apăru în spatele lui. După ce o privi, se duse în spate să-și spele fața de săpun.

– Îți place? întrebă, răsucindu-se spre el.

– Pe tine? Nu, răspunse.

– De ce nu? întrebă indispusă.

– Pentru că nu ești arăboaică. Continuă să se bărbierească.

Sue observase în Alger bărbații europeni privind frumusețile cu ochi negri. Gândul o făcu să-i răspundă arțăgos,

– Dezamăgit?

Se simțea dintr-o dată jignită, și așezându-se în fața lui, se uită spre sat, unde se vedeau siluete cu văluri prin luminile slabe. Poate ar trebui să fac schimb cu una de acolo?

Îi aruncă o privire în timp ce mânuia aparatul de ras. Cu un zâmbet răutăcios spuse:

– Poate ar fi mai ascultătoare.

Sue plecă de lângă el. Toată ostilitatea dinainte revenise în ciuda momentelor de după-amiază.

– Mai ușor de comandat, vrei să spui! remarcă ea, îndepărtându-se cu capul sus. Noi, fetele din vest am terminat de mult cu stăpânii și sclavii.

În graba ei de a se depărta de el, uită să-și ridice caftanul deasupra gleznelor, și aproape căzu împiedicându-se. Revenindu-și, aruncă o privire în urmă să vadă dacă fusese martor la plecarea ei rușinoasă, și îi

văzu zâmbetul răutăcios cu care îi spuse:

– Ai grijă! Iese la iveală emanciparea!

Ce glumeț! Îi aruncă un zâmbet și plecă mai departe. Când te gândești că fusese pe punctul de a se simți prietenoasă față de el, după-amiază!

Îl lăsă bărbierindu-se în continuare, dezbrăcat până la brâu, iar când se întoarse la mașină și își dădu jos caftanul observă pentru prima oară aerul rece, și își luă un pulover din lână.

Tatăl său, terminase treaba, și își pregătea încet pipa. Gânditor, se îndreptă spre focul pe care Hadj îl făcuse în fața cortului principal. Sue stătu afară cât de mult putu, aranjând și rearanjând lucrurile în Land Rover, cosând un nasture la o cămașă a tatălui său și o fâșie ruptă la pijamaua sa. Dar la sfârșit, cu degetele înghețate, se îndreptă și ea spre căldura focului.

Din întuneric, văzând un loc liber lângă tatăl său, se duse spre el cu indiferență de parcă se simțise chiar bine singură și se hotărîse tocmai acum să se alăture grupului. Văzu că Matt Wells lucra la masa lui din cort. Pregătindu-se să se așeze nu ratăprivirea pe care i-o aruncase și nici modul în care privise puloverul ei de lână și fusta scurtă. Aha, deci acum îi plăcea! Ridicându-și bărbia un pic mai sus, se așeză. Ei bine, cui îi păsa ce credea el?

Ascultă discuția tatălui său cu Hadj despre sistemul universitar din Algeria. Asistentul inginerului nu stătea jos, dar se aplecase deasupra focului, răsucindu-se în mod ciudat și aruncând frecvent priviri ascunse spre sat, în timp ce continua conversația. Era fascinant să-l asculți vorbind în engleză. Parcă cânta, întrerupând cuvintele înainte de a le termina și zâmbind adesea.

Subiectul se întoarse la potențialul de petrol din Sahara, iar privirea lui Sue se îndreptă puțin în lateral spre cort. Putea să vadă, fără să dea impresia, cum lumina și umbra cădeau pe silueta care lucra la masă, subliniind fața proaspăt bărbierită, cămașa în stil milităresc croită perfect, și în plus în seara asta o cravată potrivită, deschisă la culoare.

Îl privi până când Matt Wells se întoarse. După ce își strânse hârtiile,

luă un pachet de țigări și se îndreptă spre foc. Stând în picioare lângă el,se alăură discuției celor doi, iar în răstimpuri trăgea adânc din țigară.

Când focul deveni doar o grămadă de tăciuni roșii, iar conversația aproape se terminase, Sue îl auzi pe tatăl său ridicându-se. Întinzându-și picioarele, spuse vesel inginerului:

– Cum e cazarea pe aici, Matt? Trebuie să fie un loc în care oficialitățile în vizită se pot caza.

Matt Wells aprobă.

– Sunt niște locuri spre capătul satului. Aruncându-și țigara în foc, își băgă mâinile în buzunare. Putem merge să aruncăm o privire dacă vrei?

– Bine! Când se ridică tatăl său, se ridică și Sue. Mergând în spate, îl urmară pe inginer și pe Hadj spre luminile slabe din spatele palmierilor.

În sat, Sue merse pe lângă cea mai populată alee. Simți o multitudine de mirosuri ciudate; de ierburi gătite, tămâie care arde, piei de animale uscându-se pe ziduri de chirpici și praf din mici grămezi de cereale care erau pe jos la fiecare pas. Prin lumina slabă putea vedea siluetele cu văluri mișcându-se sau stând lângă uși.

Când se terminară casele de chirpici, văzu un grup, trei sau patru poate, de ceea ce păreau un fel de colibe.

Matt Wells îi conduse spre cea mai puțin dărâmată din grup și împinse ușa. Aprinse bricheta și intră înăuntru. Urmându-i pe ceilalți, Sue văzu în întuneric o podea murdară și prăfuită, într-o parte un cadru din lemn ce vroia să fie un pat, iar pe cealaltă parte un scaun ce părea o căpiță de paie.

Tatăl său aruncă o privire în interiorul care mirosea a mucegai, apoi ieșind spuse cu un zâmbet timid:

– Cred că mă voi mulțumi din nou cu mașina lui Hadj în noaptea asta.

Hadj îl urmă afară zâmbind. Sue nu se întoarse cu ei. Își amintise că dacă va alege mașina tatălui ei va dormi din nou lângă cortul lui Matt Wells. Vrând să dovedească că dorea să evite asta, se uită în jur și spuse

indiferentă:

– Oh, nu știu! Dacă îl aranjez puțin poate fi acceptabil. Va fi bun pentru mine.

Ceilalți plecaseră, dar Matt Wells se întoarse și spuse:

– E numai al tău.

Își stinse bricheta și ieși. Sue rămase pe întuneric. Treptat reuși să vadă forma unei ferestre în spatele colibei. Văzu lumina pală reflectându-se slab pe podea. Văzu cu coada ochiului ceva care se mișca în colț. Se holba, iar nervii ei, încordați la maximum și o țintuiau în loc. Ce se mișca acolo? Putea fi o bucată de iarbă mișcată de vânt. Dar putea fi .... ceva cu picioare ... cu ochi.

Nedorind să afle, se întoarse, chinuindu-se să-și stăpânească țipătul pe care îl avea în gât, și împiedicându-se ca o nebună în întuneric, fugi spre ușă. O siluetă intrase și stătea acolo. Prea speriată ca să îi pese dacă era Matt Wells și nu tatăl său, se aruncă în brațele lui și se agăță de el ușurată.

Trecu un moment lung până își dădu seama că era în brațele lui Matt Wells. Se uită în sus să-l vadă și îl auzi spunând batjocoritor:

– Te-ai răzgândit?

Simțindu-se prost, Sue spuse stângaci, încercând să împrumute din umorul tatălui ei:

– Cred că mă voi mulțumi și eu cu mașina în seara asta.

Cu brațele în jurul gâtului lui, simți trupul lui musculos lângă ea. Fața lui era aproape de a ei, și simți mirosul loțiunii lui după ras. În acel moment, nu vroia decât să rămână în brațele lui. Totuși, realizând că nu mai avea niciun motiv să stea agățată de el, se depărtă și el cu un mic zâmbet amuzat, dar înțelegător față de starea ei nervoasă în întuneric, se întoarse să închidă ușa.

Sue nu aștepta. Se grăbi să-l prindă din urmă pe tatăl ei, care se întorcea spre sat. Matt Wells îi ajunse la mijlocul aleii. Era sigură că Hadj e cu ei, dar când ajunseră la mașini nu se vedea nicăieri.

Tatăl ei, știind că vor pleca a doua zi în zori, de-abia aștepta să se culce. Îi spuse noapte bună inginerului și îmbrățișând-o rapid pe Sue

se îndreptă cu păturile în brațe spre mașina lui Hadj.

Sue plecă și ea spre patul ei. Dezbrăcată în mașină, văzu că locul ei mic era luminat slab de focul din fața cortului lui Matt Wells. Întinsă sub stele, putea simți bătăile inimii, iar somnul nu veni așa de repede pe cât și-ar fi dorit.

Capitolul 5

Freamătul palmierilor mișcați de vântul dimineții o trezi. Peste frunzele lor negre, stelele dispăreau pe un cer roșiatic-deschis. Putea auzi activitatea matinală din jurul corturilor. Îmbărbătându-se ieși în frig. Singura consolare că se trezise la ora asta, își spuse spălându-se repede și ducându-se după haine, era că va bea delicioasa cafea a lui Hadj – mireasma pe care o simțea chiar acum – mult mai devreme.

Îl întâlni pe tatăl său, strălucind de la apa rece, îndreptându-se spre cortul unde se pusese masa. Sue îl îmbrățișă pentru că arăta atât de frumos în hainele lui curate și merseră împreună.

Hadj, cu șorțul lui alb, avea un aer vioi și părea că nu îl mai deranjează brațul.

Matt Wells își strângea hârtiile, punându-le în geantă. Îi ținu scaunul lui Sue să se așeze și apoi împreună cu tatăl ei analizară harta.

Mai târziu când strânseră corturile, și cele trei mașini fuseseră aliniate pentru plecare, veni la mașina tatălui ei pentru a afla cine va conduce, spunându-le că ar putea să meargă până la amiază, și apoi din nou după câteva ore de pauză.

Sue era la volan. Nu se mută. Dacă traseul din dimineața asta va fi dificil, atunci ar prefera ca acest efort să îl facă ea, nu tatăl său.

Matt Wells privi intrumentele de pe bord, verifică ușa lui Sue, apoi se duse la mașina lui și porni în viteză. Sue îl urmă. Măcar vor merge cu viteză în dimineața asta, în loc să se târâie cu o mașină stricată în

grup.

Drumul caravanelor se depărta de sat spre palmierii care creșteau mai rar aici. Praful de la mașinile din față începu să crească. Se gândi la Hadj care era în spate unde fusese ea ieri, întâmpinând praful de la ambele mașini.

Continuară să meargă aproape toată dimineața, oprind doar o dată la un lanț de stânci, unde era un mic izvor, un oued, cum îi spusese Hadj, care despărțea zona în două. Spre amiază, după ore întregi de condus într-o lumină orbitoare, ajunseră într-o oază mică, prea mică, află Sue, ca să aibă un nume, dar dacă ar fi trebuit să o facă i-ar fi zis Perfecțiune.

Văzu încântată un lac, de un albastru strălucitor până la fund, și lângă el un pâlc de palmieri, înalți și drepți, care nu semănau deloc cu cei amărâți din Djaba, care erau aplecați într-o parte. Nisipul era fin, făcând stâncile din depărtare să pară niște sculpturi negre în lumina albă a soarelui. Liniștea plutea în jur ca un văl. În Londra, dacă cineva i-ar fi spus "oază", așa ceva și-ar fi imaginat.

Parcară mașinile și așezară masa la umbră, Sue aranjând fața ei de masă și vasele din porțelan înflorate pentru ea și tatăl ei, Matt Wells și Hadj mulțumindu-se cu cănile și vasele emailate. Inginerul și asistenul său nu zăboviră prea mult la masă. Când strânseră totul la loc, căutară instrumentele și se întoarseră spre zona stâncoasă.

Înainte să înceapă, Matt Wells spuse:

– Trebuie să fac niște teste aici, Craig, așa că poți să te odihnești puțin. Lui Sue îi spuse, fixând-o cu privirea lui albastră care părea de oțel:

– Stai departe de zona de lucru în după-amiaza asta.

Sue, îi aruncă o privire dulce, dar când se depărtă se uită după el furioasă. Nu putea să fie simpatic prea mult timp, nu? De parcă ei i-ar păsa unde se ducea el cu instrumentele lui vechi și plictisitoare!

Mai târziu, când tatăl său spuse că vrea să facă o baie, ea se decise să se plimbe. Și dacă se va întâlni cu domnul Maestru, cu atât mai rău! Nu era el stăpânul deșertului.

Deși se împrospătaseră stropindu-se cu apa din bidoane, știa că tatăl său își dorea foarte tare să înoate. Întinzându-i un prosop, plecă.

Lacul atenua căldura așa că era destul de plăcut, dar numai în apropierea lui. În jur erau multe tufișuri de astea, asemănătoare cu palmierii pitici. Se plimba zăbovind de la unul la altul, atingând cu mâna frunzele și ascultându-le foșnetul. Pașii o duceau aproape de stânci. Știa asta, și totuși nu vroia să facă altceva.

Când se apropie, se aștepta să audă voci, dar nu auzi nimic. În liniștea de aici, sub cerul liber, părea că bătăile inimii întregii lumi s-ar fi oprit. În aer se simțea doar căldura.

Merse, așteptându-se să țipe cineva la ea în orice moment. Liniștea continua să îi pulseze în urechi. Merse atentă prin pietriș spre partea cealaltă și găsi ... nimic. Numai kilometri și kilometri de nisip cât vedeai cu ochii. Nu era nici urmă de Matt Wells sau Hadj.

Sue privi în jur, încurcată. Poate că au mers în jur cumva spre cealaltă parte a oazei. Ciudat că nu îi văzuse. Încerca să găsească urmele pașilor lor. Ei bine, măcar se plimbase.

Tocmai vroia să se întoarcă spre lac, negăsind nimic interesant aici, când zări un băț mic cu un steag roșu. Era înfipt în nisip în depărtare.

Sue se uită din nou în jur și se îndreptă spre el. Oriunde s-ar fi dus bărbații era evident că încă mai lucrau aici – ochii ei liliachii se luminară – și din moment ce ajunsese aici putea măcar să vadă ce făceau. Pe măsură ce se apropia văzu un alt steag mic roșu la ceva distanță de primul. Intrigată merse mai departe.

Primul semn despre ce avea să i se întâmple în următoarele secunde ajunse la urechile ei într-un iureș de zgomote care sfâșiară liniștea învăluitoare. Cu nervii dintr-o dată încordați la maximum, nu avu timp să se întoarcă. Tot ceea ce putea desluși, fiind șocată, erau niște pași fugind prin nisip spre ea, apoi fu ridicată de la pământ cu o forță care îi tăie răsuflarea.

În timp ce se zbătea împotriva trupului musculos, întrebând disperată ce se întâmplă, pământul începu să se miște sub ei. Se auzi un zgomot înăbușit și aerul fu imediat plin de praf. Începură să cadă

fragmente de stânci. Prinsă sub umerii lați, Sue le auzi răpăind în capul și pe cămașa lui Matt Wells.

Pe jumătate sufocată, așteptă ca zgomotul să se oprească, apoi încercă să se miște în timp ce se așezau ultimele bucăți. Ar fi fost o ușurare să ia o gură de aer, dar trupul care o țintuia jos nu vroia să se miște. Se chinui să ridice capul, văzându-l pe al lui Matt Wells jos sub al ei. Cu fața severă aproape de a ei, o ținea aproape de el într-o mănușă de fier. Se zbătu din nou, îndreptându-și furia spre el, când bubui a doua explozie, aceasta fiind mai departe, iar dărâmăturile zburau mai departe și se terminară mai repede.

Se chinuia să se ridice. Când căzu ultima bucată de stâncă se ridică în picioare printr-o mișcare sălbatică. Inginerul era tot încordat. Își mută privirea de la ea spre Hadj care venea din spatele șirului de stânci cu un dispozitiv de detonat, și se răsti la el:

– De ce dracu nu ții ochii deschiși?

Îndepărtându-se, se duse să adune ceea ce păreau instrumente de măsurat sunetul dintr-o scobitură de protecție săpată în nisip. Întorcându-și din nou privirea, se răsti la asistent:

– Du-o înapoi la mașină și așteaptă-mă acolo.

Sue, simțindu-se prost, întâlni privirea lui Hadj. Neputând sta prea mult serios, și știindu-i firea sălbatică, o privi prefăcându-se compătimitor în timp ce-i puse un braț după mijloc. Încercând ea însăși să vadă partea nostimă, îl privi cu un licăr slab în privire și merse aplecându-se puțin spre el.

Ajunseseră doar de câteva minute la lac, când apăru Matt Wells. Îi dădu lui Hadj intrumentele și le împachetă pe ale lui. Când termină se întoarse să o privească pe Sue, care se pieptăna, și cu o urmă de umor în ochii lui albaștri în timp ce-i întâlni pe ai ei, întrebă,

– Ești bine?

Sue își frecă umărul care o durea și se strâmbă.

– În afară de brațul și piciorul rupte, sunt bine!

Atunci apăru tatăl ei din direcția mașinii lor, împrospătat după baie și întorcându-și privirea spre Sue, întrebă:

– Ce s-a întâmplat? Am auzit bubuituri de aici.

– Câteva mici teste sonice de pământ, spuse Matt Wells. A trebuit să facem un salt periculos. Fata ta are talentul să nu asculte ordinele și să caute probleme.

– Ai început să afli ceea ce am aflat eu acum zece ani, răspunse tatăl, chicotind.

Ignorând că făceau haz pe seama ei, Sue își pipăi spatele să vadă dacă este întreg. Observându-i mișcările greoaie, Matt Wells spuse amuzat:

– Ca să arăți că nu te simți rău, poți să mergi în față cu mine, în după-amiaza asta, și scapi de praf.

Sue nu știa de ce inima ei parcă plutea la cuvintele lui. Își ridică bărbia și uitând toate durerile, răspunse prompt cu același ton senin:

– Accept oferta ta.

Îi zâmbi și se duse să deschidă ușa Land Roverului său pentru ea. Așteptă până ce tatăl său se așeză la volanul mașinii lor, apoi se urcă.

Interiorul era asemănător cu al lor, deși observă lucrurile de lux de aici – un aparat de încălzire pentru diminețile reci, curele din piele pentru bagaje, și fâșii de lumină fluorescentă, pentru a menționa doar câteva.

Mai erau și lucrurile personale; o cravată strânsă lângă niște mănuși de piele pe bord, și un pulover din lână aruncat pe spătarul scaunului, care o tulbură într-un mod ciudat când îl văzu. Fumul de țigară se amesteca cu alte mirosuri specific masculine.

Venind din spate, unde verificase dacă Hadj e pregătit de plecare, Matt Wells se așeză la volan, și trântind ușa porni. Privindu-i mâinile pe manete, umerii musculoși nu departe de ai ei, Sue deveni puțin timidă. Apoi simți un fel de amestec de încântare că era acolo lângă el și că privea întinsul deșertului sălbatic înaintea lor în toată splendoarea lui. Dar nu voia ca el să observe sentimentele ei de acum.

Mergând pe drumul cămilelor, unde orizontul liliachiu continua să strălucească și să coboare, se gândi de ce o invitase așa de categoric să meargă alături de el în față. Cu mâinile lui strângând volanul, și cu

privirea albastră înainte, nu îi arătase că ar ști că e acolo, exceptând momentul când îi arătase o gazelă fugind. Altă dată când își întorsese fața spre ea fusese când se vedea în depărtare strălucirea unei minarete. Cu tonul lui profund o informă:

– Mefha.

Sue privi oaza cum se apropia, observând palmierii obișnuiți, explozia de verde de sub cerul arzător și clădirile de un roșu-ocru din chirpici, pierdute în strălucirea dunelor de nisip.

Merseră pe creasta versantului de prundiș la marginea satului unde pădurea de palmieri era presărată cu cătină și frunziș exotic. Prin frunziș se vedea strălucirea cupolelor și acoperișurilor colorate.

Sue coborî spunându-și că drumul alături de Matt Wells nu era cu nimic diferit de a merge cu tatăl său. Și totuși în mod ciudat nu ar fi refuzat să meargă cu el.

Ajunseră și celelalte două mașini, și toate trei fură parcate la umbră. Hadj desfăcu corturile și scoase scaunele afară, dar Sue și tatăl său erau nerăbdători să vadă ce avea oaza de oferit în materie de meșteșuguri. Imediat după ce băură apă, plecară spre grupul de clădiri. Inginerul și asistentul său îi urmară.

Deși Mefha era destul de mare, cu ziduri mari din chirpici și grădini sărăcăcioase, îi dezamăgi pe Sue și tatăl său. Descoperiră că nu era decât o singură stradă cu magazine întunecate ca tunelele și fără ferestre, în care nu găseai nimic mai intersant decât lacăte, piepteni și bucăți ciudate de haine. Nu era nimeni în afară de învălmășeala de vânzători, și șirul de figuri ciudate care se mișcau încet în întuneric.

Merseră până când ajunseră la capătul cotloanelor întunecate, iar Sue privi dezamăgită împrejurimile. Deoarece nu luase parte la explorarea bunurilor din Djaba, abia aștepta să găsească niște daruri unicate aici.

Într-un loc unde un grup de copaci de piper despărțea strada, o clădire albă cu cupole pe acoperiș care apărau de razele soarelui, stătea în spate în propria ei grădină.

Matt Wells se întoarse.

– Trebuie să vorbesc cu Caid în sat. O privi pe Sue, care arăta dezamăgită, și adăugă, Hadj vă va duce înapoi la mașini.

Când plecă, și asistentul îi conduse înapoi, Sue spuse bosumflată:

– De ce trebuie să îl vadă pe Caid?

Tatăl ei, mai bătrân și neînvinuind pe nimeni pentru ghinionul lor, spuse binevoitor:

– Matt are multă treabă. Trebuie să pregătească drumul pentru cei care vor veni în urma lui. Să investigheze situația apei și capacitatea ... să asigure resurse de hrană ...

Sue asculta în timp ce mergeau, târându-și sandalele supărată. Toate astea pentru a pune câțiva piloni!

Se lăsase pe spate în scaunul ei, făcând urme în nisip cu picioarele goale, când se întoarse Matt Wells. Se duse la masa lui din cort să se uite pe niște hârtii. După scurt timp ieși, privind spre Sue, dar vorbi cu tatăl ei în timp ce își aprindea o țigară:

– Dacă ești interesat de un fel de olărit local, este un mic centru de producție aici.

Ochii liliachii ai lui Sue se luminară. Privirea tatălui ei se îndreptă spre a ei în timp ce se ridica. De la ea se întoarse spre Matt pentru a-i spune cu un interes nerăbdător:

– Olărit! și apoi spre Sue. Se spune că aici e la fel cum era pe vremea romanilor și a fenicienilor.

Matt trase din țigară și zise:

– Am vorbit cu Caid. S-a oferit să găsească meșteșugarii și să îi adune.

Auzind asta Sue se grăbi să se încalțe și se ridică. Dar în timp ce se grăbea spre tatăl său, Matt se așeză în fața ei.

– Nu așa de repede, îi zise uitându-se în jos spre ea, care se lovise de pieptul lui. Femeile au interdicție în zona lui Caid. O privi amuzat de privirea ei frustrată și arătă spre corturi. Va trebui să stai cu Hadj.

Tatăl ei, zâmbind spre ea înțelegător, dar la fel de nerăbdător să plece, se oferi pentru a o consola,

– Voi aduce câteva exemplare cu mine.

Ridică din umeri, și fluturându-și părul, se îndepărtă. Ei bine, dacă așa vroiau, era mai mult decât fericită să lase bărbații să se ocupe singuri! Îl văzu pe tatăl său venind înapoi să se odihnească.După un timp Matt Wells îi spuse:

– Le vom da jumătate de oră, apoi ne vom duce acolo.

Încercând să fie indiferentă, Sue se întoarse spre Hadj, care zâmbind, umplea bidoanele cu apă din fântâna din apropiere. Aplecându-se spre el, își oferi ajutorul.

Tânărul algerian nu se mai uitase la ea cu ochi arzători de când Matt țipase la el în arabă în prima zi. Acum era doar prietenos, dar avea un fel de șarm îndrăzneț care o făcea pe Sue foarte sigură pe ea însăși când era el în preajmă. Deși avusese grijă să fie corect față de ea în această privință, nu-și putea reprima personalitatea virilă. Nici ea nu-și dorea asta. Nu știa de ce, dar începea să capete o satisfacție ciudată atrăgându-i atenția când era Matt de față.

Împreună puneau bidoanele în Land Rover când cei doi bărbați plecară spre sat. Matt se întoarse când ieși din luminiș. Privi spre Sue care ținea un bidon pregătit și strigă ceva la Hadj care stătea aproape de ea. Orice i-ar fi spus, Hadj îi răspunse cu zâmbetul lui leneș și își continuă treaba.

Terminară aproape imediat după ce plecaseră cei doi. Apoi se plimbară prin jurul corturilor spre pădurea de palmieri, Hadj continuând conversația în timp ce intrau în desiș. Lui Sue îi plăcea să-i asculte limbajul pitoresc. Cu un aer mândru de realizare, vorbea despre sarcina grea pe care tocmai o terminaseră,

– Cei care sunt în deșert fără apă sunt ca păsările în aer fără aripi.

Pe oricine admira era "curajos ca un leu". Persoanele pe care nu le plăcea aveau "ochi de șacal". Îi spuse că îi place munca sa cum "iubesc palmierii soarele".

Privind meditativ la grupurile de insecte, tresăritul păsărilor, Sue se întreba cum ar fi dacă toată lumea ar vorbi așa în engleză. Nu ar fi luminat zilele mohorâte de iarnă dacă ar fi fost așa? Imaginează-ți să te urci într-un autobuz aglomerat, și în loc ca taxatorul să-ți smulgă biletul

din mână, să fii întâmpinat frumos: "Ești precum mica lună când apare prima dată peste pini."

Se abținu să râdă, pentru ca Hadj să nu creadă că râde de el. Sue continuă să mediteze și să-l asculte, dar după un timp începu să fie neliniștit, privind din când în când spre corturi, iar ei aruncându-i privirea lui întunecată, ușor răutăcioasă.

Când se opriră într-un loc cu nisip lângă palmieri, întrebă dintr-o dată, cu un zâmbet ușor:

– Ai vrea să încerci să călărești dunele?

– Să călăresc dunele? râse Sue, încurcată.

– Așa îi spun americanii. Și călătorii englezi. Hadj începu să râdă. Iei mașina și ... Ridică din umeri, apoi o trase spre el. Vino, mergem să călărim dunele!

Sue râdea și ea. Ei bine, asta era ceva nou, și putea fi distractiv. Hadj se aruncă la volanul mașinii lor, iar Sue urcă lângă el. Nu trebuia decât să meargă la câțiva metri de corturi, după palmieri, pentru a ajunge la dunele aurii de nisip, care arătau ca niște valuri în deșert.

Sue le privea fascinată, așteptând să vadă ce se va întâmpla. Se miră puțin când Hadj opri mașina și coborî. Îi făcu semn să vină și ea.

– Este mai bine să încerci călăritul dunelor mai mici. Cele mari ... arătă spre o dună imensă în timp ce ea venea să se așeze lângă el ... trebuie lăsate în pace. Asta numim noi *barchan*. Arătă spre o dună în formă de corn nu prea departe. Laturile ei sunt foarte abrupte și numai pentru șoferii foarte buni.

– Doar nu vrei să spui că merg pe ele? întrebă Sue privind spre formele uriașe.

– Este foarte distractiv.

– Dar periculos, desigur? întrebă Sue uitându-se din nou spre el.

– Numai pentru proști. Hadj își puse mâinile sub cap, privind spre subiectul discuției lor. Trebuie să vezi ambele laturi ale dunei înainte de a te urca pe ea.

– Nu cred că am curaj, oricum, râse Sue. Nu până nu văd cum se face.

– Voi conduce eu. Tu poți privi, spuse Hadj liniștit.

Privi în sus spre cerul după-amiezii târzii printre crengile înverzite. Sue privi și ea în aceeași direcție. Văzu că soarele apune, când Hadj se ridică să se uite la ea și întrebă:

– Toată lumea în Anglia are ochii albi?

– Albi? râse Sue surprinsă. Ai mei sunt albaștri ... cred. Sunt ... toate culorile ... Simți că se înecă, afundându-se în nisip, sub privirea lui întunecată. Verzi ... cenușii ... căprui ...

– Toate fetele pe care le-am cunoscut au ochii căprui. Fața cafenie a lui Hadj era îndreptată spre ea. O privea într-un fel care îi făcea inima să bată cu putere. Se simțea de parcă s-ar fi luptat cu o furtună care o lăsase fără suflare.

Apoi, scânteierile aurii din ochi începând să dispară, se îndepărtă de ea, zâmbind, ca pentru a-și aminti.

– Da, acum trebuie să-ți arăt cum se călăresc dunele.

De unde stătea ea în nisip, Sue îl privi urcându-se în mașină și pornind ușor spre cea mai apropiată dună – potrivită ca mărime. Apoi porni cu viteză direct spre creastă, spre vârf, apoi în jos. Sue era mirată că nisipul stătea tare sub roți, și apoi când Hadj se duse pe alta și pe alta, recunoscu că părea distractiv.

Dispăru din vedere un moment, lăsând-o singură în liniștea și întunericul din jur. Aproape imediat auzi zgomotul pașilor care se apropiau dinspre pădurea de palmieri. Și un strigăt ascuțit, Hadj!

Sue se uita cum se apropie Matt, privind în jur. Privi în direcția ei și strigă:

– Hadj! Se auzi motorul mașinii pe care Hadj o aducea înapoi. Urcându-se în vârful unei dune, stătu acolo cât să-i arunce lui Matt zâmbetul lui leneș.

– Îi arăt lui Sue cum să călărească dunele.

Figura încruntată a lui Matt păru că se destinde. Îi aruncă lui Hadj o privire aspră și îi zise:

– Trebuia să stai lângă corturi, nu să colinzi într-un loc pustiu.

Apoi îi făcu semn spre tabără.

Sue se ridică leneș. Își dăduse seama că dacă ar fi vrut să țipe la asistentul său ar fi făcut-o în arabă. Așa că evident se adresase și ei.

Ei și ce dacă Hadj o adusese într-un loc pustiu? Doar pentru a se opune lui Matt aștepta râzând ca Land Roverul să coboare și să ajungă lângă ea, apoi sărind la locul ei aproape de tânăra siluetă subțire, spuse spre Matt care o aștepta:

– Vin cu Hadj.

Cu părul atingându-i umerii, puțin stânjenit, algerianul îi zâmbi nevinovat șefului său și porni înainte. Întorcându-se spre corturi, Matt mergea alături.

Ea uită repede incidentul când îl văzu pe tatăl său lângă palmieri ținând ceva în sus pentru ea. Cum opri Hadj, ea sări de la locul ei, nerăbdătoare să vadă ce strălucea în ultimele raze de soare: era un ulcior rotund. Era frumos decorat cu spirale amestecate cu flori. Îl luă de mânere, încântată că nu era prea greu de manevrat.

Tatăl ei, vesel, aștepta cum făcea întotdeauna să-i vadă reacția, înainte să înceapă să-i povestească aventurile la Caid și tocmelile cu meșteșugarul.

– Vulpoiul bătrân nu întâlnise un turist în viața lui, îi zise, chicotind, dar era șiret ca toți vânzătorii din deșert de la Biblie încoace. Prețurile lui de început ar fi zguduit băieții din strada Bond.

– Ai negociat? râse Sue, pipăind modelele delicate.

Tatăl ei aprobă.

– Am luat câteva duzini de rarități ca ăsta, iar Matt a fixat un preț cinstit, inclusiv ambalarea și expedierea. Iar la ăsta m-am oprit. Chicoti. Bătrânul era chiar mulțumit de afacere.

– Dacă toate sunt ca ăsta, ai făcut o achiziție extraordinară, spuse Sue.

– Ca ăsta, și mai bune. Tatăl său ciocăni laturile ulciorului cu un zâmbet mulțumit. Se duseră să-i găsească un loc în mașină, iar Sue îl ținea în sus și îl tot privea. Era exact ce vedea că ar fi adăugat puțin aer misterios și romantic într-un colț al unei case suburbane aglomerată.

Capitolul 6

Subiectul principal la cină fu aventurile de achiziții ale tatălui său de pe continente. Sue se implica și ea câteodată, râzând împreună cu el de francezul din Marsilia care încercase să le vândă iahtul altcuiva, sau având un aer vinovat când povestea cu o privire mustrătoare coșmarul ei când încercase jumătate de oră să scape de niște bărbați pe care îi păcălise la o licitație din Roma. Dar în cea mai mare parte a timpului, era prea conștientă de prezența lui Matt în fața ei, pentru a face altceva decât să asculte.

Ca de obicei o lăsaseră să spele vasele după aceea, în principal deoarece toți își găsiseră câte o scuză bună. Tatăl ei spuse că are multă treabă cu actele contabile. Matt și Hadj trebuia să se întoarcă în sat să verifice datele de acolo.

În timp ce spăla și usca vasele putea privi palmierii care stăteau ca niște sculpturi frumoase în fața pustiului deșertului. Și nicăieri în altă parte stelele nu arătau ca niște cireșe argintii pe bolta cerului.

Când totul fu curat și strălucitor se duse după tatăl său, care își pregătea pipa lângă foc. Acest foc vioi pe care îl făcea Hadj o surprindea întotdeauna. Nu îl văzuse niciodată să folosească un chibrit, iar bucățelele de lemne pe care le strângea, i se păreau inutile. Și totuși în mod magic întotdeauna reușea să facă un maldăr de tăciuni încinși și flăcări care nu necesitau prea multă atenție toată seara.

Matt se întoarse în tabără puțin mai târziu. Încălzindu-se la foc, cu

genele îngreunate de la căldură, era pe punctul să adoarmă când îi auzi pașii. Ciufulită, îl aștepta liniștită. Hadj nu era cu el.

Tatăl său trebuie să fi ațipit și el, fiindcă după ce îl salută pe inginer și vorbi puțin cu el despre drumul în sat, se ridică, și fără să-și mai dorească să caute cazare în seara asta, se duse direct în pat. Sue se ridică și ea cu greu după sărutul de noapte bună. Se uită puțin invidioasă spre Matt, care, într-o formă perfectă, în cămașa deschisă la culoare și pantalonii largi, râdea de fața ei somnoroasă, înainte să se întoarcă și să se ducă spre masa sa de lucru din cort. Mergând spre patul ei se gândea că poate din cauză că era mult mai obișnuit cu căldura deșertului, și cu trezirea în zori, dar tot nu se putea abține să nu se simtă iritată de vioiciunea lui când corpul ei părea un buștean.

Primul gând când se trezi în dimineața următoare fu să îi arate că și ea poate fi la fel de plină de viață ca și el. Dar păturile erau atât de calde, iar apa era atât de rece, astfel încât când ajunse ea la cort toți își începuseră micul dejun. Mâncă puțin, ignorând conversația, în timp ce savura cafeaua minunată a lui Hadj.

Cerul senin era brăzdat de lumini gălbui când cele trei Land Roveruri se aliniară pe drumul caravanelor, pregătite să pornească la drum. Sue, așteptându-l pe tatăl său să se instaleze, stătea în picioare admirând Mefha cu priveliștea ei umbroasă apărând din aburii violeți ai nopții. Atunci apăru și Matt. Îi urmări privirea spre minarete și spre locuințele din chirpici din oază, în lumina misterioasă, și deschizându-i ușa spuse alene:

– Se vor îmbunătăți pe măsură ce vom progresa.

Sue se așeză la volan. Mergând spre un lanț de munți cu tentă roșiatică întins spre sud, se simțea tulburată pentru că se apropia din ce în ce mai mult de centrul Saharei, pe un drum pe care merseseră puțini europeni.

Era ceva ciudat la dunele de nisip joase, de culoarea scorțișoarei în lumina dimineții; o grandoare barbară și o tăcere care o neliniștea. Credea că și tatăl ei simțea la fel, această chemare subtilă a deșertului, acest lucru intangibil care stăruia ca un vis neclar peste un tărâm

miraculos. și care deveni mai evident în zilele următoare. Campau lângă fântâni pentru nomazi sau la umbra palmierilor lângă niște izvoare, erau vrăjiți de satele parcă sculptate din bronz sub cerul de alamă; erau fermecați de arcadele din chirpici de pe străzile înguste, de pereții decorați primitiv și de grădinile cu portocali, arbori de cauciuc și smochini.

Magia acestor locuri diminua dezamăgirea de a găsi foarte puține obiecte de artizanat sau deloc, dar cu cât Matt înainta, cu atât condițiile se îmbunătățeau. Mergând pe drumul caravanelor, oazele, petele vagi de verde în marea de nisip deveneau mai mari. Văzură grădinari arabi udând curmali maiestuoși, alții măturând cărări străbătute de picioare goale. Satele începură să devină mai mari, și începură să capete un aspect mai comercial.

În Sidi Haban, unde minaretele și cupolele străluceau în razele puternice ale soarelui printre palmierii verzi luxurianți, au reușit să se tocmească pentru covoare cu modele vechi, și bijuterii smălțuite din mărgele.

Aproape la fiecare oprire, găseau ceva care să îi bucure, de la coșuri colorate, tăvi din rafie frumos ornamentate, gravate sau încrustate cu filigrane de argint.

În sate, Sue și tatăl său se tocmeau, iar Matt stătea lângă ei urmărind cu ochii săi albaștri fiecare mișcare a comercianților. Când nu cumpărau, pierdeau timpul la corturi, organizând comenzile, în timp ce inginerul și asistentul își făceau treaba de supraveghere.

Zilele de căldură somnolentă și distanțe albastre, treceau liniștite, cu puține perturbații.

Sue se simțea puțin îngrijorată câteodată când, după un drum mai greu, tatăl său era zâmbitor, dar palid de oboseală. Sue bănuia că nu era chiar o coincidență, cum vroia să pară, că în aceste momente Matt găsea întotdeauna destulă treabă cât să stea două, trei zile într-o oază. După astfel de pauze, petrecute relaxant la umbră, pierzându-și vremea cu treburile lui contabile, tatăl său era din nou la fel de vesel, nerăbdător să plece la drum, ajutând în stilul lui jovial să se așeze

corturile când ajungeau la următoarea destinație.

În acele momente, lui Sue i se părea că lucrurile nu puteau merge mai bine. Totuși continua să fie neliniștită.

Când nu era plecat cu instrumentele de măsurat sau să vorbească cu autoritățile locale, Matt stătea la masa lui din cort lucrând la mulțimea de date pe care le adunase. Acest lucru o enerva pe Sue. Câteodată se distra cu Hadj, dar întotdeauna i se dădea și lui ceva de făcut, și cu toate că ochii lui cu licărul lor întunecat reacționau la râsul ei, continua să-și facă treaba conștiincios.

Serile ar fi fost ideale să se bucure de atenția lui, când toți erau atrași de foc. Din păcate, Hadj dispărea rapid întotdeauna după masă. Sue se gândise de multe ori la activitățile lui nocturne. Apoi, într-o noapte, găsi întâmplător răspunsul. Și cât de mult își dorise după asta să nu fi aflat!

Se opriseră la marginea unui sat cu case apropiate și alei mici. În întuneric, sunetele erau înăbușite de foșnetul palmierilor, dar câteodată se auzea sunetul câte unui instrument, murmurul unor voci aspre. Sue era fascinată de fetele cu ochii negri cu văluri și robe strălucitoare pe care le văzuse pe drum ziua. Crezu că le auzea chicotelile din când în când, după copaci.

Tatăl său se dusese în pat mai devreme. Obișnuindu-se să se trezească în zori, ea reușea acum să stea trează până la nouă sau zece seara, având întotdeauna grijă să nu fie prea aproape de foc.

În timp ce se plimba privind cerul, Matt stătea alene fumându-și țigara. Ei îi înghețaseră mâinile și i-ar fi plăcut să se apropie de locul unde stătea Matt, lângă foc.

Era ceva legat de liniștea tulburătoare care se așternuse între ei care o făcea să ezite.

Auzindu-l pe Hadj care se întorcea în tabără simți o ușurare. Primele ei gânduri când îi auzii pașii fu să îi atragă atenția imediat ce apare cu un comentariu nevinovat. Neavând timp să se gândească prea mult, rosti primele cuvinte care îi veniră în cap, și care se dovediră total nepotrivite.

– Deci e adevărat! strigă Sue veselă spre umbra vagă care se apropia. Vii înapoi în tabără să dormi?

Hadj o luă prin surprindere apărând cu o floare la ureche. Petalele roșii îi accentuau părul negru și trăsăturile frumoase într-un mod ciudat de ridicol.

Nu era numai felul caracteristic cu care îi zâmbi. Era ceva legat de privirea răutăcioasă pe care i-o aruncă lui Matt înainte de a-i răspunde amuzat dar și cu regret:

– Din păcate, da.

Din cauza asta se hotărî să afle secretul pe care cei doi îl împărțeau.

Deși mergea pe lângă Hadj, el nu încerca să se apropie de foc. Plutind ca într-un vis, se întoarse și făcu o plecăciune înaintea ei spunând în franceză:

– Noapte bună, mademoiselle! Făcu o plecăciune și în fața lui Matt, și îi spuse cu zâmbetul său specific. Noapte bună, monsieur Șef! Apoi cu floarea la ureche se îndreptă spre cortul lui prin luminiș.

Sue îl privi cum pleacă, săgetându-l din priviri. Simțind că plutea ceva ciudat în aer, se întoarse spre Matt și spuse întrebător,

– Ce mod de a veni acasă!

Matt stătea și trăgea din țigară. Cu modul său specific de a zâmbi slab, spuse:

– Nu sunt un secret înclinațiile romantice ale arabilor.

Trebuia să fie de-ajuns pentru Sue, dar ea insistă:

– Așa vine în fiecare seară?

Matt respiră adânc și privind-o alene, spuse:

– Marinarii au porturile. Hadj are oazele.

Putea fi o remarcă răutăcioasă, dar ceva din modul cum fusese spusă o făcu pe Sue să înțeleagă foarte clar. Cât își dorise atunci să îi fi lăsat pe bărbați cu micile lor glume, știind foarte bine că Hadj se uită după femei. Nu era numai faptul că realiza că se oferise veselă cu fiecare prilej donjuanului Saharei. Amintirea privirii satisfăcute a lui Hadj o făcu să se înroșească.

Împletindu-se se întoarse și spuse mândru:

– Cred că e timpul să spun noapte bună.

Matt zâmbi și spuse alene:

– Să nu dormi până târziu mâine dimineață.

– De parcă dorm vreodată! răspunse Sue, dispărând rapid.

A doua zi dimineață evită privirea lui Matt la masă, conștientă de zâmbetul binevoitor al lui Hadj în timp ce servea masa în felul său ireproșabil.

Pe măsură ce se îndreptau mai spre sud devenea tot mai cald. Nopțile erau mai blânde încât puteai sta sub stele sau lângă corturi.

Într-o seară în care deșertul părea un alt cer fără stele în întunericul vast, Sue stătea și privea de la marginea taberei spre umbrele palmierilor întinse pe nisip. Focul de lângă corturi era pe terminate, dar ea nu se gândea că e târziu. Era atentă la niște lumini care se zăreau în depărtare.

Un sunet perturbă liniștea. Cu spatele la copaci, mai mult îl simți decât îl văzu pe Matt venind spre ea. Apropiindu-se ea se întoarse și îi arătă luminile, spunând nerăbdătoare:

– Pare un oraș destul de mare.

Matt aprobă.

– Unul din cele mai vechi din Sahara, spuse.

Se întoarse spre el cu ochi strălucitori și întrebă:

– Ajungem la el mâine?

Zâmbi și spuse dând din cap:

– Nu este în drumul meu. În Taghouf au electricitate până la zece seara.

Sue zâmbi în timp ce îl asculta, apoi privind din nou luminile, oftă. Ei bine, ar fi fost distractiv măcar să vadă cum arată un loc ca ăsta în mijlocul deșertului.

Matt îi puse o mână pe umăr și spuse ușor:

– E timpul să te întorci.

Privind lung în urmă, Sue se întoarse cu el printre copaci.

Cele trei mașini erau aliniate devreme în dimineața următoare. O lumină slabă traversa nisipul spre oază în timp ce Sue aștepta împreună

cu tatăl său lângă Land Rover, iar Hadj și matt verificau mașinile.

Devenise o obișnuință să verifice mașinile înainte de a pleca la drum. Tatăl ei întinse harta pe capotă, iar Sue se aplecă alături de Hadj să vadă ce avea să le rezerve ziua. Veni și Matt.

– Este un drum bun spre est.

Sue îl văzu pe tatăl său cum își ridica capul, chicotind.

– De când mergem noi pe drumuri bune?

Matt, vioi în lumina dimineții, cu părul strălucindu-i fiindcă era încă umed, își aranjă buzunarul cămășii. Apoi spuse,

– Ți-ar plăcea un drum ușor, nu-i așa, Craig?

– După drumul caravanelor, cui nu i-ar plăcea? răspunse sec. Apoi făcu o pauză, și cercetă din nou harta. Dar drumul spre sud?

– Îl vom menține. Matt arătă spre o linie punctată. Trebuie să luăm o pauză. Vom trece prin Taghouf și ne vom odihni câteva zile.

Taghouf! Orașul din deșert pe care îl văzuse strălucind în depărtare noaptea trecută! Sue își ridică capul și îi aruncă o privire veselă lui Matt.

Tatăl său, întotdeauna pregătit pentru necunoscut, răspunse vioi:

– Ce idee minunată!

Hadj zâmbi ușor, ochii săi având o lumină misterioasă.

Strânseră harta și o puseră de-o parte. Toți aveau o dispoziție de vacanță și se îndreptară spre mașini. Sue văzu că tatăl său e pregătit de plecare. Din cauza vântului își pusese o eșarfă la gât. Culorile ei vii îl făceau să arate tânăr și bine dispus. Râse așteptându-l să-și aleagă locul.

Matt pregătindu-se să urce în mașină, o privi așa fericită cum era pentru prima oară. Cu o strălucire în ochii lui albaștri când îi întâlni pe cei liliachii ai ei întrebă:

– Vrei să mergi cu mine?

Văzând că tatăl său se așezase la volan și că e nerăbdător să plece, îi făcu un semn și se duse spre Matt. El îi deschise ușa, apoi o închise după ce ea se așeză. Ea se străduia să-și alunge timiditatea în timp ce el se urcă la volan lângă ea. Privindu-l în timp ce pornea, îl întrebă pe neașteptate:

– Vom face mult până în Taghouf?

– Cam două sau trei ore. Îi văzu zâmbetul în timp ce vorbi, iar inima ei se mai liniști în timp ce se concentra la priveliște.

Mergând pe lângă sat, auzi ciripitul păsărilor din desișul de palmieri. Părăsiră drumul caravanelor puțin după oază și se îndreptară spre o întindere ce plutea ca o linie subțire cenușie în lumina orbitoare.

Ajungând mai târziu acolo, Sue văzu că era o zonă de nisip tern acoperit cu pietricele pe care se mergea foarte bine. Părea că ține kilometri întregi, iar în depărtare se vedeau urmele cauciucurilor mașinii care trecuse înainte care erau mai deschise la culoare.

Mergând pe acest drum, Sue privea încântată cum lasă în urmă kilometrii după kilometrii. Matt privind-o îi spuse relaxat,

– Aceasta este *reg*, sau *hamada* cum i se mai spune. Este una din cele mai sigure zone din Sahara. Nu trebuie să fii atent decât la tufișuri. Îi arătă unul sau doi într-o parte. Sunt foarte tari. Poți să-ți lovești mașina dacă intri într-unul cu viteză.

Ascultându-l, Sue aruncă o privire speriată în spate, iar Matt zâmbi asigurând-o,

– Tatăl tău e bine. Știe că trebuie să stea pe urmele mele.

Încrezătoare, Sue se relaxă din nou. Pentru un timp îndelungat nu se văzu nimic în față decât întinderea plicticoasă din jur. Apoi în depărtare începură să se vadă vag turnuri și cupole mari.

Își continuară drumul spre ele, apoi în loc de reg apăru un drum pustiu. Pe fiecare parte erau bancuri de pământ ars sub formă de șanțuri, ceea ce Sue nu-și putea explica. Sigur nu sunt formate de apă?

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Matt spuse zâmbind:

– Nu a plouat aici de trei ani, dar arabii speră.

Sue râse, privind corturile nomazilor care începură să apară în apropierea orașului. Erau ridicate pe marginea drumului, astfel că le putea vedea clar fiindcă mergeau mai încet acum, fâșii ponosite de piele întinse între prăjini, bucăți de covoare zdrențuite pe pământ, și nuiele care ardeau în căldura soarelui.

După toate astea se vedeau primele urme de locuințe sărace. Aici

interioarele întunecate aveau podele și pereți din pământ și acoperișuri de palmier și vreascuri. Fetițe tatuate pe frunte, cu îmbrăcăminte viu colorată și amulete din piele, se jucau la umbră, râzând și țipând. Bătrâni cu fețele bronzate și afundați în robe, jucau un joc cu pietre pe pătrate de nisip.

Sue privea peste tot cu un amestec de neîncredere și fascinație. Intrând în oraș, era convinsă mai mult decât oricând că se întorseseră în timp cu două sau trei secole în urmă.

Mergând încet pe aleile încinse și prăfuite, unde zidurile din chirpici ale caselor erau atât de înalte încât părea că mergi prin tunele, văzu bărbați cu burnuzuri maronii și turbane legate cu fire de păr de cămilă. Catâri încărcați cu vreascuri legănându-se blocau drumul, și după un colț apăru un șir de cămile albe care mergeau încet, conduse de un arab jerpelit care striga frenetic:

– Ush, ush! pentru a elibera drumul.

Matt încetini pentru a-l lăsa pe conducătorul cămilelor să se apropie, apoi aplecându-se pe geam îl întrebă ceva în arabă. Omul își mută privirea arătând cu un braț scheletic în direcția în care mergeau Land Roverurile. Se auzi ceva ce părea un torent de insulte, apoi bătând cu un băț continuă:

– Ush, ush! trecând mai departe pe lângă mașină.

Matt părea că știe ce se întâmplă. Pornind mașina o luă pe următoarea alee.

– Hotelul e pe drumul ăsta.

– Un hotel? Aici? Sue râse amuzată.

– Nu te încrede prea mult în acest nume, o avertiză cu o privire amuzată. Trebuie să vedem cum e.

Peste câteva minute se opriră pe o stradă cu ziduri paralele cu deșertul, iar Sue înțelese exact la ceea ce se referise prin comentariul său sec.

Stând în picioare pe o bucată de pământ ars de soare, care era foarte denivelat, văzu o clădire din chirpici, cu zidurile văruite devenite cenușii din cauza vechimii, care purta mândră numele "Hotelul

Deșertului".

Sue ieși din mașină, în timp ce Matt zâmbind poznaș îi ținea ușa, și văzu o grămadă de mese și scaune din răchită, încercând să stea drepte pe pământul denivelat. Se încercase să se creeze o imagine de grădină cu trestie înfiptă în mici găuri făcute în pământ.

În timp ce privea în jur, veni și tatăl său, apoi Hadj. Vederea a trei Land Roveruri care se opresc și sunetul ușilor fu prea mult pentru proprietarul hotelului. Un francez mic cu un cap chel și mustață, apăru în pantalonii săi largi, dând din mâini într-un amestec de gesturi de întâmpinare și îngrijorare.

– Mon dieu! Mon dieu! Doar atât putu să spună la început, apoi conducându-i spre o ușă întunecată spuse agitat dar zâmbitor. *Déjeuner, déjeuner! Oui, oui!*

Mergând alături de Matt, care se prezentase și făcuse câteva cereri, Sue se pierduse în discursul francezului vorbăreț care îi urma. Tatăl ei, însă, intervenind în modul său prietenos, se simți imediat familiar în compania omului și a limbajului său. Află de la el în timp ce mergeau, că Louis Truffant trăia în Sahara de treizeci de ani, și avea Hotelul Deșertului de aproape douăzeci. În tinerețe – și aici își umflă pieptul și obrajii cu mândrie – fusese membru al faimoasei Legiuni Străine.

Făcând cu ochiul, Sue intră înaintea lui Matt, înțelegând din privirea lui albastră amuzată, că nici el, ca și ea, nu-și putea imagina figura mică și rotundă ca făcând parte din Legiune. Totuși, părea că are o inimă pe măsura lui.

Urcând trei scări și mergând printr-un loc întunecos îi arătă lui Sue o cameră în capătul culoarului. Matt îi deschise ușa.

Camera era curată și aranjată într-un mod ciudat. Erau câteva lucruri esențiale pe o mobilă fusiformă care stătea pe o podea grosolană, acoperită cu o bucată de covor. Chiuveta într-un colț nu era mai mare decât o oală de mărime medie, dar porțelanul strălucea, iar robinetul părea de crom contemporan.

După ce încercă patul și văzu că e mai bun decât patul ei de tabără, Sue se îndreptă spre ușa din lemn de palmier și răchită în partea

cealaltă a camerei. Deschizând-o, ajunse pe un balcon mic. Balustrada era din răchită și era la câțiva metri de pământ. Farmecul era că avea vedere spre deșert.

Chiar aproape erau cărări care șerpuiau prin iarbă și prin tufișuri pitice de cătină, apoi după un izvor secat în depărtare era un desiș de palmieri așezat pe un povârniș, deșertul întinzându-se în depărtare cu sclipiri galbene și aurii spre orizontul albastru.

Captivată, Sue s-ar fi pierdut în visare dacă nu ar fi auzit un ciocănit ușor în ușă. Era un angajat care îi adusese valiza mică.

După ce se bucură de luxul de a despacheta și a se înconjura de lucrurile ei personale, Sue se spălă și se pieptănă și plecă să-l caute pe tatăl ei. Îl găsi afară lângă hotel, unde o viță-de-vie care crescuse cu greu printre zăbrele, făcea puțină umbră. Stând pe un scaun vechi, era împreună cu Louis Truffant care vorbea și gesticula mult, făcând planuri pentru masă.

Fuseseră aduse sub umbra boltei două mese acoperite cu o față de masă în carouri cu umbre violete. În timp ce Sue privea cum angajatul așeza o olivieră și niște obiecte ciudate în dezordine, veni și Matt. Proaspăt bărbierit, cravata deschisă la culoare pe care și-o pusese îi accentua trăsăturile bronzate masculine. Hadj veni din stradă unde parcase mașinile

Fu plăcut surprinsă, ca și ceilalți, puțin mai târziu, când văzură că sunt cinstiți cu un meniu demn de un hotel de primă clasă.

Au fost serviți cu pește roșu și omletă, friptură de gazelă, brânză, portocale, curmale și vin alb. În ciuda paharelor grosolane și a prosoapelor verzi care nu se potriveau deloc cu fața de masă violet, masa a fost perfectă.

Singurul fel pe care Sue îl refuză, fu friptura de gazelă. Tatălui ei i se păru delicioasă. Matt, stând în capul mesei, îi spuse încurajator:

– Le cresc ca pe oi aici. De multe ori este singura lor carne.

Dar ea tot nu se putu atinge de ea, nu după ce văzuse creaturile frumoase cu ochi delicați, atât de aproape de mașină pe drum.

După-masă stătură sub boltă în căldura după-amiezii. Louis,

extenuat în cele din urmă, moțăia în unul din scaunele din nuiele, burta ridicându-se și coborînd o dată cu mustața subțire care flutura ușor. Hadj stătea lângă intrarea în hotel vorbind cu angajatul îmbrăcat în djellabah. Surprinzător, bărbătul sfrijit putea să râdă. Când o făcea își arăta dinții mai albi și mai lungi decât toți pe care-i văzuse Sue până atunci.

Stând pe scaun își întoarse privirea de la el spre stradă.

Aleile prinseseră viață datorită figurilor îmbrăcate țipător și a celor cu robe care mergeau pe acolo, a catârilor cu cărucioare și a altor vechi invenții. Peste toată această activitate generală care domnea în jur, vântul aducea din depărtare, o muzică tânguitoare și o bătaie continuă în tobe.

Aplecându-și capul, Sue întrebă:

– Mă întreb de unde vine zgomotul ăsta?

– Este o piață la câteva alei mai departe, îi spuse Matt de la locul său unde stătea sprijinit de un reazăm de lemn și fuma. Louis mi-a spus că e ceva ce nu trebuie ratat.

Sue ridică din nou capul, privirea ei liliachie reflectând albastrul cerului în timp ce ea încerca să-și imagineze o scenă pe măsura sunetului.

Văzând-o, Matt ridicându-se alene o întrebă:

– Vrei să faci o plimbare?

Sue îl privi pe tatăl său tolănit pe un scaun între ei. Auzindu-i, se întinse și spuse alene:

– Stau mult prea confortabil pentru a mă gândi să mă mișc.

– Nici măcar pentru un târg vechi? Privirea lui Sue ascundea îngrijorarea pe care o simțea din cauza răspunsului lui apatic la ceea ce în mod normal ar fi considerat o aventură captivantă.

– Nici măcar pentru asta.

Îi zâmbi leneș. Apoi, cu puțin umor specific care îi liniști îngrijorarea lui Sue, glumi:

– În afară de asta, i-am promis lui Louis că îl bat la șah.

– În acest caz, Sue se ridică râzând împreună cu el, te lăsăm.

Se aplecă să-l sărute pe obraz, îmbrățișându-l mai strâns decât în mod obișnuit, înainte să se întoarcă spre Matt care aștepta. În timp ce intrau în hotel îi spuse timid:

– Ne vedem în cinci minute.

În camera ei se împrospătă cu puțină apă rece și își pieptănă buclele blonde din jurul feței. Cămașa sa safari deschisă la gât, cu mânecile ridicate pe brațe, se decolorase de la atâta spălat și uscat la soare. Din ceea ce putu vedea în oglinda mătuită de pe perete, părea că se potrivește cu pielea ei aurie și cu genele ei negre. Dându-și cu puțin ruj, își puse o batistă curată în buzunarul cămășii și ieși.

Matt o aștepta în stradă și îi zâmbi.

O conduse înconjurându-i umerii cu brațul, prin mulțime până când văzu piața. Zgomotul și zarva erau considerabile. Văzând în toate părțile o mulțime pestriță de arabi cu pielea închisă, negri înalți, femei cu văluri și podoabe zăngănitoare, băieți nerăbdători care trăgeau niște câini care lătrau, figuri cu robe pe cai, Sue râse de agitația din jur.

– Ce mulțime de oameni! Toți trăiesc în Taghouf?

– Nu cred, zâmbi Matt, trăgând-o aproape de el. Este un șir de sate satelit pe marginea oazei. Probabil că toți profită de ziua de târg.

Sue aprobă, privind scena din jur. Se simțea de parcă intrase dintr-o dată într-o lume de basm. Afară, unde aleile se strângeau într-un spațiu deschis, culorile și gălăgia erau ca în Nopțile Arabe.

În mijlocul ei, printre strigătele nazale, văicărelile cerșetorilor, mârâitul cămilelor, tânguitul muzicii, ea mergea alături de Matt. Pe pământul fierbinte, plin de nisip din deșert, erau așezate nenumărate covoare în nuanțe țipătoare pe care erau întinse tot felul de lucruri pentru vânzare. Lângă ele, stăteau ghemuiți vânzători cu turbane. Cu picioarele încrucișate, dând din mâini, se străduiau cu vocile pline de frenezie să atragă atenția trecătorilor care se plimbau alegând cu grijă ce să cumpere.

Erau vânzători de miere cu turbane mari care fluturau clătite lângă borcane înalte de miere, și îmblânzitori de șerpi zdrențuroși. Vânzătorii de apă băteau gongurile. Cercuri de figuri ghemuite ascultau

concentrate la cuvintele răsunătoare ale povestitorilor și dinspre arcadele joase și pline de fum din dreapta și din stânga veneau murmure în arabă, clinchete de pahare de ceai de mentă și sunete discordante ale instrumentelor cu coarde.

Plimbându-se printre covoarele în culori țipătoare, Sue realiză că tatăl său s-ar fi simțit ca în paradis aici printre astfel de comori ca piei de animale cu capete și gheare, arme aurite și cu pietre prețioase, grămezi de burnuzuri, sticle mari pudrate cu flori de aur și argint. Dar ca și el, nici ea nu dorea să muncească azi, inima ei mult prea fericită era preocupată cu alte sentimente.

Având o dispoziție de vacanță se îndreptă spre un povestitor cu barbă, înconjurat de mulțimea în cerc, care făcea gesturi ciudate și spunea o poveste veche cu o voce puternică. Privindu-l cum își arunca ochii spre cer în fața ascultătorilor captivați, ca și cum căuta cuvintele în cer, Sue se întoarse spre Matt care era aproape de ea, și spuse:

– Mă întreb ce spune?

Mutându-și privirea de la ea la figura teatrală cu barbă, îi zâmbi îngăduitor:

– Să văd dacă pot să prind firul.

Fără să vrea Sue îl privea cum se concentra la cuvintele muzicale în arabă, observându-i linia bronzată a profilului și ochii albaștri ca de oțel. De la umerii săi lați privi spre povestitor care lovea în manuscrisul cu marginile din piele pe care-l avea sub brat ca și cum ar fi spus:

– Totul este scris în această carte, așa că e adevărat.

Din când în când, explicând, își fixa ascultătorii cu o privire de o intensitate înfricoșătoare.

După un timp Matt se apropie zâmbind de Sue și o informă:

– Cred că am înțeles ce s-a întâmplat până acum. Este o poveste despre niște papuci neterminați. Un mare pașă a spus cuvintele fatidice "Divorțez!", zâmbi Matt. – Așa se face aici. Mai târziu regretă, dar legea spunea că nu se poate recăsători cu ea până când nu era mireasa altui bărbat. Așa că a mituit un cizmar să se însoare cu ea pentru o zi.

– Da? Și după aceea? Sue întrebă privind mulțimea adunată. Dar

povestitorul se opri la mijlocul poveștii. Un negru îmbrăcat strălucitor începu să bată cu palma într-o tobă de lut. Un altul se învârti prin jur cu o geantă de colectare.

– Vei afla la următoarea oprire, zâmbi Matt plăcut luând-o de braț.

Văzând că pe moment era tot ce putea obține, Sue se întoarse și privindu-l cu ochii ei liliachii, întrebă:

– Ce legătură au papucii neterminați.

– Ceva legat de înțelegerea cizmarului să divorțeze când termina papucii pe care îi făcea. Matt ridică din umeri, apoi o privi amuzat.

– Dar când a văzut sub văl ce frumusețe își luase de nevastă, s-a dus să facă în schimb o curea de piele.

– Deci nu a terminat niciodată papucii? clipi Sue poznaș spre Matt. Și pașa nu și-a mai luat nevasta înapoi?

– Probabil că mai avea o duzină în harem, spuse Matt sec. Privindu-l cum pusese două monezi în geanta colectoare, Sue merse mai departe alături de el râzând.

La un moment, dat el opri un bărbat slab în djellabah maroniu și fes asortat și îl întrebă ceva. Bărbatul îi arătă spre partea cealaltă a pieței și se întoarse să studieze un grup de păsări vii legate de niște stâlpi de picior.

După câteva minute, după ce trecură printr-un loc luminat de soare, Sue văzu un magazin întunecat afundat sub nivelul aleii într-un colț pustiu. Matt o conduse în jos pe cele două trepte în întuneric, unde o figură în robă albă lucra aplecată, în spatele unei tejghele mici de lemn. Văzând sticlele cu forme ciudate din jurul lui, pline cu lichide colorate și niște cântare mici, Sue spuse râzând:

– Un vânzător de parfumuri!

Matt spuse ceva în arabă. Comerciantul se ridică încet, și întinzându-se spre un raft luă o sticlă cu o bandă aurie. Veni la Sue, scoase dopul și îi puse o picătură pe dosul mâinii. La ordinul său tăcut se aplecă.

Mirosul i se păru nou. Nu mirosea a trandafiri sau violete sau iasomie, avea ceva evaziv, o caracteristică subtilă care părea că-i

vorbește de deșert, de după-amiezile fierbinți fermecate, de nopțile arabe înmiresmate.

Inhalând adânc, spuse, zâmbind spre Matt:

– Este minunat! Ce este?

– Chihlimbar, răspunse, dând din cap afirmativ spre vânzător.

Sue privi cum o parte din lichid este turnat într-o sticluță care avea o strălucire aurie. A cântărit-o pe un cântar vechi și apoi a împachetat-o într-o bucată de mătase.

Îi dădu pachețelul lui Sue, în timp ce Matt plătea. Apoi înconjurând-o cu brațul o conduse din nou afară, în după-amiaza strălucitoare.

Piața părea mai înghesuită decât oricând. Zgomotul era extraordinar. În timp ce Sue înainte râzând, Matt îi făcea loc, prin mulțimea cu robe, băieți țipând lângă grămezi de portocale și curmale, și bărbați care fluturau hălci de carne, tocmindu-se cu cumpărătorii care nici nu se gândeau la muștele de pe ele.

Spre marginea pieței ar fi trebuit ca zarva să se mai domolească. Dar zgomotul creștea, amplificat de bătaia în tobe, de țipetele și tânguielile instrumentelor arabe. Nu după mult timp Sue își dădu seama că sunt atrași împreună cu mulțimea de oameni spre o zonă care părea un circ în aer liber. Într-un loc, un înghițitor de flăcări îmbrăcat în pantaloni voluminoși negri înghițea flăcări. Într-un alt loc, un om cu barbă striga cu o expresie fanatică pe chipul lui plin de zbârcituri. Dar atracția principală părea să fie un dansator îmbrăcat în piei de animale decorate cu cranii de cămile și șiraguri de dinți de animale. Era absorbit cu totul de interpretarea unui dans grotesc, convulsiv, iar părul îi cădea peste zâmbetul și mai grotesc.

În jurul lui era un grup de muzicieni, cu robe și fețe feroce, care băteau și săreau, făcând un zgomot care nu părea din lumea asta.

Asurzită de zgomot, prinsă în scena mâinilor și degetelor maronii care zgâriau în tobe și instrumente, muzicienii cântând cu o intensitate extrem de pasională; a vârtejurilor de praf în jurul picioarelor goale ale dansatorului; a mulțimii de oameni din jurul ei care se legănau și

strigau, cu gurile căscate pline de dinți negri; lui Sue totul i se părea sălbatic și barbar, și se simți puțin înfricoșată.

Probabil că Matt văzuse ceva în ochii ei, și cu un zâmbet ușor o luă după umeri și o conduse în direcția opusă.

Imediat, ea se relaxă, acceptând zarva din jurul ei, gesturile sălbatice, împrumutând puțin din siguranța lui în timp ce o conducea mai departe. Treceau pe lângă muzica tânguitoare. O conducea din nou alături cu mulțimea de oameni. Deodată îi apăru în minte o scenă similară.

Văzu în față piața din Casbahul din Alger, cu tarabe mizerabile, și pe Matt însoțind o femeie frumoasă în alb.

De ce se gândea la acea scenă acum nu știa, dar amintirea părea că îi umbrește inima. Soarele părea că pierde din intensitate.

Se îndepărtă mecanic, zâmbind în continuare. Nu era nimic diferit. Soarele încă strălucea. Cerul era tot albastru. În jurul ei, sunetele, mirosurile și zarva pieței se amestecau în aceeași scenă animată. Și totuși cumva părea că nimic nu mai strălucește la fel.

Mergând spre bărbații cu turbane care făceau schimb de cămile; spre negrese care frământau cocă, și spre femei cu văluri care stăteau ghemuite lângă grămezi de ornamente greoaie, privea în jur fără să vadă nimic.

De parcă ar fi simțit schimbarea ei, Matt o privi pătrunzătoare și o întrebă cu un ton profund,

– Obosită?

– Puțin. Sue îi zâmbi.

O aprobă cu un zâmbet încordat, și luând-o de braț îi spuse sec,

– A fost o după-amiază plină.

Capitolul 7

Apusul soarelui înroșise cerul când ajunseră înapoi la hotel. Părăsindu-l pe Matt, Sue se grăbi spre tatăl său care se pregătea să se ridice de pe scaun. Îl îmbrățișă, iar el îi povesti timid că dormise ca și Louis în cea mai mare parte a după-amiezii, și tocmai se pregătea să se spele pentru cină.

Intră alături de el răspunzându-i râzând la întrebările despre piață, dar fără să creeze o imagine prea frumoasă pentru a nu-l dezamăgi că nu se dusese și el. O lăsă la ușa camerei ei și se îndreptă spre a lui.

Louis se depășì pe el însuși din nou cu cina, servind o supă delicioasă, spaghete, salată verde și fructe. Singurul lui regret era că nu avea cartofi. Explicând în engleza lui chinuită, dând din mâini în stilul lui caracteristic:

– Să crești cartofi în deșert este iimpossiibil!

După masă toți ieșiră din nou sub boltă. Sue se duse pe un scaun din grădină, iar Hadj se așeză aproape de ea, dar după un timp îl văzu că se ridică și se îndreaptă spre aleile luminate.

Tatăl ei și Louis își pregătiseră tabla de șah pe masă la ceva distanță. Le putea auzi mormăiturile și chicotelile în timp ce jucau în lumina unui felinar.

Matt stătea pe un scaun în apropiere privind jocul. După un timp se ridică și veni să se rezeme de un suport de lemn privind spre grădină.

Sue, încercând să nu pară prea afectată de prezența lui, încerca să se concentreze la stele. I se părea că nu le văzuse niciodată strălucind atât de tare. De la curba întunecată de deasupra lor cădeau ca o cortină de paiete în jos pe cer strălucind în fața ei ca pe un ecran.

Exact la zece fix luminile hotelului, împreună cu celelalte din tot orașul, s-au stins. Pregătit, Louis aprinse o mică lampă în locul luminii de la masă. Tabla de șah nu era bine luminată, drept care bărbații se hotărîră să amâne jocul pentru a doua zi. Își aranjară scaunele spre grădină, dar nu erau prea atenți la priveliște. Erau prea ocupați să povestească în limba nativă a lui Louis.

Matt părea că știe franceză ca și arabă. De unde stătea de cealaltă parte a lui, Sue îi vedea linia dură a maxilarului, zâmbetul slab în timp ce intervenea cu câte un comentariu leneș în conversația bărbaților. Pe la unsprezece, se ridică să se ducă în camera ei.

Vrând să-l sărute pe tatăl ei de noapte bună, încercând să găsească momentul potrivit să întrerupă ceea ce părea o povestire pitorească a unor aventuri în Paris, se duse fără să se gândească spre suportul de lemn în loc să ocolească scaunul ei. Doar în ultimul moment realiză că lângă Matt, care stătea aplecat pe el, era doar puțin loc pe unde să treacă. Deja apropiindu-se, nu mai avea ce să facă decât să meargă mai departe.

El se îndreptă când ea se apropie și o sprijini cu brațele. Atât de aproape de el, îi simți respirația caldă pe obraz. Apoi, trecând mai departe merse spre tatăl ei zâmbindu-i și sărutându-l, înainte de a merge în camera ei.

A doua zi dimineață, după micul dejun, Sue se decise să profite de facilitățile hotelului și luă toate hainele murdare pe care le găsi în bagajul ei și al tatălui ei pentru a le spăla. Cu un butoi de apă și mult săpun treaba a fost aproape o plăcere. Întinse pe o sârmă la soare, lucrurile se uscară repede. Să folosească un fier de călcat era un lux, mai ales pentru hainele ei de noapte. Cu mult înainte de prânz, privea satisfăcută gramada de lucruri proaspăt spălate și călcate, apoi când termină și cu ultima le duse în camera ei pentru a le împacheta.

După masa de prânz se răsfăță în baia veche a hotelului. Apa venea printr-un butoi de pe acoperiș – foarte eficient.

Mai târziu, cu o bluză curată și o fustă scurtă prinsă cu curea, se îndrepta spre ieșirea din hotel. Tatăl ei și Louis, întinși pe scaune în căldura după-amiezii, discutau moleșiți să înceapă un nou joc de șah, fără să facă niciunul nicio mișcare. După ce se plimbă în jurul lor pentru un timp, Sue merse să se plimbe în jurul hotelului.

Urmă linia găurilor făcute de firele de trestie ofilită spre intrarea în hotel când îl văzu pe Matt venind din stradă. Nu-l văzuse toată dimineața, deși știa că verifică cu Hadj cele trei Land Roveruri. La prânz vorbi mai mult cu tatăl său despre niște defecțiuni la mașina lor pe care le reparase.

Venind acum spre ea, ștergându-se pe mâini pe o cârpă unsuroasă, părea că terminase treaba. Se opri să-l aștepte. Încruntat din cauza soarelui, aruncă o privire spre mașina lor, apoi spuse cu un zâmbet nepăsător:

– Trebuie să merg puțin cu mașina. Vrei să faci o plimbare până în satul din apropiere? Akbar. E o moschee faimoasă acolo, după spusele lui Louis.

– De ce nu? răspunse vesel. Va fi interesant.

Sue intră înapoi în hotel cu el, lăsându-l să se ducă să se spele, în timp ce ea se duse să-i spună tatălui ei că va pleca. Mai târziu, în camera ei, pieptănându-se în fața oglinzii, alungă orice gând referitor la invitația lui Matt. Era un bun prieten al tatălui său și era prietenos cu ea. Era stupid să creadă că era mai mult de atât.

După ce ajunse lângă el, vrusă-i clarifice că era doar o plimbare prietenească și nu-l lăsă să se urce la volan, spunând cu o privire provocatoare și veselă:

– Cred că e rândul meu să conduc.

Aproape de ea, Matt zâmbi și o pofti la volan.

– Este numai al tău.

Sue puse mâna pe volan cu un aer ferm, pornind imediat motorul și pregătindu-se să plece. Așezându-se lângă ea, Matt se lăsă pe spate și

aprinse o țigară. Sue îi urmă instrucțiunile până când ieși din oraș și intră pe un drum drept spre o zonă de palmieri din depărtare.

Soarele ardea pe acoperișul mașinii. Sub strălucirea lui, deșertul se întindea ca un animal care aștepta răcoarea nopții. Pe măsură ce roțile înaintau prin nisip, Sue își ținea privirea ațintită înainte, supărată pe ea însăși că nu putea să conducă în același fel detașat cum o făcea cu tatăl său. De ce nu-l putea privi pe Matt ca pe orice alt bărbat, nu ca pe un...?

Mașina se zdruncină iar gândurile ei fură alungate imediat. Conducea cu viteză, privind prin parbriz fără să vadă nimic în afară de umerii musculoși și profilul bronzat. Pâlcul de vegetație din fața lor putea fi la fel de bine un balon zburător tot nu l-ar fi observat, până când Matt țipă la ea pentru a trage de volan cu un gest brusc:

– Ai grijă! Ți-am spus că pot fi periculoase.

Această primă lovitură a mașinii fu doar începutul. Roțile se înțepeniră în pâlcul tare ca piatra, și apoi zburară brusc în aer. Scaunele săreau, metalul tremura, iar Matt încerca să țină cu o mână volanul și cu cealaltă pe Sue care ameți se.

După câteva secunde mașina aterizâ scârțâind îngrozitor. Se învârti câțiva metri, luând-o apoi pe drumul cel bun, până când Matt reuși să pună frână și să oprească.

Totul în jur era liniște, praf și aer fremătător. Când Sue deschise ochii, era aproape întinsă pe scaun. Matt, cu părul negru pe frunte, cu mâna prinsă sub ea, stătea aplecat lângă ea. Își dădu seama de aproapierea dintre ei. Un moment păru că liniștea ciudată va dura pentru totdeauna. Apoi o întrebă îngrijorat:

– Ești bine?

Protejată de el în timpul loviturii, Sue nu simțise nimic. Dar inima ei simțea o lovitură acum. La fel și intențiile ei ferme de a păstra o relație prietenească cu Matt. Cum putea să-și mențină calmul când o atingea așa?

Când se ridică din nou în scaun îi fu mai ușor să adopte un aer indiferent. Își îndreptă părul și zâmbi nepăsător, răspunzând:

– Sunt bine! Dar cred că te las pe tine să conduci mai departe.

Fiindcă văd că tu cunoști mult mai bine deșertul decât mine, spuse glumind.

Aranjându-și părul, Matt o privi și comentă sec:

– Poate că ar fi mai bine pentru amândoi.

I-ar fi luat o secundă să treacă pe locul pasagerului pe lângă el. Dar decât să înceapă să îi bată inima din nou tare alese mai bine să ocolească mașina. Matt era deja la volan când urcă ea. Porni imediat după ce ea închise ușa.

Continuară drumul spre sat. Vântul intra prin ferestre iar Sue se gândea că trecuse cu bine de incident.

Lăsară Land Roverul la marginea palmierilor verzi și porniră pe jos spre sat. Matt o luă de braț și o conduse pe lângă casele joase fără ferestre, unde bărbați cu robe stăteau ghemuiți în umbră, iar găinile zburau agitate.

Găsiră moscheia la capătul străzii înguste și după ce o înconjurară ei se îndreptară spre o clădire mică care, pierdută în umbră, era o reminescență vagă a cafenelelor din Franța. Avea una sau două mese. Un grup de figuri zdrențuite stăteau ghemuite în nisip în jurul ușii.

Sue simți mâna lui Matt pe brațul său conducând-o printre ei. Vorbi câteva momente cu proprietarul arab care apăruse în ușă, apoi o conduse înăuntru unde printr-o altă ușă se vedea lumina soarelui. De acolo intră într-o zonă despărțită printr-un perete cu copaci verzi pe margine. Din nenumărate găuri în pereți ieșeau șopârle, iar insectele zburau sub frunzele copacilor de eucalipt.

Fură aduse afară o masă și două scaune. Matt plăti pentru două pahare. Stând sub copacii nemișcați, Sue începu să se simtă mai relaxată. Era o atmosferă somnoroasă creeată de căldură și zumzăitul insectelor din jur. Sorbi încet din băutura sa și simți că are o aromă slabă, dar răcoritoare.

După ceva timp, Matt stând pe scaunul lui de cealaltă parte a mesei, spuse:

– Este vin cu apă – tot ce am putut găsi bun. Apa nu e foarte bună, iar vinul acționează ca dezinfectant.

Toropită, Sue realiză mai greu că vorbește de băuturi. Mai târziu, simțind, ca și el, nevoia să facă puțină conversație sorbi din băutură și întrebă alene:

– Va mai dura mult să cercetezi drumul caravanelor?

– De ce? Matt o privi stând pe spate în scaunul său, zâmbindu-i.

– Vrei să te întorci la Londra?

– Câtuși de puțin. Întâlnindu-i privirea, o cuprinsese din nou acel sentiment specific de tensiune.

Se duse spre un copac aplecat deasupra apei și simțindu-i zâmbetul ironic, întrebă, menținându-și tonul ușor:

– Te surprinde?

El ridică din umeri, privind-o cum se uită la o șopârlă mică pe care o ridică ușor și și-o puse pe cămașă.

– Credeam că Londra este locul favorit al persoanelor de vârsta ta, zâmbi Matt. – Orașul aprins, sau ceva de genul ăsta.

– Activ! râse Sue, în timp ce șopârla își deschise gura lângă degetele ei, arătându-și dinții. Am parte de toate lucrurile interesante de care am nevoie lucrând pentru tatăl meu.

– Ceea ce nu este cel mai bun lucru pentru tine, de cele mai multe ori, răspunse Matt cu un ton puțin aspru.

Sue ignoră comentariul lui și iritarea din sufletul ei. Continuă să zâmbească spre șopârlă, care înțepenită pe buzunarul cămășii ei părea o broșă frumoasă.

Matt sorbi din băutură și întrebă:

– Cine are grijă de magazin când sunteți plecați?

– Lionel, răspunse Sue. Apoi ridică privirea pentru a-l lămuri, – Lionel Newman. Este un vechi prieten de-al tatălui meu. Noi stăm într-un apartament deasupra magazinului și el se mută la noi să aibă grijă de treburi.

– Aveți mulți angajați?

– Patru asistenți cu normă întreagă, spuse Sue spontan. Și unul sau doi prieteni din studenție, cu jumătate de normă.

– Studenți la ce? Matt o privi cu o lumină ciudată în ochi.

Rdicându-se alene din scaunul lui, o privi și întrebă.

– Ce ai absolvit?

– Nimic, răspunse Sue.

– Am studiat designul aproape doi ani, dar am renunțat într-o noapte când tatăl meu mi-a zis că pleacă într-un tur al Italiei. Am plecat cu el și am rămas alături de el de atunci.

– Ceea ce presupune să faci afaceri cu personaje dubioase pe străzi lăturalnice și să te rătăcești prin cartiere vechi? spuse Matt ironic, aprinzându-și țigara.

– Este o ocupație plină de aventuri, spuse Sue, încercând să nu pară tulburată.

– Și primejdioasă pentru o fată, clipi Matt, suflând fumul și privind-o.

Enervată de încercările lui de a o necăji, și mai ales că nu putea face nimic pentru a-și înăbuși propriile sentimente, Sue îl înfruntă:

– Tatăl meu nu e de aceeași părere.

– Tatăl tău e prea bătrân ca să știe ce e bine pentru tine, spuse Matt fără ocolișuri.

– Și ce te face să crezi că tu ești mai în măsură? ripostă Sue. Se întorseseră la certurile lor obișnuite, iar ea se simțea pe un teren mai sigur.

– Mentalitatea de modă veche, rânji ironic, că femeile au fost făcute pentru casă.

– În timp ce bărbații au parte de toată distracția, răspunse Sue.

– Un aranjament foarte bun!

– Suntem mai bine înzestrați pentru a ne descurca cu viața dură. Ridică din umeri cu un zâmbet răutăcios.

– Ei bine, nu am întâmpinat nicio problemă până acum, se întoarse Sue. Și nu cred că voi întâmpina vreuna în viitor.

Privirea lui albastră se întunecă la cuvintele ei. După ce trase adânc din țigară întrebă aspru:

– A cui a fost ideea să vii într-o călătorie sălbatică în deșert?

– În principal a tatălui meu. Își ridică bărbia. Iar eu am fost

încântată când am auzit-o.

Privind-o în continuare, zâmbi ironic.

– Ce planuri aveți în continuare? Să cumpărați lucruri din piele de șarpe din junglă, sau ceva asemănător?

– De ce nu? răspunse și ea ironic. El avea viața organizată, nu? Se gândi cu înverșunare la frumoasa femeie din Alger. Ce-l făcea să creadă că are vreun drept să-i spună cum să și-o conducă pe a ei? Lucrurile din piele de șarpe sunt foarte căutate, spuse și ea sarcastic. Pot să mă duc undeva cum ar fi Congo sau India, poate.

– Și vei sfârși pierdută în sălbăticie sau îți vei rupe gâtul printr-un teritoriu primejdios, spuse dur Matt.

– Ei bine, este gâtul meu. Și dacă nu te deranjează îl voi duce unde vreau eu.

– Nici nu mă gândesc să te opresc, o privi Matt răutăcios, și o luă de braț. Să mergem.

– Cu plăcere!

Cu starea ei iritată uitase de mica șopârlă, dar privind în jos văzu că încă atârnă nemișcată pe buzunar. Înainte să poată face ceva, Matt o luă și o puse la loc pe trunchiul copacului, apoi o împinse prin cafenea și din nou în stradă.

Se întoarseră la mașină în tăcere.

În timp ce Matt conducea înapoi spre Taghouf, Sue privea în depărtare, nervoasă având un nod ciudat în gât. La hotel luă cu greu un aer vesel pentru tatăl său care stătea în sala de nese așteptând cina. Matt, cu un zâmbet încordat vorbi mai mult cu Hadj, despre pregătirile pentru plecare de a doua zi, dimineață.

Când terminară masa, tatăl său fumă o pipă pentru un timp. Apoi mulțumit de jocul de șah pe care-l câștigase, și relaxat după sejurul de două zile, își luă la revedere de la Louis și se îndreptă spre camera lui pentru a se culca devreme ca să fie pregătit pentru trezirea în zori de a doua zi.

Sue merse alături de el până la ușa lui. De acolo merse spre a ei, deși nu se gândea să se culce devreme, ci își dorea să facă altceva.

Cu un impuls ieși din camera ei și coborî scările. Zona mică din jurul hotelului era în semiîntuneric. Scaunele vechi de sub boltă erau luminate slab de lampa de pe masă. Louis, cu mustața atârnându-i trist, stătea gânditor într-unul din scaune. Sue trecu în liniște pe lângă el și mai departe spre cărările denivelate din grădină. Mergând prin întuneric putea să vadă aleile luminate aglomerate din față. Stătea privind spre ele, când Hadj, cu silueta lui subțire îmbrăcat în haine curate, având o lumină nerăbdătoare în ochii lui căprui, veni lângă ea în întuneric.

La început păru la fel de surprins să o găsească pe drumul lui nocturn obișnuit prin grădină, apoi zâmbind, păși pe lângă ea, nerăbdător să-și continue drumul. Sue îl privi gânditoare în timp ce trecea pe lângă ea. Apoi îl urmă și întrebă, cu o privire inocentă:

– Ieși la plimbare?

Hadj aprobă și își continuă drumul. Sue rămase în urma lui. După câțiva pași, spuse, mascându-și starea tensionată, cu un aer glumeț:

– Poate să mai vină cineva?

Hadj se opri. Lumina incitantă din ochii lui se amesteca cu un amuzament întrebător în timp ce o privea. După câteva momente, cu un zâmbet jucăuș, o întrebă:

– Vrei să mergi în centrul orașului împreună cu mine?

– Mi-ar plăcea foarte mult! Sue își întoarse capul spre el veselă, ignorând sentimentul de alarmă pe care îl simțea.

Hadj râse ușor în felul lui ușor arogant. Având din nou privirea nerăbdătoare, plecă mai departe:

– Trebuie să mergem repede.

Sue mergea alături de el. Două siluete în întuneric, lăsară în urmă lumina slabă care venea de sub boltă și se îndreptară spre aleile luminate.

Printre oamenii cu robe și djellabahuri Hadj își făcea drum pe lângă clădirile din chirpici și pe lângă pereții negri respingători ai caselor arabe. Spre oraș lumina slabă învăluia noaptea într-o strălucire aurie. Pe alei începură să apară magazine ca niște grote, cu saci de cereale și

fructe aliniați în față. Mai târziu apărură bazaruri mari, pe care atârnau covoare și broderii, iar cafenelele cu terase erau elita în care avea loc ritualul preparării ceaiului de mentă.

Lui Sue i se părea ciudat să vadă un oraș fără mașini, dar se revanșa îndeajuns prin cămilele care se îngrămădeau peste tot și catâri care trăgeau cărucioare. Îl urma pe Hadj, cu o curiozitate crescândă amestecată cu îngrijorare, neștiind ce vroia el să facă așa de încordat.

În cele din urmă, pe o stradă mai largă decât celelalte, cu diferite magazine și bazaruri, se opri în fața unuia care arăta cam țipător, având tot felul de semne în arabă și cu o ușă dublă imensă. Din stradă se vedeau niște lămpi care atârnau și un interior colorat, dar asta era tot. Intrarea era blocată de un birou de lemn în spatele căruia aștepta o figură întunecată să ia dinarii de la cine vroia să vadă mai mult.

Hadj plăti pentru două persoane și o conduse pe Sue înăuntru. În timp ce intra, respiră adânc.

Camera, cam de dimensiunea uneia de cabaret, avea locuri îngrămădite pe trei rânduri, care erau ocupate toate de oameni solizi care se balansau, mormăiau, se roteau și dădeau din mâini. Nu văzuse niciodată atâția arabi într-un singur loc – cu robe, barbă, cu turbane și fesuri. Cu burnuzuri și djallabahuri zdrențuite, stăteau vorbind între ei, privind în față, cu o anticipare aproape groaznică.

Pentru a crește vacarmul, o orchestră de figuri cu turbane care stăteau picior peste picior cu instrumente cu corzi și de suflat, într-o parte a scenei, cântau într-un mod strident.

Acum își dădea seama de ce se grăbea Hadj. Practic fiecare colț al camerei era ocupat. Dar ca să nu se lase mai prejos, o trase printre cei care se adunaseră, spre un om subțire care ocupase puțin spațiu. Râzând de repulsia ei, făcu puțin loc ca să stea jos.

Înconjurată de o mare de ochi negri și priviri curioase, Sue nu fusese niciodată mai conștientă de părul ei blond și de pielea ei aurie. Fu mai mulțumită când o muzică tânguitoare atrase atenția tuturor spre un ecran de lângă orchestră. Prea neliniștită de presentimentul pe care îl avea, nu își dorea prea tare să vadă ce se întâmplă până când un

al doilea val de muzică tânguitoare aduse un murmur general în mulțime, și un tremur dinspre ecran. În timp ce privea spre el, în centrul scenei apăru o figură subțire.

Sue se holba. Nu văzuse niciodată o arăboaică cu atât de puține haine pe ea. Se gândi la vălurile și îmbrăcămintea voluminoasă. Aici erau doar câteva fâșii de mătase cu paiete care acopereau cu greu formele voluptuoase. Pe cap avea un șirag de monezi de aur. Un șirag asemănător îi atârna de pe pieptul amplu spre șolduri.

După intrarea teatrală cu o atitudine de aroganță și pasiune, dansatoarea zâmbi ușor. Privind cu ochii ei negri spre bărbați, începu să se contorsioneze și să răsucească ușor din șolduri, fluturând din mâini ca păsările.

Sue privi în altă parte. Dar în cealaltă parte a scenei apăru o altă figură subțire. Îmbrăcată sumar și la fel de grațioasă, dar nu cu mai puțină pasiune decât prima, începu să se miște sinuos pe muzica tânguitoare, spre încântarea mulțimii.

După un timp, pe scenă erau opt sau nouă dansatoare, și când apăru ultima, atmosfera din cameră era electrizantă.

Cu fiecare apariție voluptuoasă, și cu muzica care devenea din ce în ce mai puternică, cu bătăile în tobe din ce în ce mai pronunțate, prima dansatoare creștea ritmul, cu o privire de felină, apropiindu-se mai întâi de un grup de bărbați apoi de altul.

Acum, când muzica era tot mai tare, se trase înapoi și își aplecă capul în fața audienței. Apoi, zâmbind spre ochii negrii, începu să-și rotească șoldurile ușor, provocator. Dinspre scaune începu un murmur în timp ce o o mână aurie puse o monedă pe gâtul cafeniu. Sări într-o parte, cu un zâmbet de tigru, apoi continuă dansul.

Sue își dorea cu disperare să plece. Își dorea de când începuse dansul. Se uită la Hadj pentru ajutor, dar el ca toți ceilalți se uita fascinat la gâtul cafeniu, unindu-se cu mișcarea care se răspândise în jur, toți vrând să ofere câte o monedă.

Căutând în jur o cale de scăpare și nevăzând niciuna privi deznădăjduită spre ușa de la intrare. Exact când privi în acea direcție

intră o siluetă cu umeri lați.

Sue se ridică fără să-și dea seama, întâlnind ochii albaștrii care se apropiau. Privind-o, pierdută în mulțimea de arabi, mică în mijlocul agitației, cu dansatoarele care se mișcau sinuos, în atmosfera de muzică primitivă, fața lui Matt era ca o mască.

Sue se întoarse când o văzu. El își făcea loc cu greu spre ea. Chiar înainte să se apropie, se gândi să pară naiv intrigată de spectacolul pe care îl urmărea. Când ajunse lângă ea își ridică bărbia spre el sfidător, dar nu avu niciun rezultat. O cuprinse cu brațele apărând-o de mulțimea din jur. Nici măcar nu se uită la Hadj, deși ea presupunea că își va vărsa nervii pe el mai târziu.

Fără un cuvânt, o conduse, făcându-i loc cu greu prin mulțime, ca și cum ar fi fost proprietatea lui, se gândi Sue iritată.

Afară, în noapte, îi deschise ușa Land Roverului în tăcere. În timp ce urca, Sue se gândi că Louis îi spusese că plecase cu Hadj, și cu siguranță știa pe unde umblă Hadj destul de bine ca să știe unde să caute.

În mașină obrajii îi ardeau, în timp ce Matt conducea pe aleile înguste. Era adevărat că își dorise să fi fost la mii de kilometrii depărtare, acolo în atmosfera sordidă a dansatoarelor. Totuși, nu-i mulțumi pentru intervenție. Doar să-l vadă era de-ajuns pentru a i se pune un nod în gât.

La hotel, își dori să se depărteze repede de mașină, dar Matt era deja la ușă să i-o deschidă înainte ca ea să pună mâna pe mâner. Coborî ametită, și trecând pe lângă el, merse drept în camera ei.

Deși era încă devreme făcu un duș și se schimbă să se culce. Oricum, degeaba încerca să se păcălească gândindu-se să doarmă. Căutând prin hainele curate, alese un neglijeu cu broderie englezească și și-l puse peste cămașa de noapte. Se plimbă prin cameră uitându-se la lucrurile din jur. Parfumul pe care i-l cumpărase Matt era încă în pachețelul de mătase pe masa din lemn. Îl desfăcu, îi scoase capacul și puse o picătură pe gât. Aroma misterioasă făcu să îi bată inima mai tare, dar nu-i alungă tulburarea.

Neliniștită se duse spre ușa balconului. Sub stele noaptea era plăcută. Pe cărările care duceau în deșert se vedeau umbre care se mișcau – nomazi, oameni ai deșertului probabil, întorcându-se la corturile sau la taberele lor. Îi văzuse când mergeau prin jurul hotelului, majoritatea înalți, cu ochi de vultur, cu robele atârnând pe ei.

Când venise, nu fusese atentă în ce direcție se îndreaptă cărărilor. Acum văzu că șerpuiau foarte aproape de balcon. Stând acolo, în lumina care venea din cameră, vântul adiindu-i ușor prin păr, fluturându-i panglica de la gât, ar fi trebuit să fie atentă la ochii negri care se tot întorceau la ea, la strălucirea din ei, și la pașii ușori. Dar ea se gândea la altceva.

Se întreba unde era Matt acum. Sigur, vorbea cu Louis, sau își făcea bagajul. Abia când își coborî privirea văzu țigara aprinsă puțin mai departe. Se mișca încet ca și cum ar fi fost ridicată la gură, apoi fu aruncată pe jos, și parcă strivită sub un picior.

Alți pași prin nisip, pe care ea nu îi băgă în seamă, până când după câteva minute după ce dispăruseră auzi un zgomot similar de pași în fața ușii ei. Se întoarse, cu mâna pe balustrada balconului, și-l văzu pe Matt deschizând ușa și intrând în cameră.

Prin prisma emoțiilor ei din timpul zilei îl văzuse în diferite stări, mai devreme când îi spusese că vrea să călătorească cât mai mult pentru achiziții și să aibă parte de aventuri, starea lui era iritată și dezaprobatoare. Când îl privise sfidător în mizeria din casa de dansatoare, fusese de reproș și dojană.

Toate astea fuseseră mai devreme. Acum însă fața lui era cu totul alta.

Ochii lui erau ca fierul încins privind-o în hainele ei de noapte și spre siluetele care se mișcau prin întuneric. Se apropie înconjurând-o cu un braț, o conduse în cameră, spunând dur:

– Stai departe de balcon! Sau te vei trezi în niște aventuri mai mari decât poți face față.

Inima i se strânse când îl văzu. Tremurând la atingerea lui, dar

ascunzându-și starea sub un aer de indiferență, răspunse puțin iritată:

– Cum ar fi?

– Vrei să-ți spun pe litere ... începu Matt, dar nu mai continuă.

Oricum ea nu ar mai fi auzit nimic. În tăcerea care se așternuse între ei nu vedea decât ochii lui albaștri care o priveau, și un mic mușchi care i se încordase la maxilar. Apoi simți că se apropie ușor de el, și dintr-o dată printr-o mișcare sălbatică o trase spre el și își coborî gura peste a ei.

Sue îi primi buzele cu o poftă pe care nu știa că o are. Cum putea să refuze ceva pe care tot corpul ei și-l dorea? Din cauza acestei slăbiciuni a ei începură să îi curgă lacrimile și își ținu mâinile în jurul ei. Nu știa ea, chiar foarte bine, că pentru Matt nu era decât cineva căruia să-i dea sfaturi și avertizări? Sau ... respinse din nou starea ei de plăcere în timp ce el își cobora buzele spre gâtul ei ... ca și Hadj, nu refuza compania unei femei în deșert dacă era disponibilă.

Gândul că fusese atât de slabă încât să conducă la așa ceva îi trimise un junghi în inimă și îi dădu puterea de care avea nevoie.

Luptându-se sălbatic cu el, și împingându-l, îl privi cu ochii înlăcrimați și spuse nemulțumită:

– Îți place să îți impui punctul de vedere, nu-i așa?

Matt își trecu mâna care tremura prin păr și traversă camera. În ușă, îi ordonă cu o voce tremurândă:

– Stai departe de balcon. Se întoarse și trânti ușa după el.

Printre lacrimi, Sue fugi după el să încuie ușa. După ce închise și încuie ușa de la balcon, își scoase neglijeul, stinse lumina și se aruncă în pat.

Capitolul 8

Când se iviră zorii, cerul strălucea în culoarea lămâii. Vântul bătea rece când Land Roverurile erau pregătite pentru plecare. Sue aștepta cu tatăl ei lângă mașină. Plimbându-se de colo-colo și frecându-și mâinile nerăbdător, era singurul vesel din tot grupul.

Sue având ca scuză frigul, nu zâmbea deloc. Hadj, care în mod evident fusese certat că o luase cu el seara, lucra la mașini cu o privire abătută. Matt părea foarte preocupat. Veni să-i deschidă ușa lui Sue fără nicio expresie deosebită. Ea îi acceptă gestul cu aceeași reacție împietrită.

Louis, care ieșise în robă și papuci, strângea mâna tatălui ei pentru ultima oară, și se plângea, în timp ce toți își ocupau locurile, că singurii musafiri pe care îi mai aștepta erau vânzătorii de curmale și rar niște oficiali care călătoreau. Tremurând de frig, mustața căzându-i mai jos decât oricând, le făcu cu mâna cu greu în timp ce se îndepărtau.

Mai târziu, erau din nou pe drumul cămilelor și în timp ce treceau pe lângă sate se întorseseră la existența lor de zi cu zi. Matt, împreună cu Hadj, era preocupat cu studierea terenului pentru introducerea electricității. Sue se ocupa împreună cu tatăl său de achiziții, mergând împreună cu el în cercetare de câte ori putea. Fiecare fiind ocupat, tabăra era folosită în principal pentru mâncat și dormit.

Au trecut pe lângă multe oaze. Într-un sat destul de mare cu o stradă principală activă, au luat cămile. Matt a lăsat, Land Roverurile în

grija unui oficial și a asistentului lui, care trebuia să le ducă într-un loc pe drumul din deșert de unde să le ia ei mai târziu.

Sue știa că făcuseră o întoarcere în formă de U de ceva timp și erau deja pe drumul de întoarcere spre Alger, dar drumul caravanelor pe care îl urmau era mai primitiv decât oricând, iar satele erau în urmă cu secole.

Cu echipamentul de campare și de lucru și cu minimum de lucruri personale împachetate pe două dintre cămile, mergeau printr-un *wadi*, un râu secat plin de stânci și bolovani. Malurile se ridicau pe fiecare parte îngustând foarte tare drumul câteodată. Malurile se înălțau pe fiecare parte câteodată rămânând doar o fâșie îngustă pe care să mergi. În alte locuri se depărtau într-o vale destul de mare cu sate pierdute printre palmieri, de-a lungul cursului.

În locurile cele mai înguste erau mici bălți cu cătină în jur, de cele mai multe ori erau șiruri de bălți în jurul punctelor de curbură ale drumului. Erau și peșteri, cu picturi medievale de o frumusețe surprinzătoare.

Sue se obișnui cu mișcarea lentă a cămilelor. Învăță să stea într-o parte pe cămile când îngenuncheau, și cum să se țină când se ridicau greoi. De obicei Matt era prin preajmă în astfel de momente pentru a o ajuta. Pe drumul stâncos mergea înainte ținând frâiele cămilei ei. Hadj, conducând cele două cămile încărcate din spate, mergea vorbind cu tatăl ei, care își călărea cămila în același fel în care trata orice era nou pentru el, cu mare plăcere.

Sue, îl privea afectuos mergând din oază în oază, întrebându-se uneori dacă interesul lui nesățios pentru oameni și locuri se va diminua vreodată. Cu toate că achiziționaseră tot ceea ce le trebuia pentru magazin din această parte a lumii, continua să privească înainte, nerăbdător să vadă ce vor găsi la următoarea oprire, întotdeauna pregătit să exploreze noi locuri și să întâlnească noi fețe.

Își dorea câteodată, când îl privea, ca energia lui interioară să nu fie atât de diferită de aspectul lui exterior. Deși mergea sigur pe el și zâmbind, privirea lui istovită pe care o vedea câteodată seara, devenise

o parte din el. Fragilitatea lui o neliniștea câteodată. De mai multe ori, în tabără, când se aprindeau luminile din corturi, îl văzuse pe Matt privindu-l atent.

Se apropiau de sfârșitul drumului stâncos. Într-o dimineață în care nu merseseră prea mult, Sue văzu o anumită slăbiciune la tatăl său. Călărind alături de ea, își împinsese pălăria pe spate și își șterse fruntea pentru a doua sau a treia oară, spunând cu o încercare de voioșie,

– Mi se pare că e mai cald azi decât de obicei.

Lui Sue i se părea că e încă frig. Știa că Matt nu ar fi mers prin *wadi* în căldura zilei, dar îl auzi aprobând din față de unde conducea cămila ei alături de a lui,

– Este mai cald. Se uită la tatăl ei. După un moment, cercetă cerul ca și cum s-ar fi gândit și spuse,

– Prea cald ca să mai continuăm. Poate ar fi mai bine să ne oprim mai devreme și să ne relaxăm pentru câteva ore.

Sue văzu că tatăl său aprobă letargic. Se uită la Matt pentru a-i întâlni privirea, ca să îi arate că știe că îl pune pe tatăl ei mai presus decât programul lui de muncă. Deși vorbiseră puțin zilele astea, îi mulțumi pentru asta.

Se opriră într-un loc unde valea era mai largă, unde un mal se lăsa în jos spre orizont, iar celălalt se ridica abrupt cu terase de iarbă și peșteri. Curmali înalți creșteau în cerc în mijlocul văii și dispăreau în depărtare. Pe lângă stânci curgeau niște cursuri de apă și într-un loc la baza dealului formau un șir de bălți.

În timp de Hadj lega cămilele, Matt despachetă hamacele. Acestea luaseră locul paturilor pentru Sue și tatăl ei. Nu știa cum dormeau Matt și Hadj. Matt legă un hamac între copaci. Privind în jur, îi zise tatăl ei,

– Grozav loc. Nu ar strica să rămânem aici câteva zile.

– Este un loc bun pentru oprire, răspunse tatăl ei, privind cum așeza hamacele.

Matt nu mai zăbovi după ce fixă hamacul. Se duse să pregătească tabăra mai jos în vale. Dar Sue, trebăluind prin apropiere, îl văzu pe

tatăl său așezându-se recunoscător în hamac. Căzu imediat într-un somn care ei i se păru anormal, cu toate că în același timp simțea că e bine să se odihnească.

Îi puse pachetul mic de lucruri pe o fâșie îngustă de nisip, apoi și le așeză pe ale ei. În spatele bălților îl auzea pe Matt cum îi dă niște ordine lui Hadj. Cu mâinile tremurându-i, se întreba cum se va descurca cu sentimentele ei în următoarele două zile.

Din acea noapte în Taghouf, reușise să ridice un zid în jurul sentimentelor ei, afundându-se în muncă alături de tatăl său, și fiindcă erau mereu pe drum. Dar aici, într-un loc ca ăsta, două zile întregi – cum putea să suporte ... apropierea lui Matt?

Pipăia o trusă din piele pe care o lua întotdeaua cu ea. Înăuntru erau diferite lucruri pe care le folosea pentru a desena. De multe ori cochetase cu ideea de a copia unele din desenele din peșteri, pentru a le folosi la magazin. Acum căută repede hârtie și creion. Ar fi o ocupație ideală pentru a-i ține mintea ocupată până când vor pleca din nou.

Îndepărtându-se încet de hamacul tatălui ei, începu să urce dealul căutând cel mai potrivit loc pentru a-și începe munca. Printre stânci la baza dealului descoperi figuri de animale și forme cu coarne, un semn sigur că în apropiere mai erau și alte reprezentații artistice. Una sau două peșteri în mijlocul unei vegetații străvechi aveau o culoare ciudată. Apoi cățărându-se puțin mai sus spre o deschizătură ce se arcuia spre cer, găsi ceea ce căuta.

Pereții din peșteră erau aproape în totalitate acoperiți cu picturi de siluete umane, de câini, boi, oi sălbatice și scene de vânătoare. Văzu două girafe cu blană pestriță și un pește pictat în nuanțe frumoase de violet-închis pe care trebuia să le aibă.

Memorând culoarea pentru mai târziu, se apucă de treabă pentru a schița imaginea. Era ușor de lucrat pe acești pereți. Trebuia doar să țină hârtia nemișcată, și să nu apese prea tare pe creion. În timp ce desena, îi creștea entuziasmul. Putea găsi o grămadă de utilizări acestei arte medievale din deșert. Peștera fiind destul de luminată, condițiile erau ideale.

Absorbită de treaba ei, nu ridică capul până când nu auzi niște pași afară. Abia când îl văzu pe Matt care privea în peșteră, realiză că plecase din tabără de ceva timp. Un cârlionț îi cădea pe frunte. I se păru că era puțin palid în timp ce intra înăuntru:

– Credeam că primul lucru pe care ți l-am spus a fost să nu te plimbi singură prin deșert!

Dispoziția lui proastă o făcu să răspundă ironic.

– Nu prea ies în căldura deșertului. Foarte rău dacă o căutase. Putea să strige. Dar știa că nu ar fi făcut asta pentru a nu-l trezi sau îngrijora pe tatăl ei.

– Cu tine nu e imposibil, spuse Matt luând-o de braț. Să mergem.

– Nu pot. Atingerea lui o arse, iar ea se scuturâ pentru a scăpa de ea. Sunt ocupată să copiez aceste desene. Vreau să iau cât de multe pot pentru a decora magazinul.

Matt trase aer adânc în piept și încordându-și maxilarul spuse:

– Este un alt lucru pe care nu-l faci aici – să copiezi desene artistice istorice fără să ceri permisiunea.

Enervată că trebuie să o oprească din ceea ce începuse să i se pară interesant, îl înfruntă fulgerător,

– Cui trebuie să i-o cer? O voi obține.

Matt, vârându-și mâinile în buzunare și îndreptându-se spre intrarea în peșteră, arătă spre vale.

– Șeicul Ben Abdullah este cel care îți poate da voie, o informă.

Îi urmări privirea. Crezuse că nu sunt decât palmieri în față, dar acum văzu, de aici, că erau minarete și cupole deasupra copacilor.

– Bine, mă voi duce să-l văd, spuse, ieșind și coborînd în vale. Dacă tatăl meu încă se odihnește mă duc chiar acum.

După ce se învârti pe lângă hamac pentru a se asigura cu totul e bine, se duse spre copaci. Matt, după ce vorbi puțin cu Hadj, o urmă.

Mergând spre locul unde frunzele palmierilor făceau o umbră tremurândă pe cărare, observă că acum nu o atinse, dar rămânea cu un pas în urma ei, lăsând-o să aleagă pe unde merge. După un timp ieșiră pe un câmp cultivat unde era o roată de grădinărit trasă de o cămilă

care arăta fără viață. În sat, femei cu valuri vorbeau lângă o fântână. Apoi lângă niște case de pământ, Matt arătă spre o clădire care semăna cu un palat lângă copaci, în spatele căreia nu era decât deșert.

– Arată ca aia, spuse puțin ironic privind cupolele aurii și decorațiunile. Părea că starea lui se mai liniștise, acum fiind puțin amuzat.

La intrarea în grădina înconjurătoare vorbi puțin cu o figură în robă care venise de la un cort la poartă. Servitorul șeicului dispăru câteva momente, apoi se întoarse pentru a aduce un mesaj și deschise poarta.

Matt o pofti pe Sue înaintea lui, spunându-i,

– Vrea să te vadă.

În timp ce erau conduși prin pasaje largi și holuri magnifice cu decorațiuni colorate, Matt îi spuse:

– Șeicul Abdullah este unul dintre cei mai bogați șeici ai petrolului din Sahara.

Merse puțin înaintea ei când se întâlniră cu două rânduri de gărzi, fiecăruia atârnându-i câte un cuțit lung curbat pe umăr. În spatele lor, două negrese enorme le arătă un alt hol unde erau așezate divanuri cu ciucuri și scaune mici rotunde în jurul unei mese joase.

Sue se așeză pe marginea unui divan, în timp ce Matt se plimba în jur. După câteva momente se trase o draperie în cealaltă parte a camerei. Sue se așteptă să vadă intrând o figură mândră, impunătoare. În schimb, venea spre ei un bărbat cu un zâmbet mai blând decât văzuse ea vreodată. Avea o barbă albă, un turban cu fire aurii, iar robele lui erau foarte înzorzonate.

Matt se duse să-l întâmpine. Sue se mai însenină când îi văzu zâmbetul mergând lângă șeic, vorbind fără niciun efort cu el, în timp ce veneau spre divane. Bătrânul o privi, aprobând cuvintele lui Matt.

Sue se simțea insignifiantă în hainele ei decolorate. Nu știa dacă să se ridice sau să rămână jos. Dar fără formalități, șeicul se așeză lângă ea. O salută într-o engleză perfectă, întrebând-o care e numele ei și de unde vine. Vroia să știe totul despre ea. Vocea lui părea feerică, ca și cum venea dintr-o altă lume, o lume de basm.

Sue îi povesti despre magazin și că se gândise că picturile din peșteri ar fi folositoare pentru a completa cu desene neobișnuite unele bunuri. În timp ce vorbeau, Matt așezându-se și el pe un divan alături, un servitor desculț se mișca fără niciun zgomot pe covoarele subțiri preparând ceea ce părea a fi ceai de mentă.

Adusese o tavă din argint cu niște pahare. Pe o măsuță cu rotile era un ceainic din argint, zahăr, ceai și mentă. Servitorul turnă apă fierbinte în ceainic, o lăsă să-l încălzească apoi o vărsă. Apoi puse o jumătate de linguriță de ceai obișnuit și adăugă apă fierbinte. Părea că ăsta era doar începutul. Luă cu grijă frunzele de mentă și le puse în ceainic, adăugând zahăr. Puse din nou apă fierbinte, și peste câteva momente ceaiul fu gata.

Nu putea spune că băutura maronie era pe gustul ei, mai ales că pentru fiecare erau cele trei pahare tradiționale. Îl bău, desigur. Nici nu se gândea să refuze.

La un moment dat, când puse paharul jos și râse ușor la o remarcă a șeicului, draperia din cealaltă parte a camerei se dădu la o parte și intră un tânăr cu o privire încruntată. Mergând apatic, privi în jur, pregătindu-se să se plângă de ceva și vorbi în arabă înainte să-și dea seama de scena de la masă. Se opri un moment. Apoi merse mai departe, și când ochii lui căprui-închis o întâlniră pe Sue, fața lui se însenină imediat.

– Fiul meu, spuse șeicul, scuzându-se din priviri de întrerupere, și continuând să explice, – Ahmed mă bombăne pentru că i-am interzis să vâneze azi.

Sue înțelese că se referise la vânătoare de gazele. Se bucură că nu aveau parte de așa ceva. Îl privea pe fiul șeicului. Presupunea că are aproximativ douăzeci și cinci de ani, și arăta foarte diferit de tatăl lui. Purta un costum croit perfect, din mătase, iar cămașa și cravata probabil că erau la fel de scumpe.

Matt se ridică pentru a-l întâmpina. Deși îi strânse mâna într-un mod prietenesc, continua să o privească pe Sue. Când putu, se așeză jos lângă ea și îi spuse alene tatălui său în aceeași engleză perfectă:

– Nu mi-a spus nimeni că ai oaspeți.

Bătrânul șeic îi explică fiului său cu un ton îngăduitor motivul vizitei. Înainte să termine, Ahmed decisese deja că Sue ar trebui să copieze desenele. Părea că nu se mai satură să privească părul ei blond și ochii liliachii. Vorbi cu ea de școala pe care o urmase în Anglia și în Paris cu dorința de a-i fi pe plac. Sue îl asculta, dar cu jumătate de ureche urmărea cât putea discuția dintre șeic și Matt despre munca lui de cercetare și măsurători în zonă.

Ca și cum nu s-ar mulțumi cu mai puțin decât întreaga ei atenție, Ahmed o luă de mână și o invită:

– Vino să-ți arăt grădina.

Sue simți privirea lui Matt asupra lor mână în mână îndreptându-se spre hol. În fața unei ferestre mari, deschise, ea privi spre grădina copleșitoare prin frumusețe și model. Toate speciile de copaci, de la copaci tropicali cu frunze mari verzi, care fuseseră plantați ca să facă umbră pe cărările care duceau spre fântâni, ale căror șuvoaie de apă se unduiau și curgeau melodios. Hățișuri de geranium stacojiu care străluceau în lumina soarelui. Hibiscus de culoarea mierii care atârnau deasupra apei.

Ahmed nu era prea atent la priveliște, observă Sue amuzată. Era mai preocupat să reia conversația. Îngăduitoare, se așeză pe pervazul lat de unde îl putea vedea și pe el și grădina. Era la fel de înalt ca și tatăl lui, dar părea fără vlagă, ceea ce lui Sue i se păru ciudat față de atitudinea impunătoare a lui Matt.

Vorbeau fără inhibiții cum fac de obicei tinerii, făcând câteva remarci întâmplătoare.

Din ce înțelesese Sue, Ahmed era foarte plictisit de existența sa. Alesese să-i calce pe urme tatălui său, totuși nu-și dorea atribuțiile unui șeic. Fiindcă devenise vestic atât în înfățișare cât și în obiceiuri, prefera viața de oraș în locul celei de deșert.

Vroia să o scoată la plimbare cu mașina nouă pe care tocmai o cumpărase, dar Sue, râzând, refuză, spunându-i că trebuie să se întoarcă în tabără și de ce. Când auzi de tatăl ei care se odihnea acolo,

insistă să îl aducă și pe el la palat.

– Aici avem patruzeci de camere care sunt goale, spuse, fluturând din mână nepăsător. De ce?

Pentru a-și întări argumentele se duse să-l întrebe pe tatăl său. În câteva minute totul era aranjat. Puteau sta la palat cât de mult vroiau.

Sfioasă, Sue îl lăsă pe Ahmed să o conducă afară. Dintr-un pasaj care ducea într-o parcare ajunse la o mașină lungă cât o casă și deschise ușa pentru ea. Matt se așeză în spate, strâmbându-și gura sarcastic. Sue îi explică locația tatălui lângă bălți. Ahmed nu numai că știa unde este, dar conduse mașina în jurul copacilor de-a lungul văii, și ajunse exact lângă copacul de care era legat hamacul.

Tatăl ei tocmai se spălase. Privea mirat la imaginea roz strălucitoare care se apropia. Sue ieși, inima strângându-i-se văzându-i fața palidă. Se bucură atunci că îl întâlni pe Ahmed. Prin generozitatea lui, cel la care ținea cel mai mult din lume, va beneficia de confortul de care avea nevoie.

Îi explică râzând ce se întâmplase, în timp ce Ahmed îi strângea mâna aplecându-se. În ciuda povestirii ei detaliate, văzu că tatăl său se uită la Matt pentru a-l lămuri. Zâmbind Matt spuse,

– Ce spui, vei dormi din nou într-un pat adevărat?

– E ceva!

Totuși Sue simțea că îi lipsește strălucirea din privire. Îi adună lucrurile. Matt îl chemă pe Hadj să pregătească cămilele, apoi îi dădu lui Sue bagajul ei și spuse,

– Ne vedem mai târziu.

Ahmed îl ajută pe tatăl ei să urce, Sue se urcă în față, și se îndreptară din nou prin nisip spre palat.

Într-o cameră decorată cu mobilă și un pat ca un baldachin, Sue își despachetă lucrurile și, nerăbdătoare, coborî să vadă unde fusese instalat tatăl ei. Îl găsi într-un apartament aproape la fel de luxos, cu uși care dădeau spre grădină. Descoperise un ziar franțuzesc și se relaxa afară pe un scaun când ajunse ea. Nu mai era la fel de palid, iar ea se bine dispuse puțin.

În restul zilei Ahmed îi ținu companie, plimbându-se cu ea prin grădină, mâncând alături când ea privea cum se prepară o oaie întreagă, platouri enorme pline cu porumbei și ouă, și multă înghețată. În afară de momentele în care se strângeau toți pentru aceste festinuri, îl văzuse puțin pe Matt. Știa că el și Hadj încă făceau tot felul de teste jos unde se opriseră inițial, dar asta era tot. Ahmed nu îi dăduse timp să îi urmărească.

Seara târziu, când se înnoptase, o conduse prin palat, arătându-i comorile neprețuite cu un zâmbet apatic, de parcă ar fi fost niște lucruri ciudate într-o pivniță. Dintr-o lădiță plină de bijuterii, luă un inel care părea că are câteva sute de grame și întinzându-l spre Sue, spuse,

– Ia-l. E al tău.

Sue se depărtă de parcă era fierbinte.

– Nu pot, Ahmed. Serios, nu pot, se scuză zâmbind.

Dădu din umeri și îl puse înapoi în lădiță.

Spre miezul nopții o lăsă în sfârșit, luându-i mâna și sărutându-i-o.

Sue plecă îmbujorată. Îl văzu pe tatăl său așezat în patul lui luxos, îl sărută pe obraz cu un fior în inimă și se retrase în camera ei.

Nu-l mai văzuse deloc pe bătrânul șeic în restul zilei. Sue înțelese că trecuse de limitele protocolului când făcuse cunoștință cu ea și că nu-l va mai vedea din nou.

Primul lucru la care se gândi în dimineața următoare fu picturile din peșteri. Strălucirea palatului și Ahmed o făcuseră să uite de ele ieri, dar astăzi plănuia să petreacă câteva ore lucrând la ele. Era o ușurare într-un fel că nu primise niciun semn de la Ahmed. Luă micul dejun cu tatăl ei în fața camerei lui la marginea grădinii. Avea puțin din vechea lui bună dispoziție în acea dimineață, privind totul în jur cu interes și plăcere. Ea își dorea doar să dispară paloarea din obrajii lui mai repede. Îl lăsă plimbându-se pe cărări, aplecându-se să miroasă câte o floare.

Plimbarea prin sat și printre palmieri spre vale părea o adevărată călătorie după cursa rapidă prin nisip cu mașina de ieri. Când ajunse la peșteri, Matt tocmai prindea un echipament greu pe o cămilă. Se

bucură că vede din nou trăsăturile lui bronzate și silueta musculoasă. Trecuseră doar câteva ore de când îl văzuse? Păreau ani.

Când ajunse lângă el, îi zâmbi și întrebă alene,

– Cum ți se pare aventura?

– Oh, încă adun experiențe, răspunse Sue ușor, mergând mai departe și fluturând geanta cu instrumentele pentru desenat. Pentru a alunga imaginea lui masculină, se apucă imediat de treabă când ajunse în peșteră.

Spre amiază, din cauza unor zgomote puternice își ridică privirea. Ducându-se spre intrarea în peșteră, văzu ceva care o făcu să coboare repede panta.

O rulotă foarte lungă, nouă, strălucind, se apropia prin vale. Niște muncitori algerieni o opriră fluturând din mâini și țipând, în apropierea peșterilor. În timp ce se depărtau, apăru și un jeep la fel de nou și de strălucitor. Pentru a întregi tabloul, apăru și Ahmed cu mașina lui roz. Coborând, zâmbi spre Sue și o informă:

– Acum poți lucra confortabil. Întinzându-i mâna o invită. Vino. Sue îl luă de mână și trecu pe lângă Matt, despre care crezuse că plecase până acum, dar care stătea în picioare cu mâinile în buzunar.

În ruloră, aranjată ca un laborator, Ahmed îi arătă niște teancuri de hârtii, instrumente de desenat, vopsele și mese de lucru. Sue privi în jur râzând mirată. Toate astea pentru câteva schițe? Era o nebunie! Era ridicol! Dar era exact ce ar face cineva ca Ahmed.

Intră și Matt. Privind în jur, spuse:

– Ce mai cameră de lucru! Deși o privise ironic, ea credea că e puțină invidie în zâmbetul lui.

Ahmed puse cheia de la ușă pe masă în fața lor și încă una lângă ea, despre care spuse zâmbind către Sue:

– Jeepul te va ajuta să vii și să pleci când vrei. Apoi se întoarse spre ușă, și cu o privire nerăbdătoare care îi dădu lui Sue impresia că mai plănuia ceva. Ne vedem când te întorci la palat.

Matt privi prin fereastră cum mașina roz se îndepărtează. După o tăcere, spuse, sau mai degrabă aruncă cuvintele cu zâmbetul său

răutăcios:

– Se pare că ți-ai găsit un prieten.

Ei și ce dacă? Sue se enervă din cauza tonului lui. Părea ocazia perfectă – cea pe care o așteptase de multă vreme – să se răzbune,

– Este legea naturii! Ar trebui să știi asta! Ca și femeia frumoasă franțuzoaică care te însoțea în Alger? Și acum că începuse nu se putea opri. Cea care era cu tine în prima zi în piață, și cu care te-am văzut la Hotelul Francez?

– Danielle? se gândi Matt.

– Danielle, Sue rosti numele încercând să nu îi tremure vocea. Presupun că te gândești la ea tot timpul?

– Tot timpul. Matt luă cheile pe care i le lăsase Ahmed și le aruncă apoi la loc, zâmbind.

Sue simți o durere din cauza cuvintelor lui. Iritată, se depărtă de el și spuse privind în jur,

– Ei, nu înseamnă că nu trebuie să muncesc acum. Mai bine mă apuc de treabă.

– Poate că e o idee bună, spuse Matt și ieși.

Îi auzi vocea probabil întâlnindu-se cu Hadj undeva în spatele rulotei. Se duse cu foile de plastic și cu creioanele speciale, noi în peșteră și nu îl mai văzu până când nu urcă în jeep în liniștea și singurătatea din vale, pentru a se întoarce la palat. El îi ieși în față, trăgând din țigară. Cum nu era nicio urmă de Hadj sau de cămilele care le cărau echipamentul, presupuse că plecaseră de ceva vreme.

Iritarea pe care o simțise mai devreme dispăru, și îi luase locul o durere ascuțită care îi permise doar un zâmbet slab și, privindu-l, spuse,

– Vrei să mergi cu mine?

El aprobă, spunând în timp ce se urca:

– Ca să fiu atent pe unde mergi.

Își întoarse privirea. Știa că se referă la ultima dată când condusese ea și când aproape răsturnase Land Roverul. Se uită în ochii lui albaștri în timp ce o privea, simțind că și el, se gândea la acele momente când

aproape zburaseră cu mașina. Privind înainte, porni repede și conduse nebunește spre palat.

Presimțirea ei că Ahmed plănuise o altă surpriză, se adeveri când ajunse. Trecând de gărzi, care deveniseră ceva obișnuit, o aștepta în holul cu divane și scaune mici.

Când intră alături de Matt, el se ridică, o luă de mână și o conduse în locul undee stătuse de vorbă cu șeicul. Sue văzu că fiecare centimetru de pe fiecare divan era acoperit cu grămezi peste grămezi de rochii noi, strălucitoare. În timp ce ea privea suprinsă materialele colorate din mătase, satin cu dantelă și broderii, Ahmed spuse simplu:

– Pentru tine.

Un timp Sue rămase fără cuvinte, apoi pipăind grămezile de materiale amestecate, îl mustră râzând:

– Ahmed, trebuie să fie o avere aici!

– O sută de averi nu ar fi de-ajuns pentru frumusețea ta, spuse Ahmed cu un ton mângâietor.

Stânjenită de aceste cuvinte, Sue luă o rochie și o ținu în fața ei, conștientă că Matt tocmai trecea pe lângă ea, îndreptându-se spre ușa care dădea în grădină unde erau tatăl ei și cu Hadj.

Desigur știa că nu era nici cea mai mică posibilitate să accepte rochiile, dar simți mai târziu, privind creațiile care atârnau în camera ei, că ar trebui să îmbrace una, ca să nu-i rănească sentimentele lui Ahmed. Și totuși când își făcu curaj și îmbracă una câteva seri mai târziu, nu se duse la Ahmed.

Zilele trecură destul de relaxat, nimeni neavând prea multe de făcut. Într-o seară când aerul nopții era cald și încărcat de miresmele deșertului, ușile dinspre grădină erau deschise spre un hol decorat și mobilat cu canapele imense, taburete, scaune aurite și oglinzi strălucitoare. Hadj ieșise undeva. Tatăl ei stătea pierdut pe una din canapele, cu hainele atârnându-i pe el vorbind cu Ahmed. Se înțelegea bine cu fiul șeicului. Dar așa era tatăl ei, se gândi drăgăstos Sue care stătea afară, în noapte. Se înțelegea bine cu toată lumea. Matt stătea lângă o masă mică, afară, curățind niște ustensile la lumina care venea

din hol.

Dintr-o dată, după ce privise stelele, îi veni ideea să se furișeze în camera ei. Îi luă ceva timp să aleagă o rochie. În sfârșit alese una din șifon deschisă la culoare cu flori mici pastelate care cădea în valuri până la genunchi. Modelul fără bretele i se potrivea perfect – se minună de capacitatea lui Ahmed de a o măsura din ochi – și contrasta frapant, se gândi ea, cu umerii și brațele ei bronzate. Părul, mai blond din cauza soarelui, strălucea auriu în jurul feței și al umerilor. Încălțăminte nu avea altceva în afară de sandalele pe care le purta, dar puțin șterse, nu arătau prea rău. Se fardă puțin și își dădu cu puțin parfum de chihlimbar, apoi se întoarse în grădină.

Sue vroia să se ducă în hol, dar Matt era acolo, deja privind-o, iar picioarele ei nu vroiau să mai înainteze.

Zâmbind, se duse spre el, radiind și învârtindu-se ca să o vadă:

– Cum ți se pare noua imagine?

Când se întoarse, Matt o privea fără să scoată un sunet. Nu putea înțelege nimic din expresia lui, doar că avea ceva neobișnuit în privire. Își întoarse privirea dinspre ea și își reluă treaba.

Privindu-l, Sue observă cu un junghi în inimă că el strângea ustensilele. Când termină, spuse:

– Mă culc devreme. Apoi, făcu o pauză. Hadj și cu mine vom pleca în zori.

Simțind că se înroșește, Sue privi spre hol. Văzând-o, Matt spuse:

– Tatăl tău știe că am treabă în niște sate la vest de aici. Apoi se îndreptă spre cărarea de unde venise ea.

Sue nu putea vorbi din cauza unui nod în gât. Deci asta era tot? În felul ăsta se va termina? Nu explicase cu prea multe cuvinte, dar amândoi știau că nu îi oprea nimic să se întoarcă singuri în Alger, când terminau treaba. Ei aveau totul la dispoziție aici la palat pentru a-i duce la Land Roverul aflat la câțiva kilometri de aici, iar influența șeicului îi va proteja de orice problemă pe care ar putea-o avea cu autoritățile din deșert.

Asta era tot. Și nu putea face nimic în privința asta. Tatăl ei trebuia

să se odihnească, iar Matt avea treabă.

Încercând din răsputeri să aibă o față senină, Sue ridică din umeri de parcă s-ar fi obișnuit deja cu ideea. Fu nevoie de toate eforturile ei pentru a putea zâmbi, dar reuși până la urmă. Întorcându-se, îi ură veselă,

– Atunci, cercetare plăcută! și intră înăuntru.

În spatele ei, cum stătea în ușă, îi auzi vocea profundă.

– Noapte bună, Susan. Apoi, plecă.

Capitolul 9

Viața fără Matt la palat, știind că el nu era nici în sat, nici în tabăra din vale, era pentru Sue insipidă și nu se bucura de nimic. Sue era vag conștientă că Ahmed era la fel de curtenitor ca întotdeauna, că avea tot ce-și putea dori la palat. Totuși, tot ce vedea în fața ochilor, tot ce-și dorea să vadă, era o pereche de ochi albaștri, o față bronzată și o siluetă cu umeri lați îmbrăcată în kaki.

Luxul din jur nu-i alina deloc suferința. Avea nevoie de acțiune. Peșterile cu picturile primitive care așteptau să fie copiate erau singurul loc unde putea lucra pentru a mai diminua suferința.

Într-o după-amiază se duse acolo să mai profite de ultimele raze de soare. Reușise să lucreze o oră și tocmai ducea copia unei picturi care reprezenta un car, în rulotă, când văzu că se apropie mașina lungă roz. Viteza cu care se apropia o surprinse. Știa că Ahmed nu conducea așa.

Când se opri brusc într-un nor de praf lângă ea, văzu la volan o figură cu turban. Erau atâția servitori la palat că le pierduse șirul, însă pe acesta îl recunoscu, era cel care îl însoțea pe Ahmed când avea afaceri de făcut, pe post de șofer sau consilier.

Coborî, vorbind repede și cu o expresie gravă în engleză,

– Tatăl tău s-a îmbolnăvit. A fost găsit pe una dintre cărări. Nimeni nu știe de cât timp zăcea acolo. Fiul șeicului și doctorul lui sunt cu el acum.

Tatăl ei! Sue simți că viața i se scurge din corp. Văzând roșu, aruncă

tot ce avea în mâini și alergă spre jeep.

La palat, ea se îndreptă repede spre camera care dădea în grădină, dar servitorul cu turban o trase de braț,

– Pe aici.

O conduse spre o parte a palatului pe care nu o mai văzuse niciodată, după o curte în care era atâta liniște încât parcă îi amplifica temerile. Apoi trecură de o ușă care dădea spre un șir de arcade. Un bărbat cu turban și haine moderne, cu o mică geantă, ieșea din cameră în timp ce ea se apropia. Ahmed apăru lângă el. Coborî privirea în pământ pentru un moment când o văzu. Apoi zâmbind se duse lângă ea și îi spuse ușor:

– Se odihnește. Du-te la el.

Sue intră în cameră și simțind că se sufocă reuși să spună:

– Tată! Alergă spre pat unde stătea sprijinit pe niște perne imense.

– Te-am cam speriat, nu? râse. E din cauza vârstei, mă ajunge din urmă.

– Nu ești bătrân! spuse Sue ferm, încheindu-i nasturii de la pijama și încercând să nu se uite prea mult la fața lui atât de trasă și de palidă.

– Întotdeauna am avut o fiică care mi-a spus asta. Îi prinse mâna între ale lui iar ea se așeză în fața lui. În penumbra din cameră, crezu că a ațipit, dar după ceva timp când își trase ușor mâna, el se mișcă și se ridică mai sus pe perne.

Când se lăsă noaptea, Sue nu mai aprinse nicio lumină mulțumindu-se cu cea care venea din curte. Se gândi că era mai bine pentru tatăl ei să adoarmă, dar după ce-i ținuse atât de mult mâna între ale lui, acum părea că vrea să vorbească.

În liniștea și nemișcarea care se așternuse, cu vocea mai blândă decât o știa ea, zâmbind, își reamintea călătoriile pentru achiziții din trecut; reluând subiectul lui favorit despre vremurile când era ea mică, povestind incidente pe care ea le uitase demult, dar pe care el le știa pe de rost.

La un moment dat, când bătaia ceasului din cealaltă parte a camerei rupse brusc tăcerea, spuse cu un ton mai aspru:

– A fost o călătorie frumoasă aceasta, nu Sue? Cea mai bună pe care am făcut-o împreună.

– Nu s-a terminat încă, zâmbi Sue. Trebuie să ne și întoarcem în Alger, amintește-ți.

El aprobă. După un moment în care o privi spuse:

– Abia aștepți să fim din nou pe drum, nu-i așa?

– Normal. Am spiritul tău de călător în mine.

Privi în depărtare un moment, apoi privi spre ea. Cu o urmă de zâmbet spuse:

– Rămâi cu Matt. Nu îți va merge rău.

Sue nu își schimbă expresia. Știa că uitase că Matt plecase. Nu avea rost să-i amintească asta. Îmbrățișându-l în timp ce-i aranja pernele, spuse vesel:

– Voi fi ocupată să stau aproape de tine.

Terminase de aranjat patul, și se așeză din nou lângă el, când dintr-o dată încercând să pară stăpân pe sine făcându-i semn cu mâna să plece,

– Du-te în pat, domnișoară. Am vorbit destul.

Sue se ridică.

– Mă gândeam să stau aici cu tine, spuse, râzând. Sunt destule scaune confortabile aici.

– Cum poate cineva să doarmă dacă scârțâie scaunul toată noaptea? Vocea lui părea puțin iritată.

Îndepărtându-se, Sue întrebă nesigur:

– Dar... dacă ai nevoie de ceva?

– Ahmed va avea grijă. Tăcerea care urmă îi dădu de înțeles că vrea să fie lăsat singur.

– Bine! spuse Sue blând, și se întoarse spre ușă. Noapte bună, tată.

– Noapte bună, îi auzi vocea plutind prin cameră. Și ține minte, direct în pat. Du-te să-ți faci somnul de frumusețe.

– Voi ține minte, răspunse zâmbind, apoi ieși ușor, închise ușa în urma ei și se duse direct în camera ei.

Soarele strălucea aruncându-și razele peste palat. Sue știu din clipa

în care deschise ochii că se întâmplase ceva rău. Simți o greutate în suflet în timp ce se spălă, se îmbrăcă și coborî. O simțea în felul în care păsările zburau prin curte, în adierea vântului, în ecoul sandalelor ei pe pavelele pe care pășea printre arcade.

Când îl văzu pe Ahmed apărând în fața ei când ieșea din cameră, știu că e vorba despre tatăl ei. Ahmed răspunse încet la întrebarea îngrozitoare din ochii ei:

– A murit cam la o oră după ce ai plecat aseară.

Aseară! Își reaminti, și spuse cu o voce pierită:

– Știa.

– Știa, spuse Ahmed blând. Tu ești tânără și plină de viață. Nu a vrut să fii atinsă de moarte. Sue închise ochii plini de lacrimi.

– Vino! Ahmed îi cuprinse cu brațul corpul tremurând. Totul a fost pregătit. Trebuie să încerci să bei puțină cafea.

Sue reuși să supraviețuiască dimineții cu sufletul pustiu, nu simțea și nu vedea nimic în afară de durerea ei. Ceva murise înăuntrul ei.

Doar compasiunea lui Ahmed o mai alina. Mergea alături de ea, vorbind încet despre lucruri pe care credea că ea ar vrea să le audă. O conduse într-o zonă cu coloane din spatele curții și îi spuse:

– Va avea un loc bun aici, lângă strămoșii mei.

Se făcuse după-amiază, când el îi luă mâna în timp ce ea stătea apatică în grădină.

– Știu că nu e momentul potrivit, dar când te poți gândi la asta, aș vrea să fii soția mea.

Sue nu putu decât să-și ridice ochii spre ai lui. Bătrânul șeic veni să-și exprime condoleanțele. După ce vorbi cu el un timp, Sue trebui să plece. Bunătatea și blândețea lui erau prea mult pentru ea. Vroia să stea undeva la marginea deșertului în bătaia vântului. De ce venise aici nu știa, doar că aici putea privi în depărtarea aurie și să vadă zâmbetul tatălui ei stând lângă Land Rover, să-l vadă trăgând din pipă și flecărind prietenos lângă focul de tabără.

Nu dădu nicio atenție zgomotului unui motor care se apropia, scârțâitului roților când se opri. Doar când auzi că se trântește o ușă, se

întoarse și îl văzu pe Matt venind spre ea.

Vederea lui, a feței lui albe, a părului negru ciufulit o făcu să izbucnească în lacrimi, toate lacrimile pe care le ținuse în ea îi acoperiră ochii. Se lăsă înconjurată de brațele lui și, în timp ce soarele dispăru și vântul rece începu să sufle în deșert, ea își descărcă tristețea pe umărul lui.

Când în sfârșit se liniști, se lăsase întunericul, iar Matt o duse înapoi la palat și o lăsă în fața ușii camerei ei. Se întoarse peste câteva minute cu un pahar și niște pastile. Cu un zâmbet slab îi spuse,

– Am luat astea de la doctor. Te vor ajuta să dormi.

În dimineața următoare, în afară de fața albă și cearcănele violete adânci de sub ochi, era din nou ea însăși.

Întorcându-se din zona cu coloane din spatele curții, Matt o întrebă:

– Tatăl tău ți-a vorbit vreodată despre ce se va întâmpla cu afacerile.

Sue dădu din cap.

– A vorbit despre asta o dată ... Nu am vrut să ascult, dar știu că a spus că avocații lui vor avea grijă de tot dacă ...

Matt o conduse pe lângă o fântână.

– Șeicul a anunțat autoritățile până acum, spuse blând.

Sue privi zâmbind mașina ruginită și dărâmată parcată lângă grădină, cu care venise Matt seara. Trecându-și degetele absentă peste elementele vechi din bronz ale fântânii, întrebă:

– De unde o ai?

– Am împrumutat-o de la un mecanic de la compania de petrol, zâmbi Matt.

Privind în jos tristă.

– De unde ai știut?

– Veștile circulă la fel de repede și în deșert.

Sue aprobă din cap. Privi din nou spre mașină,

– Va trebui să o înapoiezi?

– Nu, Matt scutură din cap. Trebuie doar să mă ducă la El Mudir unde sunt mașinile. Făcu o pauză. Mi-am terminat treaba. Mă întorc la

Alger.

Sue nu privea spre el.

– Unde e Hadj? întrebă după un moment.

– L-am lăsat într-un sat, spuse puțin sec. E liber acum. Își va lua mașina când va fi gata.

Făcu o altă pauză lungă în care se așternu din nou tăcerea apăsătoare.

– Ai vreun plan pentru tine? întrebă Matt după un timp.

Sue se întoarse.

– Îl cunosc pe Ahmed doar de o săptămână. Este ridicol ... dar m-a cerut în căsătorie.

Vântul îi zburli o buclă de păr, iar Matt păru mai în vârstă în timp ce spuse încet:

– Câteodată așa se întâmplă.

În timp ce se îndreptau spre grădină, Sue simți că ultima rază de soare îi părăsește inima. Matt era sigur că va accepta propunerea lui Ahmed și că își va trăi viața aici la palat. Și ea presupunea la fel. Tatăl ei era aici.

După-amiază ieși cu Matt și îl privi cum se urcă în mașină. Privind-o, spuse,

– Voi da instrucțiuni la El Mudir să îți aducă Land Roverul aici.

Sue aprobă din cap. Era de înțeles că nu putea să zâmbească, ceea ce pentru ea era foarte convenabil. Îl privi în timp ce se urca la volan și îi sorbi din priviri profilul. Ridică o mână și pornind încet, spuse cu zâmbetul lui specific:

– Pe curând, Susan.

– La revedere, Matt. Ridică și ea o mână în timp ce el pleca. Îl privi îndepărtându-se spre drumul din deșert din spatele palatului. Sue încă privea, când în sfârșit punctul din depărtare dispăru.

Se întoarse ușor spre palat. Stând în curtea pavată cu dale privind modelul de sub picioarele ei, își lăsă gândurile să zboare la ultima noapte pe care o petrecuse cu tatăl ei.

Nu era supărat de mersul lucrurilor, era sigură. Îi spusese cât de

mult îi plăcuse această călătorie și că nu ar fi făcut nimic diferit. Și vorbise de Matt.

Inima ei bătea din nou tare. Își ridică capul. Da, vorbise de Matt. Își aminti încet de mâna lui și i se luminară ochii.

Sări în picioare și privi în depărtare. Se așeză din nou, retrăind acele ultime momente pe care le petrecuse alături de tatăl său și îl auzi cum spune." Rămâi cu Matt. Nu-ți va merge rău."

Simți că lumea se învârte din nou. Îi trecuse prin gând un moment atunci, că tatăl ei știe ceva de sentimentele ei pentru Matt. Acum, amintindu-și acea seară, văzându-i zâmbetul, era sigură.

Rămâi cu Matt! Sufletul ei plutea de parcă ar fi avut aripi. Părăsi curtea și se duse în camera ei.

Capitolul 10

Își împachetă rapid lucrurile și pe ale tatălui ei, înghițind ca să scape de nodul pe care-l simțea în gât. Cu amândouă gențile în mână se duse să-l caute pe Ahmed. Îl găsi semnând niște scrisori într-un hol frumos decorat.

Stând pe un divan cu desene de ibis și flamingo, îi spuse blând că va pleca. Îi spuse că deși tatăl ei avea un mic colț în spatele curții, ea nu putea să rămână aici pentru că nu-l iubea.

Ahmed o privi cu ochii triști, apoi aprobă,

– Vrei să te duc înapoi în Alger?

– Nu, dar voi lua jeepul, dacă pot, spuse Sue îndepărtându-se.

– Dacă mă grăbesc ar trebui să-l prind din urmă pe Matt.

– Matt ... ? Topograful englez?

Pentru prima oară văzu bosumflarea pe care o văzuse în prima zi pe buzele lui Ahmed.

Nu avea timp de pierdut. Îl sărută pe obraz, îi mulțumi pentru bunătatea lui nemărginită și ieși. Afară, urcând în jeep, îi zâmbi afectuos. Dragul Ahmed! Nu știa acum, dar într-o zi când se va resemna cu viața de fiu al șeicului, va privi în urmă și va realiza că ea a fost doar cineva care a adus o schimbare în viața lui plictisitoare.

Își puse pălăria și ochelarii de soare și plecă. Se uitase rapid pe hartă mai devreme. El Mudir era puțin spre vest. Nu avea rost să se ducă acolo. Matt plecase până acum.

Cel mai bine era să se ducă spre nord. Ar trebui să îi iasă în față undeva până la drumul principal. Urmând drumul către sat, ajunse pe un drum cu nisip tare care se întindea la nesfârșit.

În câteva minute era în deșert, într-un loc fără viață și fără niciun zgomot. După o săptămână de răsfăț la palat, căldura o șocă. Mări viteza pentru a face puțin vânt. Aici totul în jur era galben-maroniu, companie îi ținea doar zgomotul motorului. Ținea dinții strânși din cauza nisipului aruncat de roți.

Soarele era copleșitor. Cât își dorea acum să fi fost în Land Rover la adăpostul capotei! Când simțea că mersese prin întinderea strălucitoare fără sfârșit toată viața ei, văzu un șir de dealuri. Licărind de parcă pluteau pe valuri, erau tot ce trebuia pentru a rupe monotonia.

Își ținea mâinile strâns pe volan, căci genele ei erau pline de praf. În timp ce conducea întruna printr-un pustiu interminabil, începu să-și simtă capul amețit și pielea încinsă. Din fericire, soarele începuse să coboare și se simțea puțină răcoare.

Privea fix înainte, spre întinderea fără sfârșit care devenise arămie, apoi roșiatică. Curând ...

Părea că își spune asta de câteva ore la fiecare zdruncinătură.

Apoi dintr-o dată văzu ceva.

În depărtare unde se vedea un șir de stânci negre în mijlocul pustietății, sub cerul auriu, era un alt punct negru, și apropiindu-se ... conturul unui cort! Matt! Adunându-și ultimele puteri, conducea cu o viteză nebună. Cum cânta inima ei la vederea lui!

Matt! Cu toate că sigur auzise zgomotul jeepului prin liniștea serii, nu putea să se oprească din țipat.

El era lângă cort când ea se răsuci într-un nor de nisip și sări afară.

Arătând îngrijorat și prăfuit nu se mișca. Fața lui părea măcinată de sentimente care-l țintuiau pe loc. Își ridică brațele ca și cum ar aștepta-o, de parcă ar fi tras-o spre el. Ea se aruncă spre ele. Aproape că îl simțea lângă ea.

Apoi cu o secundă înainte să ajungă, în timp ce ea alerga spre el, râzând, cu ochii strălucindu-i fără suflare, el se încruntă la ea de parcă

era o stâncă. Ochii lui albaștri se întunecaseră de parcă erau ireali, în timp ce se uită mai întâi la jeepul plin de nisip apoi la ea.

– Prostuțo, nebuno! izbucni cu o furie cumplită care o surprinse. Încerci să te sinucizi? Puteai să rămâi înțepenită, sau să te rătăcești – orice! Se depărtă de parcă nu-și mai putea stăpâni furia, fluturând un braț spre deșertul întunecat. Puteai să eșuezi undeva fără să găsești pe nimeni ... nimeni care să te ajute!

Privindu-l, ochii i se umplură de lacrimi. Simți că i se rupe sufletul. Ar fi trebuit să știe! Ar fi trebuit să se gândească înainte să vină disperată după el. Nu a vrut de la început să o aducă în deșert. Și nu o vroia nici acum. Se întorcea cât de repede putea la Ager – la Danielle.

Sue își imagină printre lacrimi cum trebuia să arate – prăfuită, epuizată după drum, cu hainele mototolite și pălăria de paie roasă pe margini. Cum putea să concureze cu frumoasa Danielle?

Pentru a-și ascunde durerea, îi răspunse și ea mânioasă.

– Dacă aș fi știut că vei reacționa așa nu aș fi venit! M-am gândit că dacă tot am deis să îmi aleg trusoul din Anglia pentru nunta mea cu Ahmed, să mă întorc împreună cu tine la Alger. Trebuia să inventeze ceva și asta era o minciună la fel de bună ca oricare alta.

Matt rămase nemișcat mult timp. Silueta lui musculoasă părea că se ofilește. Când în sfârșit vorbi spuse cu un ton ciudat,

– Ei bine, acum că ești aici, ar trebui să te speli.

Supusă, Sue își luă geanta din jeep. Turnându-și din apa ei, se duse în spatele stâncilor și se dezbrăcă. Cu fața albă și strălucitoare, cu părul pieptănat se întoarse și îl găsi pe Matt, care se spălase și el, pregătind o gustare.

Nu știa ce mânca, nu simțea niciun gust din cauza nodului din gât. Observă că Matt mănâncă foarte puțin.

Când strânse totul și le puse în Land Rover, Matt luă o pătură din cort. Văzându-l că iese, Sue spuse rece:

– Nu vreau să-ți iau patul.

– Dormi, îi spuse aspru, cu fața tensionată și ieși.

Sue se dezbrăcă și se băgă sub pătură. Îl auzi pe Matt găsindu-și un

loc afară lângă cort și așezându-se. Se lăsă liniștea.

În întunericul și tăcerea din jurul ei îi dădură lacrimile privind spre stele. Simțea cumva că și Matt privește spre stele.

Avu o insomnie groaznică toată noaptea. La un moment dat îl auzi aprinzându-și o țigară și plimbându-se.

La primele semne ale zorilor se ridică, se îmbrăcă și se duse în spatele stâncilor să se spele. Apoi se întoarse în cort și își strânse lucrurile. Matt pregătise micul dejun. Zâmbi cu greu și privind farfuria, murmură:

– Cred că voi bea doar cafea.

– Mănâncă. Este ultima oprire până la Alger.

Când terminară de strâns, cerul devenise roșiatic-închis.

Matt desfăcu cortul. Sue își strânse genții.

Totul fiind pregătit de plecare, îi deschise ușa de la Land Rover. Fără niciun cuvânt se urcă. Apoi porni motorul, iar roțile începură să se învârtă îndreptându-se spre drumul șerpuitor aruncând nisip în jur.

În primul sat, Matt se opri la o clădire a autorităților și vorbi cu un arab în uniformă. Probabil că îi spunea că este un jeep care trebuie dus la palatul șeicului. După asta merseră pe un drum fără sfârșit. Curând deveni un drum greu, cu gropi și denivelări.

Cu ochii triști, Sue observă că peisajul se schimba apărând stânci și petice de tufișuri, șiruri de dealuri, văi verzi și câmpuri cu ferme.

Din Alger nu se vedeau decât câțiva zgârie-nori înălțându-se spre cer, până când ajunseră pe drumul spre oraș și apărură zonele mărginașe și industriale.

Centrul orașului era aglomerat de traficul dimineții. Matt se îndreptă direct spre Hotelul Francez. Sue privi intrarea albă și plantele agățătoare. Coborî când mașina se opri lângă grădină, iar Matt îi luă bagajele și o conduse înăuntru.

La recepție, cu fața tristă, privi în jur și întrebă,

– Pot să te ajut cu ceva înainte să plec?

Sue zâmbi trist.

– Aș vrea să plec cât mai repede.

El încuviință și se duse la recepție. Probabil că deja ajunseseră veștile despre tatăl ei, deoarece în timp ce i se dădură bagajele simți priviri compătimitoare asupra ei. După ce dădu un telefon, Matt îi spuse:

– La trei este primul avion spre Londra. Ți-am comandat masa la hotel. Se uită la gențile ei.

– Au spus că poți să te schimbi într-o cameră.

Sue dădu din cap. Era un portar în apropiere, dar preferă să îi ducă chiar el geanta și o conduse în timp ce un bărbat de la recepție le arătă drumul. Acesta le descuie ușa unei camere de la primul etaj, apoi o deschise, zâmbi și plecă.

Matt intră și puse geanta pe o masă. Apoi se așeză pe un scaun, artând foarte deplasat în hainele lui kaki de deșert, în timp ce Sue căuta ceva să se îmbrace. Alese un costum simplu din lână roz și pantofi fără toc și se duse în baie să se spele și să se schimbe.

Mai palidă, cu o expresie ușor bântuită în ochi, dar în rest rămăsese neschimbată după experiențele trăite, se gândi ea, pieptănându-se și pregătindu-se de plecare.

Matt se ridică, o privi și puse restul lucrurilor în geantă luând-o din nou în mână. O lăsă să iasă înainte, apoi încuie ușa. Coborâră împreună în hol.

Strânse bagajul ei lângă o canapea de piele și îi dădu confirmarea rezervării biletului de avion. Nu mai era nimic de făcut. Sue știa.

Stătea în picioare încercând să evite privirea lui. El stătea alături de ea. Cu un efort spuse totuși puțin ironic:

– Parcă tot timpul ne spunem la revedere.

El aprobă din cap, zâmbind în felul lui caracteristic.

Fără să o atingă, cu o figură îndurerată, spuse:

– Drum bun. O salută și plecă.

Pantofii lui nu făcură niciun zgomot pe covoarele moi și nici când ieși. Îi văzu părul strălucind în soare pentru un moment și apoi dispăru.

Mult timp după ce auzi Land Roverul plecând rămase pe canapea

privind în gol. Apoi își dădu seama că nu avea de ce să se întoarcă la Londra. Mai bine rămânea pe drum făcând afaceri fiindcă oricum nu ar fi suportat să se întoarcă la magazin.

Se gândi la asta un timp. Tatăl ei avea mulți prieteni pe continent. Se putea duce la cineva acolo, să stea câteva săptămâni, poate luni, apoi să ia frâiele vieții din nou. Hotărându-se se duse la recepție și întrebă dacă e vreun zbor spre Paris. După multe telefoane, recepționerul află că era un avion spre Paris cu puțin timp înainte de cel spre Londra, și că își putea schimba rezervarea dacă vroia. Mulțumindu-i că se ocupase de tot ce era necesar, Sue ieși.

Se plimbă puțin pe lângă piscină și prin grădină fără să se gândească la nimic. Când se duse în restaurant nu erau decât câțiva oameni. Privea numai în farfurie, de teamă să privească în cameră pentru a nu-i aminti de tatăl ei.

Părăsind zona hotelului într-un taxi care se amestecă în trafic pe bulevardele largi. Privea pe geam centrul aglomerat al Algerului. Matt era acolo, departe de ea în agitația orașului, în aglomerația de oameni. Nu credea că va păstra ceva în minte despre săptămânile lor împreună, dar dacă se va gândi la ea în viitor, va crede că e măritată cu Ahmed, și că trăiește o viață izolată în deșert.

Cu ochii goi, privea pe geam trecând de la peisajul urban la cel rural în timp ce se îndreptau spre aeroport. Nu era nicio complicație referitoare la schimbarea zborului ei spre Paris. I se cântări și i se luă bagajul, își puse biletul în gentuța de mână pe care o ținea cu ea și se duse în camera de așteptare.

Mai erau și alți pasageri care așteptau avionul. Sue stătea jos privind ecranul electronic.

În sfârșit, auzi numărul zborului ei. Ridicându-se, se amestecă cu mulțimea de oameni care se îndreptau spre uși. Afară după geamurile camerei de așteptare, simți o ultimă adiere a aerului cald african pe obraji, în timp ce se îndrepta spre autobuzul aeroportului.

Drumul spre avion dură doar câteva secunde, descărcarea pasagerilor din autobuze dură puțin mai mult.

În zgomotul motorului parcurse lent treptele dinspre coada avionului, prin mulțimea care se înghesuia se prindă un loc la geam.

Trecând pe coridorul dintre rândurile de scaune văzu că locurile erau ocupate. Găsi un loc lângă cabina de pilotaj și se așeză.

Nu prea era conștientă de murmurul și larma care se domolea treptat în timp ce fiecare își găsea loc, nici de culoarul care era eliberat, nici de motorul care pornise, nici de stewardesele care se plimbau într-o parte și-n alta să verifice stabilitatea bagajelor de mână puse pe suportul de deasupra scaunelor.

Totul era pregătit. Auzi zgomotul de închidere a ușilor. Motoarele porniră cu putere maximă. Avionul rula pe pistă.

Privea în gol, nevăzând altceva decât cărările roșietice rostogolindu-se în deșert. Înghițind cu greu, se gândi la Hadj cu rictusul său specific, la Louis cu dorința lui disperată de a fi pe plac. Se gândi la corturile în lumina focului de tabără ... la cerul nopților plin de stele.

Retrăind tristă ultimele săptămâni, era foarte puțin conștientă de zarva din avion și de agitația stewardeselor.

Departe de freamătul din rândurile de scaune, vedea fără să dea atenție că se opresc clădirile aeroportului; că o mașină neagră oficială venea pe pista de decolare, ridicând un nor de praf.

Murmurul agitat creștea. Revenind din gândurile ei, se trezi prinsă în mijlocul agitației când ușile avionului se deschiseră din nou. Când toată lumea se întoarse să vadă ce se întâmplă, se întoarse și Sue.

Coridorul dintre rândurile de scaune se întindea până în spatele avionului. La celălalt capăt al lui stătea o figură cu un costum albastru-deschis care accentua umerii lați, și pielea bronzată.

Peste marea de două sute de fețe Sue, îl privea pe Matt. Încă îl privea ca într-un vis când veni printre scaune spre ea. Pierdută în murmurul din jur, prinse mâna pe care i-o întinse și se ridică. O conduse energic înaintea lui spre coada avionului.

Stewardesele așteaptau să închidă ușile. Zgomotul de la motorul avionului o asurzi în timp ce Matt o conducea pe scările avionului. Se

deschiseră ușile mașinii din apropiere. Se urcă și simți că motorul era deja pornit. Matt trânti ușa în spatele lui. Șoferul care era după geamul despărțitor îi duse mai departe ușor. Realiză de-abia când coborî din mașină la intrarea în aeroport că avionul plecase mai departe fără ea.

Prin aglomerația de autorități, se cuibări în brațele lui Matt, iar el o conduse mai departe. Li se deschise ușa unei camere luxos mobilate cu canapele din piele. În timp ce ușa se închidea discret în spatele lor, Matt o trase spre el sărutându-i părul și șopti:

– Vino aproape, iubito. Vino foarte aproape.

Cu ochii încețoșați văzând o multitudine de culori îl auzi:

– M-am întâlnit cu Ahmed în barul de la Executive Club. A venit la mine să-și descarce amarul că i-ai spus că nu te poți mărita cu el. Matt o îndepărtă puțin pentru a o privi cu un zâmbet de îngrijorare. A sugerat că asta ar fi cumva din cauza mea.

– Chiar e din cauza ta. Sue își încrucișă brațele după gâtul lui. Dar când am venit după tine alergând prin tot deșertul, aproape că mi-ai luat capul.

– Fiindcă m-ai speriat de moarte, riscându-ți viața așa. Matt o sărută pe obraz.

– Încep să cred că a meritat, glumi Sue.

O strânse în brațe și o sărută. După un moment lung îi spuse:

– Schimbarea avionului m-a încurcat mult. Am pus pe toată lumea să caute la biroul de rezervări. O privi cu ochii lui albaștri, și spuse vibrant,

– Nu am de gând să te mai pierd din ochi până nu ești oficial doamna Matt Wells.

Ochii ei liliachii străluceau, în timp ce întrebă, simțind un fior de nesiguranță:

– Cum rămâne cu Danielle?

– Danielle? O secundă Matt rămase pe gânduri. A, da, Danielle!

– Nu te așteaptă? întrebă cu ochii mari.

– După câte știu eu, e înapoi în Franța undeva, zâmbi Matt. Și alungând îndoielile de pe față, cu buzele. A venit în Alger să se

logodească cu un prieten de-al meu care lucrează la un proiect blestemat în Sud. Era prins cu o treabă acolo, așa că m-a rugat să am grijă de ea până când scapă el.

Reamintindu-și, întrebă curioasă,

– Unde a dispărut în acea zi în piață?

– Un grup de francezi cu care se împrietenise la hotel făceau același tur al zonei. Am lăsat-o cu ei și am venit după tine.

Inima lui Sue cânta de bucurie, dar îl privi dojenitor.

– Nu mi-ai spus toate astea când te-am întrebat de ea în acea zi în rulotă.

– Nu puteam să te las să vezi cât de șocat eram la gândul că te îndrăgostești de Ahmed, zâmbi Matt.

– Păcat! Devenise glumeață. Așa ți-aș fi arătat de cine sunt cu adevărat interesată.

– Poți să-mi arăți acum. Cu o privire amuzată, Matt o strânse în brațe și mai tare.

După mai mult timp, Sue întrebă punându-și capul pe umărul lui. Unde vom locui?

– Chiar aici în Alger. Matt își trecu buzele prin părul ei. Mă așteaptă o slujbă la birou când vreau eu.

– Fără nicio aventură? zâmbi Sue.

– Nu te voi lăsa să te plictisești. Ochii lui albaștri se plimbară puțin asupra ei. Vom merge din când în când pe la palatul șeicului.

Sue știa că se gândea la tatăl ei și încuviință vag.

Matt zâmbi.

– Parcă-l și văd pe Ahmed cu două sau trei mici Wells prin jurul palatului.

Sue se îmbujoră puțin. Visând, țipă brusc:

– Bagajul meu! Este în avion!

– Îl putem lua la întoarcere, spuse liniștit.

– Land Roverul ... ! începu Sue.

– I-am spus lui Ahmed să îl trimită înapoi la Alger.

Sue se relaxă.

– Te gândești la toate, spuse visătoare, plimbându-și un deget pe buzele lui.

– Acum mă gândesc că acel deget are nevoie de un inel pe el, spuse prinzând-o de mână. Să mergem.

Cu ochii mari, Sue ieși alături de el prin sala de așteptare a aeroportului, în lumina mângâietoare a soarelui algerian.

Sfârșit